

МАЙК ГЕЙЛ ВЕЧЕРЯ ЗА ДВАМА

Превод от английски: Таня Виронова, 2004

chitanka.info

ЗАРАДИ ЕДНА ЛУДОРИЯ

ПРОЛОГ

Очевидно (поне така твърдеше тя) всичко се случило, защото най-добрата ѝ приятелка Кийша трябвало да остане след училище за тренировка по хоккей. Обикновено мразела да се прибира вкъщи сама, тъй като било скучно. Но този ден заради Брендан Кейси дори не забелязала, че Кийша я няма. Толкова се била увлякла по него, че започнала да го дебне, наблюдавала го на обяд в стола, а в часа по английски на господин Кели във вторник следобед сядала до прозореца — тогава Брендан имал мач и с повечко усилия успявала да мерне бегло силуета му на футболното игрище.

Този ден за пръв път решила да го заговори. След като мислила дълго, стигнала до заключението, че най-добрият начин е да застане възможно най-близо до него, да му се усмихне широко и да се надява (безнадеждно), че спонтанно ще се разбъбрят за нещо съвсем обикновено, например теорията за Големия взрив. В мига, в който чула звънеца, оповестяващ края на учебния ден, тя се изстреляла пред главния вход и зачакала.

Последвала Брендан и приятелите му до дворната врата на училището без да я забележат, което се оказало по-трудно, отколкото си представяла. Те изобщо не бързали и всеки път, когато спирали, била принудена да се навежда и да се преструва, че оправя връзките на обувките си или тършува из чантата си, или просто стои и гледа втренчено в далечината, сякаш търси вдъхновение. Накрая все пак упоритостта ѝ била възнаградена: момчетата излезли и се отправили към автобусната спирка. Тя се приближила плътно зад Брендан — положение, което до тази сутрин можела само да жадува в най-смелите си мечти. Той обаче не ѝ обръщал абсолютно никакво внимание, колкото и да му се усмихвала.

Когато пристигнал номер 23А и двуетажният автобус отворил вратите си, подредената опашка се разпаднала на нещо, наподобяващо хаотичното движение на свободни електрони, и я изблъскали най-

отзад. Докато успее да се качи, Брендан и приятелите му изчезнали на горния етаж. Тя ги последвала, но всички места били заети. Не можела да направи нищо, затова само въздъхнала и слязла долу.

Десет минути по-късно, когато автобусът пристигнал на нейната спирка, тя била толкова ядосана, че ѝ идело да крещи. Разбира се, не го направила. Докато фучала към къщи, решила, че дори няма да се обърне, за да го погледне за последен път. Ожесточението ѝ обаче бързо се изпарило, когато си представила как Брендан стои на задния прозорец с лице, залепено на стъклото, и очи, които трескаво я търсят. Обърнала се, но не видяла нищо подобно. И се намразила още повече, понеже виждала надежда там, където изобщо не съществувала. Мразела се, защото била така очевидно лишена от самоуважение.

Завалило и тя решила, че трябва да се промени — в смисъл, че трябва да започне да контролира живота си — и първото нещо, което ѝ хрумнало да направи, било да промени настроението си, като си купи нещо хубаво. Отворила портмонето си, за да види колко пари са ѝ останали — цифром и словом 2,70 лири. Тъй като не била съвсем сигурна какво точно ѝ се иска, тя се запътила към вестникарската будка в горния край на улицата и се залепила за рафтовете със списания. Точно това ѝ трябвало.

Искала списание, което да откликне на чувствата ѝ.

Списание, което да я разбира по-добре, отколкото тя самата разбирала себе си.

Списание, което просто да я накара да се почувства по-щастлива.

Прегледала заглавията на изданията, предназначени за нейната възрастова група — „Смаш Хитс“, „Мис“, „19“, „Ти Ви Хитс“, „Топ оф дъ Поп“, „Тийн Сийн“, „J17“, „Блис“, „Шугър“ и „Луукс“ и моментално се почувствала по-добре. Сякаш открила приятели, които отчаяно търсят нейното внимание. Знаела, че трябва да избира внимателно. Не можела да си позволи никакво разочарование. Всички корици изглеждали еднакво — красиви млади момичета или поп звезди с безукорна кожа и съвършени мерки ѝ се усмихвали ведро от лъскавите страници. Колкото до съдържанието, не успявала да открие разлика — мода, грим, прически, интервюта с поп звезди, съвети как да се държиш с момчетата и очерци за приятелството.

След няколко минути направила своя избор. „Тийн Сийн^[1] — списание за готини момичета“. Избрала го, защото било десет пени по-

евтино от останалите. Освен това ѝ харесали лилавите сенки за очи, с които било гримирано момичето на корицата и се надявала, че вътре ще научи каква марка са. Имало и подарък — лепенки за татуировки, които според нея били малко бебешки, но ставали за майтап, а освен това колонката за съвети „Питай Адам“ била най-добрата. Всъщност с приятелките ѝ се присмивали на момчетата, които пишели до тези колонки, но тя знаела, че, когато опре до момчета, е толкова безпомощна, колкото и връстниците ѝ от писмата. Обичала и проблемните страници — те ѝ давали чувството, че не е единствена на този свят. Че не е ненормална, нито луда. Че всички съмнения и страхове, които я изпълват и блуждаят в главата ѝ, могат да бъдат разрешени благодарение на рубриките „Скъпа Пам“, „Питай Адам“, „Искрено и лично с доктор Малори“, „Говори за момчетата със Стивън“ и „Сподели проблемите си с Ан“.

Списъкът на рубриките бил безкраен. Но „Питай Адам“ била най-добрата.

Взела си едно списание и отишла да го плати. Касиерът сканирал баркода, чекмеджето иззвъняло и се отворило, тя подавала точно пари и си тръгнала.

Теорията за хаоса твърди, че нещо толкова просто като това, една пеперуда да размаха криле преди милиони години, е в състояние да промени световните събития. Е, ако е вярно, то за мен — Дейв Хардинг, щастливо женен музикален журналист, точно това е моментът, в който моята пеперуда излетяла във въздуха, а теорията за хаоса се превърнала в хаотична действителност.

[1] Тийнейджърска сцена (англ.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА (ЮЛИ — АВГУСТ 2000 ГОДИНА)

*Тъй седяха те един до друг — двама
щастливци, пораснали и все още деца в сърцата
си, а наоколо беше лято — топло, благодатно
лято.*

Ханс Кристиан
Андерсен
„Снежната кралица“

ТОЧНО

Тъкмо е станало обед и съм на работа, когато телефонът започва да звъни.

— Дейв Хардинг — отговарям в слушалката. — Списание „Лаудър^[1]“.

— Аз съм.

На другия край на линията е жена ми Изи. Обажда се от офиса си.

— Здравсти. Как си?

— Добре. Какво правиш в момента?

— Нищо, което не бих могъл да прекъсна.

— Ох.

— Какво има?

Тишина.

— Добре ли си?

Тишина.

— Какво не е наред?

Край на тишината.

— Мисля, че съм бременна — казва тя и избухва в сълзи.

[1] По-високо, по-шумно (англ.) — Бел.прев. ↑

МИГ

— Бременна? — повтарям.

— Така мисля.

— Само мислиш?

— Все още не съм си направила тест. Исках и ти да си с мен. Но вече е късно. Много късно. Всъщност толкова късно, че не може да се направи нищо. Въпросът е предрешен.

— Защо не си ми казала нищо досега?

— Надявах се да не е истина — прошепва тя.

— Обичам те — казвам.

— Толкова е ужасно — безутешна е тя.

— Обичам те — повтарям.

— Това е краят на всичко.

— Обичам те — казвам отново.

— Какво ще правим? — пита тя.

— Не знам — отговарям. — Но те обичам.

ЗДРАВЕЙ

Някои хора зачеват първородните си деца по слънчевите плажове на Карибите. Други през някоя бурна нощ край мистично езеро, където вятърът се надвиква с вълните, или пък в собствената си спалня, осветена със свещи и с музиката на Бари Уайт за фон. Какво бяхме направихме ние с Изи? Леко вкиснато среднощно съвкупление в северната част на дъждовния Лондон един вторник през отминалия юни. Жена ми и аз се опитваме да определим точно кога се е случило и не успяваме да потиснем смеха си, когато го установяваме. Изи бе прекарала част от оня ден, редактирайки някаква статия за наблюдаваното от статистиката отслабване на сексуалната активност сред трийсетгодишните и това бе предизвикало спонтанния ни отговор в знак на протест. Те ще ни кажат на нас!

Също като нея и аз изкарвам прехраната си с писане за списания и знам много добре, че човек не бива да вярва на онова, което чете в тях, защото е сътворено от хора като нас — пишещи журналисти, изгубили своята цел и посока подобно на останалия свят, но с единствената разлика, че ние никога не си го признаваме. Въпреки това нищо не променя факта, че сме бременни и че въобще не сме го планирали.

Отегчен ли съм от списанието?

Не.

Отегчен ли съм от Изи?

Не.

Ядосан ли съм на себе си?

Не.

Ако използвам клишето, аз съм на седмото небе.

Екзалтиран.

Извън себе си от радост.

Всъщност това е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало.

ГРЕШКА

Изи плаче на телефона, защото не иска да има деца... все още. Причината не е, че не обича децата. Напротив — познаваме купища хора с деца, на които тя винаги гука, прехласва се по тях, придружава майките им да ги повиват и забобжда снимките им с карфици върху корковата дъска в кухнята ни. Работата е, че Изи иска да има деца, но не точно сега и не толкова скоро.

— Може би след още няколко години — каза тя, когато бе на двацет и осем и забременяха първите ни познати.

— Все още не съм готова — обясни на двацет и девет, когато цяла орда от колеги, приятели, братовчеди и съседи започна да произвежда дечурлига.

— Дори не съм сигурна, че ги искам — заяви на трийсет, когато научи, че най-добрата ѝ приятелка от детинство очаква четвъртото си дете.

За да бъде почтен спрямо Изи, трябва да призная, че нейната антибебе позиция беше публично и с всички усилия подкрепяна лично от мен.

„Едва ли сме особено подходящи за родители — казвах винаги, когато този въпрос се повдигаше сред приятелите ни. — Аз и бебета? Как ме виждате? Вие сигурно се занасяте.“ След което двамата с Изи започвахме да се смеем и да се шегуваме колко зле ще се представим с възпитанието на децата. Дори си имахме готов етюд на тази тема:

Тя: Не бива да имаме деца. Ще бъдем ужасни родители.

Аз: Сигурно ще храним бебето с бира вместо с мляко.

Тя: Или ще го забравим в автобуса.

Аз: Може и в супермаркета.

Тя: С тежко генетично наследство като нашето, те ще бъдат най-нещастните деца в света.

Аз: Ще наследят големите ти уши.

Тя: И маймунските пръсти на краката ти.

Аз: Представяте ли си само как хлапе с щръкнали уши и маймунски крака сграбчва бутилката с мляко, без да използва ръцете

си?

Тя: Не забравяй, че и двамата сме късогледни. Така че ще бъде късогледо хлапе с щръкнали уши и маймунски крака.

Аз: Освен това като дете ти си имала астма, а аз съм алергичен почти към всичко: полени, пеницилин, миди, раци...

Тя (след като си поема дълбоко и драматично въздух): Значи астматично, алергично почти към всичко, в това число полени, пеницилин, миди и раци, късогледо, с щръкнали уши и маймунски крака хлапе? Невероятно!

Аз: Това не вещае нищо добро за детето. (Пауза). Така че оставаме аз и ти, нали?

Тя: Да, оставаме си аз и ти.

Дори когато натискът ставаше непоносим и оборотите бяха на максимум, когато всички познати семейства, обзаведени с бебета, не спираха да опяват: „О, трябва да си имате бебе! Страхотно те изпълва с удовлетворение!“, аз продължавах да подкрепям Изи, защото я обичах. Както и тя мен. Искях да бъде щастлива, независимо какво ще решим да правим в живота си.

Но истината беше, че аз исках деца повече, отколкото можете да си представите. Не желях да чакам. Ако можех да ги имам от момента, в който срещнах Изи, докато остареем и побелеем, щях да бъда най-щастливият човек на земята. Но криех това дълбоко в себе си. Не исках да насилвам жена си. Казвах си — един ден тя ще промени мнението си, а дотогава трябва да съм търпелив. Така че бях търпелив, докато правехме куп други неща — инсталирахме кухненските си уреди, събаряхме стени, почивахме в екзотични курорти, далеч от населени места и утъпкани пътища. Бяхме като шарен плакат, рекламиращ поколението с високи доходи без деца. Имахме всичко и го имаме сега. Но аз веднага бих разменил прекрасните екстри за купчина вонящи памперси и едно дете, което да ги пълни.

БЕБЕТАТА

— Е, кой от всички ще вземем? — питам аз.

Седем без четвърт е. С Изи стоим пред дълга редица кутийки с тестове за бременност в големия магазин „Буутс“ на Оксфорд Стрийт. Не знам нищо за този вид пособия, всичко това е абсолютно ново за мен, дори не бях сигурен на кой щанд се намират в магазина. Може би в „Хигиена за жената“? Или близо до „Грижи за косата“? Между сандвичите и хладилниците за безалкохолни напитки? Оказва се, че са на един рафт с противозачатъчните, което ми се вижда забавно, още повече, че над щанда виси ироничният според мен надпис „Семейно планиране“.

— Преди няколко месеца правихме анкета сред читателите и клиентите — казва Изи, докато внимателно изследваме редовете с различни тестове. — Този — тя посочва една тъмносиня кутия, — и този — друга пастелно зелена опаковка в противоположния край на лавицата — заеха първите места.

Взимам една, виждам цената и се ужасявам.

— Сигурно има някаква грешка?

Тя също поглежда цифрата.

— Не, скъпи. Толкова струват.

— Защо?

— Защото толкова струват.

— Навсякъде?

— Навсякъде.

— За тези пари ще си купя приличен компактдиск — установявам намръщено.

— Сигурно, ако зависи от теб — отвръща ми усмихнато Изи. Има прекрасна усмивка, тази моя жена. От онези, които те карат да се чувстваш щастлив, защото си жив. — Кой диск би си купил?

— На Тиндърстикс. „Simple Pleasures“. Убийствен албум.

— Но ти вече го имаш, доколкото знам?

— Да — отвръщам. — Обаче е толкова добър, че бих искал да го имам два пъти.

У ДОМА

Докато пътуваме към къщи, адрес Мусуел Хил, Кресуел Гардънс 24, говорим за всичко и нищо: как вървят работите в редакцията, какво ще ядем, когато се приберем, какво да правим през уикенда. Все неща, каквито всички семейни двойки по света си говорят. Обаче в момента, в който влизаме в апартамента на втория етаж на триетажна къща от времето на крал Едуард, преставаме да се преструваме, че онова, което се е случило, не е най-важното нещо в нашата връзка от деня, в който сме се срещнали.

Неочаквано вече имаме мисия и едно-единствено нещо има значение. Въпреки че котаракът — тригодишен егоцентричен сив персиец на име Артър, мяука неистово и драска по пода, за да му обърнем внимание, ние го пренебрегваме и се упътваме право към банята. Гледам как Изи отваря кутийката и размахва листчето за тестване под носа ми. Като хипнотизиран съм. Трудно ми е да повярвам, че това парченце пластмаса може да определи какъв ще бъде остатъкът от живота ми.

— Така-а-а — казва дълбокомислено жена ми. — Това е.

Поглежда ме и аз отвърщам на погледа ѝ. След няколко секунди мълчание, през които събираме мислите си, кимам:

— Хайде, давай.

Тя не помръдва.

— Какво?

— Не мога да пишкам пред теб! Трябва да излезеш.

— Защо да не можеш? — Въобще не се шегувам. Струва ми се, че се глези. — Не искам да пропусна най-важния момент в живота си!

— Нищо няма да пропуснеш — тросва се тя.

Излизам от банята и жена ми затваря вратата зад мен. Заставам отвън, прилепвам ухо и се опитвам да различа звука от струйката урина, която тя ще изпишка върху пластмасовата лентичка. Котаракът солидарно се присъединява към мен. Е, не подслушва, разбира се. Просто се отърква напред-назад между краката ми, като мърка гръмко. Клякам и го погалвам по шията, а той ме гледа с огромните си сиви

очи и аха! да ми проговори. Съкровен миг за котака и мен, макар че всъщност не съм с него — в банята съм с Изи.

— Свърши ли? — викам я.

— Ще ми дадеш ли една секунда, дявол да го вземе, Дейв? — долита отговорът. — Тъкмо започвам.

Настъпва тишина, сетне до мен достига звука от пишкане с прекъсвания, после тракането на ролката с тоалетна хартия и накрая се появява Изи с теста в ръка.

— Само мъж може да измисли нещо подобно — възмутена е тя. — Само мъж може да си въобрази, че е много лесно да пишкаш върху нещо толкова малко. Искат се само умение и точност на снайперист.

Разсмивам се. Изказването е напълно в стила на Изи. Тя прекарва целия си ден, опитвайки се да издава списание, което да говори пряко със стотици хиляди жени, а един от най-лесните начини да създадеш сплотено общество от сестри по неволя, е да посочиш общия враг в лицето на „безполезните мъже“ според принципа „Ела зло, че без теб по-зло“. Истината обаче е, че Изи всъщност не вярва в сексуалните стереотипи. Тя вярва в хората.

— Колко ще трябва да чакаме? — питам.

Тя поглежда гърба на кутията, макар да знае, че аз знам, че тя знае.

— Три минути.

— Добре, минали са трийсет секунди откакто пусна водата, така че остават две минути и половина.

Преди да успее да ми противоречи, аз издърпвам листчето, пускам го внимателно на пода, хващам я за ръката и я вкарвам в спалнята, като затварям вратата зад нас. Оставаме така, с ръце, обвити около врата на другия, и очи, впити в часовниците ни, за да отброим точно две минути и трийсет секунди. След този кратък интервал, който ми се струва цяла вечност, Изи се откъсва от мен и отваря вратата. Макар че не изоставям много, тя успява да стигне първа до теста и въпреки че двамата посягаме едновременно, тя го докопва.

Напрежението е толкова силно, че едва проговарям.

— Какво показва?

— Бременна съм — отвърща тихо тя. По лицето ѝ вече се търкалят сълзи. — Ще ставаш татко.

Аз обгръщам с ръка раменете ѝ, притискам я към себе си.

— Не плачи. Всичко ще бъде наред.

— Не плача, защото съм тъжна — хлипа тя. — Плача, защото в момента чувствам, че това е най-хубавата новина, която някога съм научавала.

ЧИТАТЕЛИ

На следващия ден отивам на работа — четиринайсетия етаж на сградата Хенсън в Холборн, където се помещава „Би Ди Пи Пъблишинг“ — малката издателска империя, която бълва продукция от седемнайсет списания, обхващащи почти всички области от живота и главно онова, за което хората обичат да четат:

Интериор и обзавеждане: „Кичън, Батрум, Бедрум“ и „Метрохоум“

Мода за жени и стил на живот: „Фам“, „Ит Гърл“ и „Фашониста“
Бебета: „Бейби енд Ю“ и „Мадърс нау“

Компютри: „Компютър Гейминг Нау“, „Даунлоуд“ и „Интернет Експрес“

Спорт: „Футбол Фокъс“ и „Ти Оф“

Готварство: „Нау Ийт Дет“ и „Фууд Ривю“

Музика: „Лаудър“

Аз работя в „Лаудър“ — списание за хора, които живеят с музиката“. Това лого винаги ме разсмива, защото е прекалено точно. Нашите читатели не просто обичат музиката, те я живеят — хранят се с нея, дишат с нея. Така, както правя и аз. Или може би както правех. Макар че обичам работата си, аз много добре съзнавам, че музикалната журналистика, както и нейното по-привлекателно съответствие „да бъдеш рок звезда“, по своята същност е работа за млади хора. Въпреки че много от музикантите издават албуми и на трийсет, четирийсет, че и на петдесет години, аз нямам никакво желание да ставам техен журналистически еквивалент. Подобно на моите музикални кумири Бъкли, Хендрикс, Кобейн, Къртис, Шакур, понякога метафорично казано ме привлича идеята да умра млад и да изглеждам добре на портрета за задната корица на каталога. Ала вече не само съм преминал бариерата трийсет, но съм достигнал стадия, когато започвам да не приемам някои от новите музикални хибриди, пръкнали се от вечния динозавър рокендрол. Крия това свое невежество зад възмущение от принизяването на най-чистите музикални форми, но в

повечето случаи имам чувството, че съм слушал тази музика и преди. И мразя себе си заради това чувство.

Например едно парче от класациите напоследък напомня музикалната тема от популярен телевизионен сериал. Всеки път, когато го чуя, ми иде да строша радиото в колата си. Никога преди не съм се чувствал така и това ме изнервя толкова много, че не смея да го споделя с никого в „Лаудър“ — макар да виждам, че и други пишещи братя са сродни души. Може би затова през последните месеци продажбите на списанието ни спадат. Вероятно никой от нас не осъзнава, че сме извън играта и вече не успяваме да улучим вкуса на аудиторията си, състояща се от петнайсет-двайсет-двайсет и шест годишни младежи, които притежават абсурдно огромни колекции със записи и редовно ходят да слушат жива музика.

Може би музиката, която ме кара да троша радиото си, е създадена именно с цел да упражнява въздействие върху мен, трийсет и кусур годишния музикален журналист. Може би по отношение на Кидс точно аз съм врагът. Вече не съм бунтовник без цел. Аз съм бунтовник с ипотека, пенсионни вноски и много голяма колекция от плочи. Ако бях на петнайсет години, вероятно щях да съм луд по мелодията, която днес ме кара да счупя радиото на колата си. Нямаше да ми пука, че съм я чувал и преди, защото щях да чувствам, че тя ми говори, че е истинска и ми разкрива нещата от живота. Това беше една от причините музиката да е толкова важна за мен. Все още мога да си спомня времето, когато тя означаваше всичко в моето скромно съществуване — когато бе в главата, в сърцето и в душата ми. Но сега осъзнавам, че освен музиката има много други неща, за които си струва да се живее.

Когато ходех на училище и седях в празната класна стая по време на междучасието, гордо четейки моя брой на „Ню Мюзикал Експрес“, не можех да си представя, че някой ден ще стана част от прекрасния свят на рокендрола. А ето че сега съм тук — седя на бюрото си пред купища картонени опаковки с дискове и моето име, изписано върху тях. Пиарове на звукозаписни компании ме канят на обеда, за да спечелят благосклонността ми, ходя на турнета с бандите и съм обиколил света, за да интервюирам изпълнители. Работата ми е фантастична. Често пъти съм се чудил какво ли щях да правя, ако не беше ми се случило това. План Б, който, разбира се, някога бе план А,

беше да сформирам група, но след като не мога да пея, а уменията ми с баскитарата се изчерпват с няколко такта от парчето на Клептън „Sunshine of Your love“, бих се самоизключил от суперсървездието на рокендрол величията. План В (който някога също бе план А.) предвиждаше да основа собствена звукозаписна компания, ала при положение, че усетът ми за бизнес е колкото на петгодишно хлапе в магазин за играчки, си дадох сметка, че и това ми начинание ще бъде обречено на провал. И така музикалната журналистика (план Г) се изкачи на върха на класацията, защото беше единственото нещо, което чувствах, че мога да постигна без да се проваля с гръм и трясък.

Редакцията на „Лаудър“ не е онова, което бихте нарекли нормална работна среда. Колективът се състои от деветнайсет души — осемнайсет мъже, повечето вдъхновени музикални сноби, които се държат така, сякаш се мразят един друг, и една жена — вечно усмихнатата и в добро настроение Криси, редакционната секретарка. Малко любезности можеш да чуеш в редакцията на „Лаудър“, където рядко се водят разговори, освен ако не са пряко свързани с музиката, работата или ругатни по адрес на съперниците ни и групите, които те възхваляват.

Да работи човек в „Лаудър“ в известна степен е като да се присъедини към ИРА — ние не се разчувстваме, нито се ангажираме с някой от останалите колеги, но всеки член от колектива трябва да е готов да убие с голи ръце, ако възникне необходимост. Това е жестока, но в същото време доста комфортна мъжка среда — напомня затвор, но без бръснарски ножчета в сапуна. Жените не я харесват. Дори я мразят. Когато Изи за пръв и последен път напусна офиса на списание „Фам“, който е на единайсетия етаж в същата сграда, за да ме посети, ми каза, че „Лаудър“ ѝ се сторил най-студеното, най-безмилостното и най-мизерното място, където може да работи човек.

— Права си — отговорих ѝ. — Но защо го казваш, сякаш е нещо лошо?

МЕЧТИ

Днес ми е много трудно да работя. Иска ми се да разтръбя на целия офис, че ще ставам татко. Нали така постъпва човек, когато му се случи подобно нещо! Започва да се гордее. Иска му се да каже: „Аз създадох живот“. Или да обяви на всеослушание: „На света ще има още едно човешко същество благодарение на мен“. Аз обаче не го правя, главно защото едва ли на някой в редакцията му пука. Вместо това сядам на бюрото си, зарейвам се в пространството и започвам да си представям разни неща — първата Коледа на моето дете, първия му рожден ден, как двамата играем футбол в парка, когато вече е поотраснало. Това правя. И го правя сега. Дори си позволявам каприза да напиша на моя нероден плод следното писмо:

11 юли 2000

Скъпи мой плод,

Позволи ми да ти се представя — казвам се Дейв Хардинг и съм твой татко. Така че здравей. Аз съм музикален журналист — редактор съм в списание „Лаудър“. Не се съмнявай, че когато станеш малко по-голям (може би на няколко седмици), ще ти пусна всички мои любими албуми. Те постоянно се променят, но мога да ти гарантирам, че сред тях 100% ще има парчета на Ролинг Стоунс, Мос Деф, Пъблик Енеми, Рейдиохед, Мази Стар и Арета Франклин.

Знам, че там, където си сега, е доста тъмно и че вероятно си под водата, но можеш да чуваш все пак, нали? Сигурен съм, че можеш. Между другото трябва да те открехна, че жената, която те носи в този момент, е твоята мама — Изи. Женени сме от три години (преди няколко седмици празнувахме годишнината от сватбата си), а преди това ходихме три години. Много сме щастливи.

За всеки случай ще ти кажа, че тази сутрин прегледах в Интернет (ще ти обясня какво е това, когато излезеш) няколко материала за възпроизвеждането на човечеството и след като преминах през изобилие от изчанчени порно сайтове, открих една уеб страница, в която имаше информация за вашия дребен народец (имам, пред вид малките, ама много малките човечета). В момента ти си дълъг един милиметър, което, ако не си запознат с метричната система, не е никак много. Дали мравката е един милиметър? Не знам, но предполагам, че ти си по-малък дори и от нея.

Тъй, какво друго да ти пиша? Майка ти е заместник-главен редактор на едно лъскаво женско списание, което се казва „Фам^[1]“ и работи здравата. Тя е на трийсет години (аз съм на трийсет и една) и е страшно умна и много сексапилна (макар че колкото по-малко казвам, че е секси, по-добре, защото не искам да развиеш Едипов комплекс още в зародиш, ако си момче).

Тъй като там, където си в момента, най-вероятно няма огледало, със сигурност нямаш представа как изглеждаш. Добре тогава, за да ти помогна да се ориентираш, ще ти опиша как изглеждаме ние и предполагам, че ти ще бъдеш нещо по средата. Майка ти е висока почти метър и седемдесет и пет и тежи малко повече от 63 килограма. Има черна като смола коса, лешникови очи, малко носле и леко изпъкнали скули. Знам, че не си запознат с каквито и да е културни знаменитости, но тя може да бъде описана най-добре като кръстоска между Мини Драйвър от „Приатели“ и Джулиана Маргулис преди да напусне „Спешно отделение“. Колкото до мен — аз съм един и осемдесети пет и тежа деветдесет килограма, разпределени равномерно по дължината на тялото ми. Имам къса черна коса, тъмно-кафяви очи, широк нос и добре оформена уста с плътни устни (поне така ми харесва да си мисля).

Майката на Изи е родена в Южен Уелс, а баща ѝ (който почина преди няколко години) в Полша. Моите

родители са от Тринидад.

Изи и аз сме родени в Англия, което означава, че ти ще бъдеш (тук бият барабаните!) с англо-уелско-полско-тринидадско потекло и най-вероятно кожата ти ще има цвят мляко с кафе.

Ако заради постоянните ми молби майка ти не си бе сменила фамилията когато се оженихме, ти сигурно щеше да носиш следните имена: Малкия Фетус Левандовски-Хардинг или Малкия Фетус Хардинг-Левандовски, които, мисля, ще се съгласиш с мен, биха вързали на фльонга всеки език.

Както и да е. Това е само едно кратко писмо, с което се представям и ти казвам... добре дошъл в семейството. Гледай си спокойствието там вътре. Всичко най-хубаво.

Дейв Хардинг (твоят много горд баща)

[1] Жена (фр.) — Б.пр. ↑

ВКЛЮЧВАНЕ

Изи ми се обажда от работа, за да ми съобщи добри новини. Току-що се е върнала от доктора в районната клиника и той потвърдил зачеването на бебето. Пресмятайки от последния ден на цикъла ѝ и приемайки този ден за ден нулев (нищо не разбрах, как така нулев — трябва да е ден първи, нали?), той изчислил, че е бременна от шест седмици. При тази вест нещо в мен сякаш казва „щрак“ и се включва. Чувствам се като обладан от някакъв дух. Мога да мисля единствено за това, че ще ставам баща. През следващата седмица тази мисъл доминира в моите мисли, в моя живот и в разговорите ми с Изи.

ПОНЕДЕЛНИК СУТРИН НА РАБОТА

— Ало! Списание „Фам“, аз съм Изи Хардинг.

— Хей, здравей, аз съм — отговарям.

— Какво е станало?

— Че какво може да е станало? Нищо. Просто искам да поговорим.

— Часът е само десет и десет — озадачава се тя. — Ти никога не ми се обаждаш в десет и десет. Всъщност, понякога съм искала да ми се обадиш в десет и десет, но ти винаги казваш, че е прекалено рано.

— Това го е казвал старият Дейв Хардинг. Новият може да ти се обажда в работата по всяко време.

— Е? — пита в очакване жена ми.

— Как се чувстваш?

— Добре.

— Сигурна ли си?

— Не се чувствам различно. Ти различно ли се чувстваш?

Засмивам се.

— Аз не съм този, който е... — Оглеждам се из офиса на „Лаудър“ и решавам да не произнасям думата. Предпочитам Изи да попълни празното място. — Или напротив?

— Почакай — отговаря ми тя. — Още сме в самото начало, а вече мислим и говорим само за това. Ще полудеем напълно докато стане време... да пристигне. Трябва да сключим нещо като договор — да спрем да говорим замалко на тази тема.

— Добре, но преди да започнем да спираме, позволи ми да те питам само едно нещо.

— Какво?

— Имена.

— Какви имена? А, имена ли?

— Ами да! Имена я. Просто се чудех. Кои бяха последните ти любимци?

— Не се занасяй!

— Не мога.

Тя се смее.

— Мисля, че Леви е хубаво име, ако излезе знаеш какво... — продължавам най-сериозно аз, — Лоуис също, ако пък е знаеш какво.

Смехът ѝ ще ми спуга тъпанчето.

— Чакай да позная — отвърща задъхано. — Леви заради Леви Стъбс от Темптейшънс, а Лоуис заради... ами да! Приятелката на Супермен?

— Нищо подобно. Изобщо не позна — отговарям, макар че е улучила десетката. — Просто харесвам тези имена.

— Как ли пък не — роптае Изи. — Всъщност няма значение. — Тя снижава глас. — Слушай, нямаш никакъв шанс да наречеш с името Леви нещо, което ще излезе от моята утроба. Гарантирам ти го.

— Тогава ми кажи ти какво предлагаш? — отвърщам без да се преструвам, че не знам, че тя също е мислила по този въпрос.

— Изчакай сек... — Жена ми спира насред думата. Чувам някой да я пита кога ще пристигнат хромалиновите проби от печатницата. — Добре, пак съм аз. Знаеш ли какво?

— Какво?

— Харесва ми, че знаеш, че съм толкова обезумяла, колкото си и ти — казва Изи и в гласа ѝ откривам истинска неподправена радост. — Да, имам няколко на ум... тъй де, знам, че и двамата сме... превъзбудени, но... искаш да ти ги кажа, така ли? Независимо дали ще ти харесат, или не.

— Точно така. Като начало можеш да спреш да пелтечиш. Няма да ти помогне ни най-малко.

— Добре. В такъв случай ще ти кажа, че пропуснах обичайните заподозрени, които се въртят в главата ми откакто станах на десет години. Нали знаеш, всички онези Моли, Поли, Хлое, Допи, Люси... имената, за които тайничко си мечтаех да са мои, защото бях изчала прекалено много книжки за издокарани пансионерки. После махнах имената, които дават възможност на училищните келеши и побойници да си правят каламбури като Грегори — онова ти гори... — тя спира за миг и отново се засмива, — Рози-бетоновози или Ясмин-комин. След което осъзнах, че е доста глупава причина да се откажеш от името и се спрях на Максвел или Ясмин, но съм готова да бъда убедена в обратното.

— Максвел и Ясмин са хубави имена — съгласявам се. — Но
Леви и Лоуис също са хубави. Значи в купата за жребий ще сложим
четири имена, освен ако...

— Какво?

— Ако не са четиризнаци. Възможно е, нали?

ЧЕТВЪРТЪК ВЕЧЕРТА В КУХНЯТА

— Дейв, сигурен ли си, че не бива да говорим за онова нещо, за което вече говорихме, че не бива?

„Господи, колко сложно изречение“, мисля си, но много добре знам какво иска да ми каже.

Минава осем и двамата сме в кухнята. Единият от плотовете е покрит със съботния „Гардиан“ и навсякъде има пръст, защото Изи сади в сандъчето за прозореца гербери, зюмбюли и теменужки, които току-що е купила от магазина B&Q. Голяма торба с торова смес е стоварена в мивката, а тя е заровила и двете си ръце в нея.

— Не — отговарям. — Не мисля, че ще бъде правилно. Мисля, че сме обсебени от тази тема.

— Значи не бива да казваме нищо, нито дума дори за това, за което не можем да говорим, иначе договорът ще бъде анулиран и обявен за нищожен?

— Какво? Имаш пред вид дали можеш да ме попиташ нещо от рода на „Мислил ли си днес нещо интересно за бебето?“... Ами да. В такъв случай договорът ни наистина ще бъде анулиран и обявен за нищожен.

— Но ти току-що го изрече — изважда тя ръцете си от торбата. Целите са покрити с черна торова смес.

— Какво съм изрекъл? — питам лукаво.

— Думата, която не трябва да произнасяме. Основната тема, която не бива да обсъждаме. Бебето!

— О, по дяволите! Права си. — Млъквам за кратко. — Ами добре тогава. Мислила ли си днес нещо интересно за бебето?

ПЕТЪК СЛЕДОБЕД ПО ВЪТРЕШНАТА ЛИНИЯ НА РАБОТНИТЕ НИ МЕСТА

- Леви — казвам.
- Максвел — контрира Изи. — Друго предложение?
- Дейв — отвърщам.
- Да, добре — казва тя. — Върнън.
- Звучи като име на паразит — възразявам. — А за момиче?
- Настоявам за Ясмин — признава тя.
- Настоявам за Лоуис — не се предавам аз. — Друго предпочитание?
- Адел — предлага Изи.
- Изи — отсичам аз.
- Това е хубаво — прошепва тя.
- Знам — отговарям й.

СЪБОТА СУТРИН ПРИ РОДИТЕЛИТЕ МИ В СТРИЙТХАМ, ЮЖЕН ЛОНДОН

— Мамо, татко — започвам. — Изи и аз искаме да ви кажем нещо.

Двамата с Изи сме се отбили в дома на родителите ми, и да им съобщим добрата новина.

— Ние... — поглеждам Изи и стискам ръката ѝ. — Ние ще си имаме бебе.

Баща ми направо експлодира. Подскача от стола си и без малко да се залепи за тавана.

— Поздравления! Добра работа, сине!

— Това наистина е най-хубавото нещо, което чувам от дълго време насам — добавя мама. Всички в стаята започваме да се прегръщаме, да си стискаме ръцете, да се целуваме и поздравяваме. Опиянявам се като виждам родителите си толкова щастливи. Те настояват да останем за обяд. В мига, в който се съгласяваме, Изи се шмугва в кухнята заедно с майка ми под предлог, че се нуждаела от помощ в приготвянето на обяда. Знаем много добре, че мама няма да ѝ позволи да си натопа дори малкото пръстче в мивката, камо ли да готви. Оставам във всекидневната с татко. Гледаме телевизия и си говорим за злободневни неща.

НЕДЕЛЯ СЛЕДОБЕД ПРИ МАЙКАТА НА ИЗИ В ОКСФОРД

Наближава дванайсет часа, Изи и аз седим в кухнята на майка ѝ в Оксфорд. Първоначалният ни план бе Изи да ѝ се обади вчера по телефона и да ѝ съобщи новината, но колкото и да се опитвала, не успяла да го направи. Когато я питам защо, ми отговаря: „Защото искам да видя лицето ѝ.“ И аз веднага разбирам всичко.

Пристигаме при майка ѝ под предлог, че просто минаваме оттук и тя също настоява да останем за обяд. Изи не е сигурна кога ще настъпи най-подходящият момент, за да ѝ съобщи новината, затова ме инструктира да стоя с нея през цялото време, докато приготвя обяда. Моментът очевидно настъпва, докато бели варените картофи, а аз стоя с чайник с гореща вода в едната ръка и пакет пилешки дреболии в другата, като внимателно изучавам инструкцията за приготвяне. Майка ѝ се е навела над фурната, наглеждайки през стъклената вратичка пилето, което е пъхнала да се пече. Точно тогава Изи най-неочаквано изтърсва:

— Хей, мамо, знаеш ли? Имам новини за теб. Бременна съм.

Майка ѝ извързва лице и мълчаливо се разплаква. Въпреки че изглежда неспособна да произнесе и дума, тя все пак успява да каже:

— Баща ти щеше да бъде толкова горд.

И толкоз. Изи също започва да плаче, майка ѝ още повече, сетне прегръща Изи, после прегръща мен, накрая успява да прегърне и двама ни. Всички се прегръщаме. Тя наистина е щастлива.

ПРИЯТЕЛИ

Сега, след като моите родители и майката на Изи знаят голямата новина, единствените хора, с които решаваме да споделим на този ранен етап, са нашите най-близки приятели, две двойки: Джени и Тревър и Стела и Лий. Аз предпочитам да си мълчим, докато не добием малко повече сигурност, но Изи ме оборва:

— Това са хората, към които бих се обърнала, ако стане нещо лошо. Така че защо да не им кажем добрата вест?

Няма какво да ѝ отговоря, но въпреки това имам задръжки. Понякога приятелите реагират странно на промените. Особено нашите приятели, чиито отношения не са от категорията, в която вестта за започването на уседнал живот, да не говорим за деца, би предизвикала само сълзи и нищо друго.

ТЕ

Тревър е на трийсет и една и работи за фирма, наречена С-Тек. Инсталира софтуер за финансови институции. Преди Джени приятелка му беше Адалия, испанска студентка, която бе срещнал в някакъв клуб в Хокстън. След кратко и страстно начало им се случи онова, което може да бъде описано като най-злокобното скъсване в историята на човечеството, но не и преди Адалия да забременее. Тревър се съгласи да издържа детето според възможностите си, без той и тя да се съберат отново. Нещата помежду им вървяха чудесно дори и след раждането на бебето (момченце, на което тя даде името Тиаго), докато Тревър не тръгна с Джени. Тогава Адалия започна да твърди, че все още е влюбена в него и да използва бебето като начин да си го върне. Уреждаше той да прекара известно време с Тиаго, след което излизаше, преди Тревър да пристигне; оплакваше се на общи приятели, че не ѝ помага за бебето, въпреки че той го правеше непрекъснато. Накрая нанесе и последния удар — прибра се в Испания заедно с детето. Тревър се опита да я придума да остане — дори ѝ каза, че е готов да се върне при нея. Но вече беше прекалено късно. Отначало той летеше да вижда Тиаго винаги, когато можеше, но Адалия продължи да създава непоносими трудности, така че Тревър взе твърдо решение и престана.

Другата страна в тази връзка е гаджето му — Джени. Една от най-добрите приятелки на Изи. Двете се срещнали, когато били по на двайсетина години, тогава Джени закратко работила в списание „Фам“. Сега, когато Джени е на трийсет и една, работата ѝ е тема номер едно на всички партита — тя е главен редактор на „Тийн Сийн — списание за готини момичета“. Джени обича работата си, и за разлика от мен я приема съвсем сериозно. Аз постоянно я занасям, защото по мое мнение това не е сериозна журналистика. От онова, което мога да разбера, тя прекарва по-голямата част от всеки свой ден, обядвайки с рекламодатели, обсъждайки „Даусънс Крийк“^[1] със своя персонал и възхвалявайки физическите качества на някоя хлапашка група, която в момента е на мода. Тревър и Джени са заедно от осемнайсет месеца и

почти половината от това време живеят в един апартамент в Ландбрук Гроув. Доста често ни признават (но никога и взаимно), че са се събрали да живеят заедно прекалено рано. Аз смятам, че те са толкова неподготвени да влязат в света на родителите, че сигурно използват едновременно три метода за предпазване от бременност.

Стела Томас от двойката Стела и Лий е трийсет и три годишна и работи като консултант по набирането на персонал за най-проспериращите компании. Тя е едра и сърдита жена, склонна да излее раздразнението си от света върху приятеля си Лий, с когото живее от една година. Той е на двайсет и четири, почти с десет години по-млад от нея. Докато в началото Стела си въобразяваше, че най-печеното нещо на света е да си имаш гадже-играчка, когато се влюби в него нещата се промениха и сега десетте години разлика започват да я притесняват. Аз харесвам Лий — той приема нещата възможно най-леко и гледа на живота откъм смешната му страна. Докато има достатъчно пари в джоба, за да обикаля кръчмите, ще се самопровъзгласява за щастливото овчарче. Работи в едно кабеларско предаване на име „Хот Поп Шоу“, по цял ден пуши „Марлборо Лайтс“ с други нему подобни и току-що завършили наперени петлети и всички са очаровани от това, че работят в тивито. С една дума, изгледите Лий и Стела да имат деца са такива, каквито и на папата. Може би дори по-малки.

[1] Телевизионен сериал за юноши. — Б.пр. ↑

РАЗГОВОР

В девет часа следващата съботна вечер двамата с Изи седим в осветената ни със свещи дневна заедно с нашите приятели. В единия край на масата са струпани празни кутии, в които допреди малко имаше китайска храна. Навсякъде са пръснати пластмасови тубички от различни видове ярко оцветени сосове, а покривката е осеяна с петънца от пържен ориз и парченца кълнове. Изи почуква с вилица по чашата си за вино, за да привлече общото внимание.

— Искаме да ви съобщим нещо. Нещо наистина вълнуващо.

Тя ме поглежда и аз не мога да се сдържа да не ѝ изпратя двацет и четири каратова усмивка.

— Не знам как да ви го кажа, затова ще карам направо — но искам да ви предупредя, че е абсолютно секретно и не трябва да излиза извън тези четири стени... Казват че в началото не бива де се съобщава никому, защото... е, знаете защо. Но ние сме толкова развълнувани, че не можем да го запазим в тайна. С една дума — ние забременяхме!

— Поздравления! — възкликва Джени, която е световен експерт номер едно по ентусиазираното поздравяване на хора. Тя започва да издава бухащи звуци, преминава в цвърчене, засиява като слънчево изригване и ни обсипва с целувки като участник в телевизионна игра. Следвайки нейния пример, Стела се присъединява към бухането, цвърченето, сиянието и целувките, след което двете с един мах се вдигнат и повличат Изи към кухнята.

По-късно през нощта двамата с бременната ми съпруга правим разбор на вечерта. Аз ѝ разказвам за разговора с Тревър и Лий, а тя за нейния със Стела и Джени. Тъй като приятелките ѝ не са толкова откровени, колкото моите — Лий например си призна, че за нищо на света няма да последва примера ми в близко бъдеще, — Изи споделя, че е почувствала различни степени на озлобление от новината. Не ожесточеното озлобление, с което ти забиват кама в гърба, а онова, което инстинктивно би проявило добро по природа дете, което все още не са обучили на маниери. Според жена ми Стела и Джени са реагирали така, защото новината ги накарала да се замислят за

собствените си интимни връзки. В пълно противоречие с онова, което е споделил Тревър, Изи твърди, че Джени никога откакто са заедно не е повдигала пред него въпроса за деца: знаела, че тази тема е безпредметна заради разрива между него и Адалия.

Стела пък изиграла пасивно-агресивна комедийна сценка.

— Ти активира биологичния ми часовник, Изи — рекла тя с кисела усмивка. — Аз съм трийсет и три годишна жена, която ходи с двайсет и четири годишно момче, и докато то поиска деца, старите ми яйчниците отдавна ще са се спаружили.

Според Изи тя само наполовина се шегувала. След като Стела тръгна с Лий, Джени и Изи се отнасяха с нея като отчаяни стринки, а и тя самата не бе съвсем сигурна за връзката си. Като добри приятелки те не й казваха истината — която бе, че тя и Лий са обречени на провал от самото начало, защото не тези думи би искала да чуе. Вместо това я убеждаваха, че противоположностите се привличат, че любовта винаги побеждава и че накрая всичко ще се нареди.

Общо взето новината ни безспорно е предизвикала объркване и частично отчуждение у всеки един от четиримата ни приятели.

ГЛЕДАМ

Следващият вторник, рано вечерта. Денят беше доста горещ и все още е топло. Хората са се разхвърляли по къси ръкави, а всички пъбове и барове, покрай които минавам, са заобиколени от клиенти, които пият под открито небе. Отивам към Ковънт Гардън да се срещна с Изи, за да излезем за пръв път от векове. Решили сме, че трябва да бъдем наистина печени родители, макар че всичко, което ни се иска да правим вечер след работа, е да си седим вкъщи, плътно сгъшени на дивана пред телевизора. Накратко — да мътим. Но тази вечер сме на ринга, само за да докажем и покажем, че все още можем да го правим. Планът ни е да се видим с Лий и Стела, за да мушнем по няколко питиета на партито за откриването на нов бар на Джеймс Стрийт, след което да се срещнем с Джени и Тревър и да отидем в „Астория“ да слушаме жива музика — аз имам покана и съм запазил още пет места. После ще поостанем на купона след шоуто и ще се приберем у дома.

Изи ми се обаждат, че ще закъснее половин час заради снимки в едно студио в Кентиш Таун. Включвам дискмена и се отправям към Лонг Акр, надявайки се да се разсея като позяпам по витрините и слушам стария албум на Елиът Смит „ХО“.

На половина път осъзнавам, че съм залепнал за витрината на един магазин. Поглеждам надписа над главата си — „Бейби Гап“. Озъртам се крадешком в двете посоки и влизам през вратата в място, което, по всичко личи, се намира на друга планета. Между рафтовете се разхождат жени от всички възрасти, които според мен са бъдещи майки, майки с деца, свекърви и тъщи или приятелки на майките. Аз съм единственото мъжко същество, което не е привързано с юзди или возено в детска количка. В едно от големите огледала зървам отражението си и осъзнавам, че стърча наред магазина като Гъливер сред лилипутите, но това не ме притеснява. Дискменът ми създава илюзия за недосегаемост, нещо като мантия невидимка, позволяваща ми да се скитам безпрепятствено!

Неочаквано ме привлича небесносиньо гащеризонче за деца от 6 до 8 месечна възраст. Откачам го, вдигам го високо във въздуха, както

виждам, че правят много от клиентките в магазина, и въображението ми отново препуска като отвързано конче. Представям си моето бъдещо бебе, облечено в него, а после и с оранжева шапка за слънце, украсена с животински уши. Моето бебе ще бъде най-добре облеченото дете в детските ясли. След това откривам работно комбинезонче от лимоненозелено рипсено кадифе и с мен е свършено. Застанал в средата на магазина, аз материализирам образа на моето дете от глава до пети. Изи, решавам, ще бъде основният донор за външния му вид, защото има замисленото сладко личице, с което всяко дете ще напредне в живота. Аз може би ще се намеся с ушите или брадичката си, но като цяло искам бебето да прилича повече на нея, отколкото на мен. Личността му обаче ще бъде петдесет на петдесет наследена от двама ни. От мен то ще вземе относително аналитичния ум, способността да запазвам самообладание в кризисни ситуации и любовта към музиката. Изи ще му предаде своята щедрост, таланта си да действа успокояващо на хората и малка доза невротичност, за да не чувства превъзходство над себеподобните. Двамата заедно ще му предадем любовта си към писаното слово, чувството за хумор и способността да се обличаме с вкус. Останалото може да се вземе от различните родители, баби и дядовци, вуйни и вуйчовци, чичовци и лели и за късмет може би съвсем малко от някой неизвестен. Ето какво ме кара да си мисля детското гащеризонче, което държа в ръцете си. Кара ме да мисля, че всичко на този свят е възможно.

Десет минути по-късно телефонът ми зазвъня отново, предполагам, че се обажда Изи да ми каже, че е в таксито и скоро ще бъде при мен. Но не е тя. Една жена от фотостудиото в Кентиш Таун, където Изи е днес следобед, ми съобщава, че жена ми е откарана в болницата с болки в корема. Казва да отида колкото е възможно по-бързо. Напускам магазина тичешком.

ДУМИ

Наближава седем, когато влизам в акушерското крило на болницата Уитингтън. Казвам името си на сестрата и тя ме моли да седна, докато намери доктор, който да говори с мен. Не сядам, оставам като пуснал корени в пода, а очите ми са вперени във вратата, през която тя току-що е излязла. В таксито на път към болницата няколко пъти съм разиграл наум най-лошия сценарий. Повтарям си, че ако предусещам най-лошото, то вероятно няма да се случи.

Сестрата се връща с един доктор. Той е висок и млад, по-млад от мен, и аз си мисля, че това е добър знак всичко, което е учил, все още е съвсем прясно в главата му. Казвам си, че е човек, на когото мога да имам доверие. Човек, който няма да ме предаде. Докторът ме поздравява, ръкува се и ме отвежда встрани. Обяснява ми, че Изи е добре, но е пометнала. Допълва, че помятанията в ранния стадий на бременността са често явление, че стават по най-различни причини и че не бива да се отказваме, а да опитаме отново след известно време. Питам го дали мога да видя Изи, но той отвърща, че ще я посети консултант. В този момент се обаждат пейджърът му и той се извинява — имат нужда от него някъде в болницата. Благодаря му, че е отделил от времето си, и се вирам в отдалечаващия се гръб. Сигурен съм, че е дал най-доброто, на което е способен, защото прилича на човек, който би го направил.

Знам, че трябва да се обадя на много хора, особено на майката на Изи и на моите родители, но не успявам да събера сили и да им кажа, че всичко е било напразно. Имената, които Изи и аз измисляхме, надеждите, които хранехме за бъдещето на нашето дете, любовта, която изпълваше сърцата ни — всичко напразно. Това мразя най-много — загубата на потенциал, хилядите неща, които нямаше да се сбъднат заради онова, което се бе случило. Не мога да открия никакъв извор на утеха. Каквото и да стане в бъдеще, това дете никога няма да се роди.

Нетърпелив да получа повече новини за Изи, кръстосвам чакалнята. Взимам си чаша кафе от кафе-машината и го оставам да изстине. Купувам си „Марс“ от автомата до нея, разкъсвам обвивката и

го хвърлям, докато накрая забелязвам нещо, което да отвлече вниманието ми — стойка с медицински брошури. Преглеждам дузина, за да открия нещо, което може би ще ми помогне. Ето. Взимам брошурата от стелаж, облягам се на стената и се зачитам.

Докато преглеждам съдържанието, не спирам да мисля за автора. Дали той или тя е журналист като мен и Изи? Дали изкарва прехраната си като пише статии за болниците, така, както аз пиша за музика? Опитвам се да си го представя как седи пред компютъра със списък от болести и страдания, които трябва да бъдат преведени смилаемо на нормален човешки език. Дали някога си представя хората, които ще го четат? Или просто сяда пред клавиатурата и добросъвестно описва всичко, което може да навреди на човешкото тяло? Когато приключвам с четенето, смачквам брошурата и я хвърлям в кошчето за боклук, което вече прелива от празни тенекиени кутии за напитки и пластмасови чаши за кафе. От всички факти в листовката в главата ми е останал само един — трийсет процента от първите бременности завършват с аборт.

Едно на всеки три човешки същества.

Оглеждам чакалнята и си избирам трима от дузината, които я населяват — младо момиче, което чете списание, жена на средна възраст с бинтован крак, сетне свеждам поглед към маратонките си и включвам и себе си в тройката.

Всеки път двама души се отърват, а един го отнася. В случая нещастникът съм аз. Само че не е честно. Фактът, че както каза докторът „понякога стават такива неща“, не ми помага да разбера защо стават, особено от гледна точка на поддържаната от мен изначално оптимистична теория, че на добрите хора не се случват лоши неща.

Когато най-накрая успявам да видя Изи, тя не изглежда ни най-малко променена. Все още носи същите дрехи, които я видях да облича сутринта. Сутринта, когато всичко бе толкова по-различно. Това ми навява мисълта, макар и мимолетна, че всичко е лош сън. Че всичко някак си е както трябва.

— Обичам те — казвам, като я прегръщам силно. — Ще се оправим.

— Аз не го обичах достатъчно — хлипа Изи и сълзи се стичат по лицето ѝ. — Затова той си отиде.

— Не. — Изненадвам се, че е смятала бебето за момче. — Грещиш. Ти го обичаше. Обичаше го и за двама ни. И ако е било възможно по някакъв начин той да го узнае, знаел го е. Никой не е виновен, Изи. Просто това е една от нещата, които се случват.

МИНАЛО

Когато новината се разпространява, всички са невероятно мили: Тревър и Джени уверяват, че са готови да помогнат с всичко необходимо, а Стела и Лий непрекъснато звънят да питат как сме. Наистина са добри приятели.

Няколко дни след като изписват Изи от болницата, решаваме да прекараме известно време далеч от Лондон и се отправяме към лятната къща на майка ѝ в Уелс. Вероятно си въобразяваме, че ако не сме у дома, ще успеем да се отървем и от проблемите. Искаме само да престанем да мислим за онова, за което мислим постоянно, но не можем да се справим. Никой от нас няма смелостта да спомене думата аборт. Никой не иска да припомни на другия преживения ужас. Смешно е, разбира се, защото онези ключови часове в болницата не ни излизат от главите: връщаме се към тях поотделно, отново и отново, в желанието си миналото да не беше се случвало.

КОПНЕЯ

Когато се случи нещо ужасно и когато ти си в центъра му, имаш чувството сякаш никога няма да бъдеш отново същият. Струва ти се, че всеки ден от живота ти от тук нататък ще бъде потопен в еднообразна, потискаща сивота. Понякога мислиш, че никога няма да се усмихнеш отново. Сетне, разбира се, идва денят, когато яростта и горчивината отслабват, а катастрофата изглежда като далечен спомен от някакъв друг живот. Започваш отново да се чувстваш... окей. Не страхотно, не добре, но не и толкова зле. Можеш да се смееш, без да чувстваш вина. Да се усмихваш, без да ти се иска да плачеш.

Нещата се оправят, а Изи и аз се отнасяме един към друг милион пъти по-добре, отколкото когато и да било. Купуваме си нова кола — бял Мерцедес 280 SL от 1964 година, кабриолет и в сравнително добро състояние. Първия уикенд отиваме до Брайтън със свален гюрук. Така се чувстваме свободни. Отново се усещаме млади. Помятането на Изи ни е накарало да се почувстваме като пълноценни възрастни, което не допада и на двама ни. Колата ни възвръща младостта и правото да бъдем безгрижни.

БЛАГОРОДЕН

Няколко седмици по-късно пътуваме с колата към ресторант в Ландбрук Гроув, за да се видим с Тревър и Джени. Вали дъжд и една от чистачките неприятно скърца. Човекът, от когото купихме колата, инсталирал компакт-дисково устройство, така че слушаме „Never a Dull Moment“ на Род Стюарт, точно музика за пътуване според мен. Двамата с Изи припяваме тихичко „You Wear It Well“, която и двамата смятаме за една от най-добрите песни, написани някога. На втория припев Изи неочаквано намалява звука. Понечвам да я попитам, но нещо ме спира.

— Дейв — започва тихо тя. — Мислех си за децата. Знам, че онова, което се случи, би трябвало да ме накара да искам деца повече от всякога. Но не е така. Трябва да бъда честна с теб... — тя се разплаква, после успява да преглътне сълзите и продължава. — Не съм сигурна, че мога да издържа това още веднъж. Просто не мисля, че ще успея. Съжалявам, ако ти приличам на страхливка. Наистина съм такава. Но... поне в близко бъдеще бих искала и двамата да забравим. Не мога... дори се страхувам да мисля какво ще стане, ако всеки път ще се провалям. Знам още преди да го кажеш, че не е задължително да става всеки път. Но за мен дори веднъж вече е прекалено много.

Отбивам колата встрани от пътя и я увещавам, че я разбирам. Казвам й, че аз също не съм сигурен. Уверявам я, че според мен ще бъде най-добре, ако засега забравим за децата.

ТИШИНА

Това решение се оказва повратен момент за Изи. То е импулсът, благодарение на който тя загърбва миналото и решава да живее за бъдещето. Това е моментът, в който Изи пак става старата Изи. Скоро всичко отново е нормално.

Всичко освен мен.

Въпреки че разбирам нейните опасения за опита да имаме друго бебе и макар далеч да не съм сигурен, че ще успея да понеса разочарованието още веднъж, истината е, че двамата стигаме до различни заключения за нашето бъдеще. Аз повече от всичко на света искам да имаме дете. Искам да бъда баща. Искам го повече от всичко, което съм искал някога в живота си. И понеже съм принуден да крия това от целия свят, се чувствам много по-тъжен и празен, отколкото когато и да било. Но не казвам на Изи. Не казвам никому. Това ще си остане си е моя тайна.

ЧАСТ ВТОРА

(НОЕМВРИ — ДЕКЕМВРИ 2000)

Хората ми казват: „Всичко, което пишеш, е за отношенията между хората.“ Отговарям им: „Че има ли нещо по-интересно? Съществуват милион вариации. Бих могла да напиша милион песни за тях.“

Ейми Ман — певица
и авторка
на текстове

НА РАБОТА

В понеделник сутринта малко преди десет сядам на бюрото си и включвам компютъра, заслушан в тихичкото му цвърчене за „добро утро“. Както всички добри чиновници, и аз нямам намерение да го използвам в близкия половин час, но го включвам само за да обявя пред света намеренията си, че скоро имам намерение да се заловя за работа. В „Лаудър“ е прието да се работи до късно, така че шефът не се тревожи много-много, когато някой от нас не дойде точно в десет сутринта — в девет случая от десет обикновено си отспиваме заради ангажиментите от предишната нощ — концерти, купоните след тях, жива музика, изобщо, изпитанията, на които се подлагаме в името на работата си. Аз обаче не съм ходил на подобни среднощни мероприятия от доста време. Просто нямам желание.

Рутинната ми програма за първия половин час работа включва закуска на бюрото — препечена кифличка с кафе — след което преглеждам всекидневната преса. Но днес в офиса е пристигнал новият брой на нашето списание, така че започвам да го прелиствам. Обичам да препрочитам материалите, които аз съм написал. От лявата ми страна редакторът Бил Рийд седи с крака върху бюрото и слуша промоционален запис от новия албум на Бъста Раймс на редакционната уредба, отдясно щатният автор Джон Касиди преглежда сутрешната си поща. На бюрото отсреща помощник-редакторът Марк Атууд спори по телефона с приятелката си. Всички от дизайнерския отдел са седнали пред компютрите си в задната част на офиса. Тримата от производствения отдел са в центъра на офиса, а останалите от редакцията — Кол Кемпбъл, редактор на новините, и Лайъм Бърк, младши автор, са потънали в разговор край принтера. Единственият, който липсва, е Ник Рандал — главният редактор на „Лаудър“.

Тъкмо се готвя да започна с прегледа на новия брой, когато Криси ми връчва старомодна паметна записка. Всеки ден получавам поне дузина бележки по имейла, повечето от които пренебрегвам, защото обикновено с отнасят за досадни теми като канцеларските материали. Бланката в ръцете ми обаче е знак за лоши новини. Тя

казва: „Не ме пренебрегвай!“ И докато заедно с останалите си колеги се отправям към заседателната зала, както призовава записката, стомахът ми тревожно се свива. Доста точно предчувствам какви ще бъдат лошите новини, които предстои да чуя.

СПАД

Пристигнаха са последните данни за продажбите на „Лаудър“ и новините са лоши. Списанието ни отбелязва най-силен спад на читателска аудитория не само сред музикалните заглавия, но в целия издателски сегмент. Статистика като тази, както ни обяснява заместник изпълнителният директор, може да означава само едно: „Лаудър“ ще бъде закрит незабавно. Заради непрекъснато падащия ни тираж Изи още миналата година ме бе предупредила да напусна кораба, но аз я уверявах, че така е в цялата музикална индустрия. Ако поп изпълнителите не пускат високопрофесионални албуми, за които хората искат да четат, нищо чудно, че трябва да се борим, за да задържим продажбите. Освен това бях убеден, че „Лаудър“ може да се измъкне от затишието с издути платна.

Закриването на едно списание не е голяма изненада в този бизнес и ми се е случвало по-често, отколкото бих искал да си спомням. Започнах първата си работа като музикален журналист на свободна практика през далечната 1992 година в „Старт“ — списание, което спря след първите осем броя. След това, тъй като твърдо бях решен да не правя нищо друго освен да пиша за музика, си изкарвах хляба като от време на време подготвях прегледи за седмичния музикален вестник „Саунд Клаш“, преди да преглътна гордостта си и да продам свободата си заради няколко заглавия, които никога няма да се излявят в биографията ми: „Ти Ви“, „Кейбъл енд Сателайт Плас“ и „Кериърс Чойс“. Намерих първата си работа на постоянен договор като стажант журналист в едно ново музикално издание, наречено „Компакт“, което спря само след два броя. Шест месеца по-късно станах щатен журналист в „Ъп“ — списание за музика и лайфстайл, насочено към мъжката аудитория от 18 до 25 години, което просъществува две години. След него работих на хонорар за „Билоу Зироу“ — универсално списание за мъже и жени, сгромолясало се след около година. Към този момент обаче репутацията ми като автор вече бе достатъчна, за да ми осигури поста старши редактор в „Лаудър“.

Задържах се в него пет години, повече отколкото на която и да е друга работа. А ето че сега и това свърши.

Като се има предвид относително приличното обезщетение и очакването, че няма да бъде толкова трудно да си намеря друга работа, съм доволен от новопридобитото си положение на безработен. Може пък това да е тласъкът, от който се нуждая, за да направя нещо ново. Обичайният изход за един трийсет и кусур годишен музикален наемен писач е да се насочи към издания за по-възрастната аудитория, които за мен са равнозначни на някой от онези ужасни концерти, възраждащи осемдесетте, на които оплешивяващи останки от някога велика банда манифестират по сцената, без да си дават сметка за пародията, в която са се превърнали. Другата възможност е да отида в някой национален вестник като един от рок критиците, чиито снимки стоят до колонките им. Неколцина музикални журналисти, от които се възхищавах в моята младост, го направиха, и въпреки че е приличен компромис, не мога да спра да мисля, че повече напомня на признаване на поражението. Какъв е смисълът да пишеш за хора, които нямат достатъчно интерес към музиката, за да си купят специализирано издание? Защо да си правиш труда с музикален преглед, когато единственото, което читателите ти искат да прочетат, е кой диск да си купят, за да озвучат следващото си вечерно парти? Искам да продължа да пиша за музика и да пиша за аудитория, която ще я оценява по начина, по който трябва да се оценява: когато музиката е в сърцето и главата ти и означава за теб повече, отколкото животът и смъртта.

КУПУВАМ

Девет вечерта е, седя на стола в кухнята и пия бутилка бира „Бекс“, докато Изи приготвя вечерята. Прекарал съм по-голямата част от моя свободен ден заедно с бившите ми колеги в „Орела“ на Чаринг Крос Роуд в опити да удавим колективната си мъка. Щом бе научила новината за закриването на „Лаудър“, Изи ми звънна по мобилния. Беше сърдита, че аз не съм ѝ се обадил веднага. Преговорихме различните възможности и скоро осъзнахме, че нещата не са чак толкова лоши. Да, наистина трябваше да плащаме ипотеката, кредитната карта и банковия заем, но благодарение на парите, които Изи бе наследила от баща си, имавме достатъчно спестявания в различни сметки с високи лихви, за да не изпадаме веднага в паника. И преди се бях справял с подобни удари, а жена ми бе сигурна, че и сега ще се справя. Междувременно просто трябваше да си намеря някаква работа на свободна практика и имайки това наум, Изи е първата, която ми отправя предложението.

— Защо не напишеш нещо за „Фам“ — казва тя, докато мие ръцете си под чешмата. — Ти си добър — продължава. — Би могъл да водиш една от онези прочувствени рубрики от типа „За какво мислят мъжете“. Само да видиш какви момчета ни пишат тези неща — съмнявам се, че някой от тях е имал връзка с момиче не само в близкото минало, така че на кого му пука какво мислят те? Ти си готин мъжкар, който слуша сериозна музика на своята сериозна уредба със сериозните си слушалки, защото партньорката му не позволява да я пуска високо, тъй като гледа телевизионни сериали с мускулести типове. Съществуват милиони като теб и аз съм напълно сигурна, че 90% от читателките на „Фам“ си имат по един такъв вкъщи — смее се тя. — А ти си много добър в тази работа, Дейв. Жените ще си падат да знаят какво става в главата ти. Какво говорят? И аз си падам.

Колкото и да уважавам работата на Изи, дълбоко в сърцето си ѝ прощавам само защото е момиче. Истината е, че не мога да понасям тъпотииите на женските списания. Мразя хороскопите и здравните колони. Мразя страниците, посветени на мода и грим. Особено мразя

съветите за секс от рода на „как да постигнем многократен оргазъм“ и безкрайните статии за това как да направим връзката ни „продуктивна“. За мен да пишеш за музика, означава да пишеш за наистина важните неща в живота, докато да пишеш за любовните взаимоотношения е страхотен начин да убедиш модните къщи, фирмите за козметика и производителите на замразени нискокалорични храни да участват с реклами за милиони лири.

— О, благодаря — отвърщам — но без мен. Аз съм музикален журналист, Изи. Това мога да правя. Не мога да пиша за чувства. Не мога да пиша за сърдечни връзки. Всичко това е прекалено...

Дори не се старая да завърша изречението. Изи се разсмява, очевидно развеселена от ужаса, който мисълта да пиша в списание „Фам“ предизвиква у мен.

— Прав си, предполагам — съгласява се тя. — Ужасна идея. Не мога да си представя, че ще напишеш дори едно изречение за нас. Нямах подходящата настройка. Ако те помоля за текст на тема какво мислят мъжете, ще напишеш само една дума — „нищо“.

— Вярно е — казвам. — Тук, освен голи жени, няма нищо друго — почуквам с пръст по челото си. — Мъжете са визуални създания. Ако мислим за нещо, в девет случая от десет то е нещо точно под носа ни. Като това например — махам към юката върху кухненския телевизор. — Не мога да преброя колко пъти, щом включа телевизора, започвам да размишлявам за това цвете — какво ли би си мислило, ако цветята можеха да мислят, дали ще умре, ако си няма саксия, как е възникнала думата „юка“ и дали звучи глупаво, или не. Накрая се хващам, че мисля само за голи жени, и си лягам.

— Под голи жени имаш пред вид мен, предполагам? — ухилва се Изи. Чувала е моята тирада много пъти и признава, че я намира мила.

— Разбира се. Искам да кажа, скъпа моя жено, че в главата ми няма нищо друго, никакви тайни мисли; само мисълта за изключителното разнообразие на растенията от рода „юка“.

— Наистина ли си мислеше за юката миналата нощ?

Кимам.

— Значи можеш да мислиш разни глупости за юката просто защото е точно пред очите ти, а не да използваш това време далеч по-мъдро, например, като мислиш за мен?

Кимам отново.

— Прав си — съгласява се Изи, като намалява огъня под тенджерата със спагети. — Би трябвало да запазиш тези ценни размисли за себе си. Много съм щастлива, че съм се родила момиче. — Тя ме целува и изцежда спагетите. — Дейв?

— Тхъ?

— Какво мислиш точно сега?

— Сега?

— Да, сега.

— Мисля си за оня пич, който е изобретил спагетите. Как му е дошла такава велика идея в главата и дали, нали разбираш, е имало провали, преди да се стигне до успех. Например неща, които са могли да станат спагети, по не са.

— Знаеш ли какво? — усмихва се Изи. — Понякога наистина те мразя.

— Знам.

Но истината е, че не съм си и помислил за спагетите. Мислех и все още мисля за Изи — каква страхотна жена, каква фантастична съпруга е тя и каква прекрасна майка би излязла от нея.

СЪН

Събота сутрин е, няколко седмици по-късно. Навън има сняг и апартаментът ни е леден, защото централното отопление ни играе номера. Изи и аз лежим в леглото и преглеждахме сутрешната преса — „Индипендънт“, „Гардиан“, „Таймс“, „Телеграф“ и „Мейл“ и всичките им приложения. За нас, както и за повечето журналисти, работещи в списание, това е важен навик, защото първото нещо в понеделник, от което повечето от нас се боят, са оперативките, на които трябва да предложим свежите си идеи за следващия брой. В девет случая от десет обаче никой не ражда такива, ето защо ги крадем от съботните и неделните броеве на вестниците. По ирония на съдбата повечето журналисти от вестниците, които излизат през уикенда, също нямат идеи за своите оперативки, освен онези, които са откраднали от списанията — един вид симбиоза между месоядни.

— Ще погледнеш ли това? — размахвам пред лицето на Изи вестника, който чета от половин час.

— Да погледна какво?

Показвам ѝ снимката на една селска къща в Кумбрия на пета страница на „Таймс“ в раздела „Недвижими имоти“. Странното е, че никога не поглеждам раздела за имоти, нито пък Изи. Обикновено трупаме тези страници в кухнята, тъй като по размер отговарят точно на коритото, в което се облекчава Артър.

— Виждаш ли тази селска къща? — питам, показвайки снимката с носа си, защото все още държа вестника с две ръце. — Струва малко повече от цената, която платихме за този апартамент.

— Е, и?

— Ами можем да го продадем и да се преместим да живеем там. Какво ще кажеш?

Тя се вглежда по-внимателно.

— Пише, че се нуждае от сериозен ремонт.

— Колко му е да го направим.

— Дейв, ние няма да правим нищо. Обикновено наемаме хора, които да свършат тази работа вместо нас.

— Можем да напуснем Лондон. Това ще улесни живота ни.

— Като си купим селска къща?

Кимам.

— Хайде да го направим — казва Изи.

— Наистина ли?

— Не, шегувам се — отсича тя.

— Аз обаче съм сериозен. Смятам, че трябва да обмислим възможността да се преместим в провинцията.

— Защо?

— А защо не?

— Но какво ще правим в провинцията? — пита тя, като се завърта на една страна, за да се върне към статията си.

— Всичко, което си поискаме. Ти можеш да напишеш роман. Аз мога да работя на свободна практика или... откъде да знам.

— Забелязал ли си, че единствената причина, поради която можем да си позволим ипотеката, е, че живеем в Лондон?

— Да. Живеем тук, за да печелим добри пари, но животът е прекалено скъп. Ако се преместим, ще печелим по-малко, но ще получаваме повече срещу парите си.

— Точно така. — Тя прави пауза, изчаквайки ме да кажа още нещо. Аз си мълча. — Тогава? — продължава Изи. — Съгласен ли си да останем в Лондон, докато остареем и побелеем?

— Предполагам — отговарям, но очите ми прескачат на едно имение от шестнайсети век в Еършир за 1,4 милиона лири — без пари.

Настъпва продължителна тишина, след което Изи се обръща към мен с въздишка.

— Знаеш, че те обичам, нали?

— Да.

— Знаеш, че имаме това малко и дребно нещо, наречено ипотека, нали?

— Така ли?

— Да, точно така. И то между другото означава, че всеки месец трябва да плащаме на банката определено количество пари, за да не ни вземат дома. Това е доста просто споразумение между тях и нас — с изключение на изискването, че трябва да имаме известна сума в банката.

— Искаш да си намеря работа. Това ли искаш да кажеш?

— Точно това.

— На твое място не бих се притеснявал — изричам безгрижно.

— Ще си намеря някаква работа. Мисля по въпроса. Имаме доста приятели в бизнеса, един или двама все ще ми подхвърлят някое парче на хонорар. — Замислям се за момент. — Знаеш ли какво? Ще ти кажа нещо, само за да ти покажа колко съм готин. Съгласен съм дори да ти напиша статия на тема сърдечни връзки. — Намигам ѝ с единствената цел да я подразня. — Нещо хубаво и затрогващо за мъжете. Не може да е чак толкова трудно, а?

— По-трудно отколкото си мислиш — отвърща тя.

— Е, какво да напиша?

— Всичко, което поискаш.

— Колко ще получа?

— Триста и петдесет лири. Това е стандартният хонорар за нов сътрудник.

— Ще го направя за четиристотин.

— Триста и петдесет. Съгласявай се или довиждане.

— Съгласен, но при едно условие.

— Какво?

— Да спя с редакторката, която ми уреди работата.

ПИША

Започвам да пиша материала в неделя късно следобед, докато Изи преглежда неделните вестници. Първоначално не приемам работата на сериозно и първите ми наброски са толкова ужасни, че прибавям още и още, редактирам и зачерквам и пак дописвам и пак редактирам. Когато го завършвам в понеделник следобед, очеркът е 1200 думи, прекалено дълъг, поувлякъл съм се. Чувствам се странно, пишейки статия за подобен читателски кръг. Имам усещането сякаш използвам някаква различна част от мозъка си. Но в същото време изпитвам истинско облекчение, че не се налага да търся надути синоними за „боклук“, нито да свалям от запис плещенията на някои певци, опитвайки се да ги направя да звучат разбираемо. Фактически за пръв път от доста време съм искрено вдъхновен от работата, която върша. Докъм три часа успявам да съкратя статията до 800 думи. Озаглавявам я „Изкуството да говориш без думи“ и я изпращам по електронната поща на Изи в офиса.

ГОВОРЯ

До: izzy.harding@bdp.co.uk

От: dave_atc0l@hotmail.com

Относно: Статия за „Фам“

Скъпа моя,

Прилагам статията, която ти обещах. Тя е искрена, пълна е с дребни клишета и все едно не съм я писал аз. Не съм голям фен на провокиращите сексуални стереотипи, но сметнах, че в този вид творчество трябва да се проявя малко повече като пич, и макар ти никога да не си била особено веща в изкуството да говориш без думи, познавам доста жени, които са.

Обичам те

Дейв Х

P.S. Ще забележиш, че за да илюстрирам различните гледни точки, съм използвал анекдоти, разказани от нашите приятели. Мислех си да променя имената, за да предпазя невинните от обругаване, но я виж колко по-смешно е така.

ИЗКУСТВОТО ДА ГОВОРИШ БЕЗ ДУМИ

Представете си следната сцена: моят приятел Тревър стои пред щанда в „Уокс Лирикъл“ с приятелката си, когато забелязва онзи ПОГЛЕД.

— Какво? — пита разтревожено той.

— Знаеш какво — тросва се тя.

— Не знам — в гласа му има протест.

— Ако ме обичаше, щеше да знаеш — отвърща тя, след което изфучава като тайфун, оставяйки го с кутия

ароматни свещи в ръце.

Когато след няколко дни Тревър сподели тази история с мен и останалите ни приятели в кръчмата, всички кимнахме в знак на мълчаливо съгласие.

— Това е изкуството на жените да говорят без думи — обясних аз. — Може да ти провалят целия ден.

Изкуството да говориш без думи (ще го наричам оттук нататък ИДГБД) отдавна е източник на объркване и страх сред мъжкото съсловие. Спомням си един случай, когато бяхме с група другари — повечето мъже — в една кръчма и наша близка приятелка влезе разплакана. Тя обмени само един поглед с моята по-добра половинка, след което изчезна в тоалетната.

— Какво става? — попитах моята прекрасна лейди.

— Скъсала е с Тони, току-що се е скарала с майка си, котката ѝ е болна, не може да реши за безръкавната рокля на цветя, която видяла в „Куукеи“ и... Ох, ами да, не понася работата си.

— И ти научи всичко това от един поглед? — попитах.

— Разбира се — отвърна тя. — Не е ли очевидно?

Добре, гореописаното може да е малко преувеличено, но не е далеч от истината. Когато ИДГБД се използва като инструмент за добро, то е удивително и прекрасно умение, но когато се използва като инструмент на злото (т.е. срещу мен), тогава е страшно.

Първата ми среща с ИДГБД стана, когато бях в тийнейджърска възраст, докато се мотаех из парка. Мислех си за разни мои работи, когато някакво случайно момиче се появи отникъде, застана до мен, вися половин час без да каже нито дума и изчезна. На следващия ден в училище разбрах, че Мелани Чисък и аз сме официални гаджета. Как стана това? Благодарение на ИДГБД, ето как. В нейния свят да стои до мен е равносилно на обяснение в любов, докато в моя свят това означава, че или се е загубила, или е обърквана, или чака автобуса. Много конфузно положение.

През последните петнайсет години свикнах да мисля, че ставам все по-умен и по-умен, но когато се сблъскам с ИДГБД, отново съм толкова безпомощен, колкото като тийнейджър. Например, с жената на моя живот неотдавна бяхме на парти. Побъбрих с няколко човека, които не познавах, потанцувах и малко след два се прибрахме въкъщи. Мислех, че е била приятна вечер. В колата обаче бях подложен на мълчаливо мъчение. След куп молби и увещания бях осведомен, че съм се провинил като човек, с когото е флиртувано.

— Но коя е флиртувала? — попитах шокиран.

— Онази повлекана, дето ѝ се виждаха циците.

— Коя по-точно? — настоях.

— Дори не знаеш, така ли? — изплака тя.

Скъпи дами! Онова, което трябва да осъзнаете за нас, мъжете, е, че ние сме много просто устроени същества — каквото виждате, това е. Четенето между редовете не го умеем. Направо сме неграмотни. Ето защо е жестоко и подло да ни се сърдите, че без вашите обяснения не разбираме защо сте разстроени. Все едно да напляскате кученцето си задето се е изпишкало на килима, когато в кухненското чекмедже лежи документ от седем страници, в който ясно сте му обяснили, че това не бива да се прави. Подобно на кученцата, мъжете не могат да четат документи от седем страници, нито да намерят нещо в кухненското чекмедже, а най-вече не могат да, четат женските мисли. Което е обяснението защо, ако ни попитате знаем ли какво ви измъчва, ние непременно ще сбъркаме. Не го правим нарочно, а единствено и само заради предположението, че приличате поне малко на нас. Това означава, че в главите ни не би трябвало да има много повече от безкрайни списъци с десетте най-любими неща, снимки на голи жени и пухкави облаци. Дори ако се постареем да се поставим на ваше място, това би представлявало голям проблем. Да сте се опитвали да вървите с чифт плетени терлици на токчета, които са ви няколко номера по-малки? Същото е.

Отговорът на проблема е, боя се, очевиден. Експресно допитване до моите приятели в кръчмата показва, че шестима от шестима са съгласни, че единственото нещо, което бихме искали от жените в живота си, е да ни казват кое е правилно, вместо все да ни оставят да гадаем. Както каза приятелят ми Тревър: „Ние сме разумни хора. Ако те ни говореха с устни вместо с мозъчните си вълни, щяхме да знаем какво точно да правим.“ Е, вие сте на ход. Запазете игричките с гатанки за Коледа при баба и дядо, оставете психическия обмен на мисли за екстрасенси като Юри Гелер и започнете да разговаряте с мъжете си като с обикновени човешки същества.

ВПОСЛЕДСТВИЕ

Изи харесва статията. Всъщност я харесва толкова много, че изпраща копия до всички във „Фам“ — да се позабавляват. Оценката — написаното е толкова сполучливо, че ще го пуснат в следващия брой. Чувствам се много гот. Сякаш съм в началото на нещо ново. Толкова съм въодушевен, че, както бях обещал на Изи, през следващата седмица се обаждам на всички приятели в бранша. Предлагат ми прилично количество поръчки — няколко отзива за концерти за национален вестник (които приемам), два обзора за следващата седмица в „Лууп“ — музикално списание, което бе основен конкурент на „Лаудър“ (отхвърлям ги поради гордост), безкрайно много призови да подпомогна едва кретащи музикални уеб страници (които също отхвърлям). Никое от тях обаче не ме привлича така, както статията за „Фам“. Всичко ми изглежда толкова сухарско и до болка познато, че едва съумявам да се мотивирам. Дори сериозно се замислям дали да не променя кариерата си, да започна нещо различно от музикална журналистика. Например да стана гимназиален учител по английски или да взема следдипломна специализация. Привлича ме всичко с изключение на онова, с което съм се занимавал през последните десет години.

ИЗБОР

В осем часа вечерта следващия петък Изи, нашите приятели и аз сме в местния видео клуб на Фортис Грийн Роуд. Клубът е пълен с хора като нас... понатрупало години поколение, за което да си седиш вкъщи и да гледаш видео се превръща в заместител на „да обиколим клубовете и да прекалим с пиенето“. Тук сме повече от половин час и все не можем да постигнем съгласие. Лий е гледал всичко, което предлага видеотеката. Стела и Джени са гледали „Гладиатор“ два пъти, докато е вървял по екраните, и искат да го гледат отново. Изи настоява да вземем „Перфектна буря“, защото бил пример за най-добрата кинематография, която изобщо можела да се види, а не защото, както подчертава с доволна усмивка тя, е обсебена от идеята да поглъща образа на Джордж Клуни, облечен в мокра фланелка. Тревър, който е голям почитател на плоските холивудски комедии, не може да избере между „Ах, тази Мери“ и „Американски пай“, но е съгласен да приеме нашия избор.

Единственият човек, който не изказва мнение по въпроса, съм аз. Не съм решил все още, защото обикалях из магазина и гледах рафтовете с излезли през годините видеокасети, като си съставях наум списък на филмите с бебета. Ето междинния резултат: „Трима мъже край люлката“, „Да отгледаш Аризона“, „Виж кой говори“, „Девет месеца“, „Бебето на Розмари“, „Тя ще има бебе“.

Списъкът можеше да бъде забавен, ако не е толкова тъжен.

ДЕН

Късно същата нощ, след като сме изгледали „Гладиатор“ и вечеряли пица, не мога да заспя. Опитвам се да определя защо толкова отчаяно искам да бъда баща. Стигам до заключението, че желанието ми вероятно е по-малко свързано с тиктакането на въображаемия биологичен часовник — въпреки че сигурно и това има някакъв смисъл, и повече с връзката ми с Изи. В края на краищата, това си е класическият гвоздей в телевизионната сапунка — жената забременява с надеждата, че ще обвърже по-силно мъжа си — само че в случая жената съм аз. Освен това не смятам, че има нещо сбъркано във връзката ми с Изи. Аз я обичам. Тя мен също. Понякога се караме за глупости, но винаги се одобряваме. Къде е проблемът?

Чудя се дали съм отегчен, защото толкова дълго време съм само с една жена. Но отговорът отново е не. Щастлив съм с нея. Щастлив съм, че сме заедно. Много хора наричат нашия начин на живот завиден. И двамата имаме (по-точно аз имах) добра кариера, а благодарение на парите, които Изи наследи от баща си, стъпихме в сферата на собствеността без да е необходимо да ипотекираме душите си. В известен смисъл притежаваме всичко — но някак си то няма никакво значение.

Разбира се, аз не смятам, че животът ни е безсмислен без бебе. По-скоро чувствам, че детето ще ни донесе допълнителна причина да ставаме сутрин, да се стараем да постигнем нещо. Някои хора не се нуждаят от допълнителна причина, за да върви животът им. Знам това, защото бях един от тях. Но някъде по пътя преминах в противниковия лагер — сега съм от онези, които се нуждаят от деца, както се нуждаят от въздух, за да дишат. Никога не съм харесвал прекалено силно да имам нужда от някого или от нещо. Едно от нещата, които ме привлякоха най-много у Изи, беше, че тя е тъй силна, тъй независима. Може би това е проблемът ми — след цялото време, което сме преживели като отделни личности, сега искам да бъдем едно.

МЛАДОСТ

Вторник сутринта е. Седя на кухненската маса пред портативния си компютър и пиша статия за концерта, на който бях предишната вечер. Мобилният ми звъни. Дисплеят твърди, че „номерът не може да бъде идентифициран“.

— Ало?

— Здравсти, Дейв, аз съм.

Джени.

— Здравсти, Джен. Какво мога да сторя за теб?

— Какво правиш?

— Пиша статия за един концерт.

— Добри ли бяха?

— Кои? Групата ли?

Тя се размива.

— Ами да, групата. Разбира се, че за тях говоря.

— Не бяха особено оригинални.

— Това ли смяташ да напишеш в рецензията си?

Този път аз се засмивам. Джени никога не ме разпитва за музика, ако няма намерение да ме помоли за нещо друго.

— Какво целиш? — осведомявам се.

— Нуждая се от огромна услуга.

— Давай.

— Току-що прочетох онази статия, която си написал за списанието на Изи и... е, чудя се дали няма начин да направиш нещо и за мен.

— За какво?

— Съвсем кратко материалче. Четиристотин думи, не повече. Мисля, че за теб ще бъде много просто. Ти наистина си талантлив. Ще изкараш лесни пари.

Долавям отчаяние в гласа ѝ.

— Хлапешка статийка за лъжите, които момчетата в пубертета говорят на момичетата — продължава тя. — Няма да ти отнеме много време и макар да знам, че винаги си се шегувал с работата ми, аз...

— Добре, имаш я — потвърждавам.

— Какво?

— Казах, че ще я напиша. Остава ми съвсем малко, за да довърша тази рецензия. Още половин час и се хващам за твоя опус.

— Дейв — изрича Джени, — ти си един истински спасител.

ПИША

До: Jenny.ottaker@peterborough.publishing.co.uk

От: dave_atch0l@hotmail.com

Относно: Статия за лъжите на момчетата

Скъпа Джен,

Изпращам ти статията, която искаше. Очарован съм от собствената си мъдрост. Пуберите така и няма да узнаят откъде им е дошло, когато момичетата, въоръжени с моята информация, ги свалят на земята. Сигурно ще ти е приятно да узнаеш, че смятам да се заведе на един заслужен обяд в „Кафе Крокодайл“ на Бродуей. Отговори ми, когато го прочетеш.

Твой изцяло в очакване на фактурата

Дейв Х.

**ЖИВЕЙ И ЛЪЖИ — ПЕТТЕ НАЙ-ОПАШАТИ ИСТОРИИ, КОИТО РАЗКАЗВАТ
МОМЧЕТАТА**

Лъжа № 1 — „О, това е просто драскотина“

Истината: Момчетата са имунизирани срещу болката. Ние дълбаем болезнено в пъпа си и скубем космите от гърдите си, за да се самоизмъчваме. Независимо дали ни грози смъртоносната опасност да се порежем с хартия, или да получим изключително болезнени рани от изгаряне, ние ще мижим и ще стискаме зъби, но никога няма да си признаем, че действително ни е заболяло. Защо? Ами защото, преструвайки се, че не ни боли, ние те информираме с методите на пантомимата, че сме на ръба

да припаднем от болка. Резултатът е, че изглеждаме много мъжествени, докато ти ни обсипваш с любов и нежна симпатия като всеотдайна милосърдна сестра.

Лъжа № 2 — „Последното ми гадже разби сърцето ми.“

Истината: Понякога това е лъжа, но понякога е по-скоро изкривяване на истината. Например, може би последената му приятелка го е наранила, защото го е хванала да се целува с нейната най-добра приятелка и го е изритала в пищялките. Съществува един тип момчета, които смятат, че ако ти изтърсят подобна глупост, ще бъдеш още по-мила с тях, защото ще изглеждат сладки и уязвими в очите ти. Истината е, че дори последната му приятелка да го е ударила и наранила, със сигурност съществува голяма вероятност той също да е наранил момичето.

Лъжа № 3 — „Не ме интересува как изглеждам“

Истината: Разрошената коса, измъкнатата от панталоните тениска, миризмата на дезодорант „Поло Спорт“ — момчетата се приготвят за няма и пет минути, а пак изглеждат чудесно, нали? Нищо подобно — това е пълна заблуда. Момичета, добре дошли на последното ревю за модни тенденции сред момчетата под наслов „Не ме интересува как изглеждам“. Момчетата прекарват часове наред в баните да се търкат, мият, чистят, бръснат и къпят. Сетне им отнема векове да решат какви да облекат. В резултат се получава добре премислен небрежен вид. И ти веднага си падаш по него. Всеки път.

Лъжа № 4 — „Ще ти звънна по телефона, честна дума.“

Истината: Това сигурно е най-старата неистина в списъка на момчешките лъжи. Момчетата са я използвали дори преди изобретяването на телефона. В средните векове рицарите, излезли на среща с някоя девойка, сигурно са

казвали „Ще ти изпратя гълъб, честна дума“, и това било последното, което тя чувала. Всяко момче, което използва тези думи, знае че те всъщност означават „Благодаря за всичко и тъй нататък, но АЗ НИКОГА ПОВЕЧЕ НЯМА ДА ТЕ ВИДЯ“. Нито едно момче, което наистина те харесва, няма да произнесе тези думи. А ако ги каже все пак, най-добрият начин да го отрежеш е като му отговориш: „Много мило от твоя страна, но мисля, че трябва да знаеш — аз съм заета до края на живота си“.

Лъжа № 5 — „Не си виновна ти, аз съм виновният.“

Истината: Вярно, не си ти. Той е виновният. Факт е, че той е безполезен келеш. Факт е, че винаги е бройкал най-добрите ти приятелки. Факт е, че всички дребни неща, които е правил, и които си мислела за очарователни, всъщност са били ужасно досадни. Да, за всичко е виновен той. И той го знае. Ето защо използва класическия двоен блъф, за да те накара да мислиш, че грешката е твоя. Обаче хората казват, че никога не бива да лъжеш лъжеца — така че блъфирай и ти. Кажи му, че знаеш, че грешката е негова и точно затова се е провалил.

ПОВЕЧЕ

Когато след обеду се връщам в апартамента, на телефонния секретар има съобщение от Джени. Обаждам се и секретарката ѝ веднага ме свързва.

— Здравсти, Дейв — казва тя. — Направо съм влюбена в статията ти. Добра работа!

— Наздраве — отвърщам. — Затова ли си ми звъняла? За миг си помислих, че нещо не е наред.

— Не, просто е перфектна.

Долавям нотка на несигурност в гласа ѝ. Сякаш иска да ми каже още нещо, но не смее.

— Какъв е проблемът тогава?

Тя въздъхва едва чуто.

— Работата е, че искам да те помоля за още една услуга и се чувствам зле, защото сме приятели и не ми е гот да си мислиш, че те изнудвам емоционално, макар че съм го закъсала отвсякъде, ако не го направиш.

— Но, Джен! Ти май наистина ме изнудваш!

— Знам — смее се тя. — Но се налага, разбираш ли? Добре, набързо ще ти обясня всичко. Тук съм останала почти без персонал, а тази сутрин получих увеличение на бюджета на списанието, което означава, че следващите три броя ще имат като приложение безплатен подарък, което означава...

— Че крайните сроковете за броевете са изтеглени напред. Същото ставаше, когато продавахме „Лаудър“ с безплатен диск.

— Точно така. За няколко седмици ми е необходима помощ в редакционната работа. Би било подходящо за теб, Дейв. Ще бъдеш на хонорар, ще можеш да идваш и да си отиваш, когато поискаш, стига работата да върви. Не искаме нищо особено: да прегледаш някой и друг албум или сингъл, да направиш няколко интервюта с тийнейджърски поп идоли и ако стане нужда, да напишеш материал като онзи, който току-що ми изпрати. Все неща, които можеш да вършиш със затворени очи. — Тя спира и добавя: — Е, съгласен ли си?

Замислям се за миг. Джени е права. Работата наистина е проста. Единственото нещо, заради което не съм напълно сигурен, съзнавайки, че снобея, е определената липса на интелигентност в това, да пишеш за тийнейджъри. Мина времето, когато бях журналист, пишеш на парче и готов да надраска всичко, което поискат от него, стига да му платят.

Страхувам се, че като се разчуе как първата ми работа след закриването на „Лаудър“ е била в списание за тийнове и как съм писал за „Фам“, хората ще си помислят, че съм се предал. Че вече не съм сериозен журналист. Ако съществува едно-единствено изискване към музикалния журналист, това е да бъде сериозен. От друга страна си напомням, че искам да пиша за музика, но за аудитория, която я оценява. А на света няма друга аудитория, която да чувства музиката по-дълбоко и по-искрено от тийнейджърките. Може пък техният ентусиазъм да ме зарази. Може отново да възвърна страстта си към музиката. А може да е кошмар отначало докрай.

ПО-МАЛКО

— Не разбирам, Дейв — казва Изи, когато ѝ се обаждам в офиса и ѝ съобщавам, че съм се навил. — Защо списание за хлапачки? Познаваш достатъчно хора, готови да ти дадат работа на хонорар в подходящи музикални издания. Няма да ти хареса. Едва ли има по-идиотско списание, в което да работи трийсет и една годишен мъж. Не знаеш нищо за поп музиката, която слушат тийнейджърите. Само като чуеш някой сладникав припев по радиото, ти се държиш сякаш ще оглушееш завинаги. Аз не съм чувала и шейсет процента от групите, за които пишеше в „Лаудър“, а смятам, че съм в час. Накратко, ти знаеш нищо за тийнейджърите.

Изи е права. Освен детските канали, които издържам не повече от десетина минути в събота сутрин, не съм обръщал никакво внимание на света на подрастващите. Понякога разни звукозаписни компании по погрешка изпращаха в редакцията на „Лаудър“ дискове с поп музика, а аз дори не си правех труда да ги извадя от опаковките. Просто ги трупах до бюрото си и когато кулата станеше достатъчно висока и заплашваше да се срути, ги занасях в един магазин за компактдискове на старо в Сохо и ги заменях срещу пари.

— Ще се оправя — уверявам я.

— Добре — въздиша примирено тя. — Но като си казал „а“, ще трябва да кажеш и „б“. Откакто написа онази статия за „Фам“, шефката настоява да те убедя да водиш редовно рубрика от рода на „Мъжката гледна точка“. Казах, че няма да го направиш за нищо на света, но какво ти пречи сега?

— Колко редовно е това „редовно“?

— Всеки месец.

— Няма ли да ми дойде нанаягорно, а?

— Рубриката ще се нарича „Глас мъжки“ — почти като глас Божи, но не съвсем. Ще ти публикуваме и снимка, на която да изглеждаш доволно привлекателен.

Разсмивам се и в същото време стомахът ми се свива.

— Занасяш се! Аз да говоря от името на всички мъже.

Изи добавя:

— Отмъщавам ти за времето, което прекара, мислейки за онази юка.

ДОБРЕ ДОШЪЛ

В девет и петдесет и пет на другата сутрин стоя пред въртящата се врата на Палас Билдинг 112 на Тотънхам Корт Роуд, където се помещава „Питърсбъроу Пъблишинг“. Няколко човека пушат отвън. Приличат на журналисти. Влизам в сградата и се отправям към рецепцията, за да се запиша. Пред мен има доста голяма опашка от хора, повечето от които, доколкото успявам да чуя, са на хонорар и чакат да получат временен пропуск. Използвам времето да разгледам кориците на списанията, които висят на стената до асансьорите. „Питърсбъроу“ не е голямо издателство като Би Ди Пи, но държи няколко доста известни заглавия. Освен „Тийн Сийн“ тук са „Стилисимо“ — за женска мода, „Ню Ю“ — за женско здраве, „Топ Уийлс“ — за автомобили, „Бърн“ — за хеви метъл, „Метросаундс“ — за танцова музика и лайфстайл, „Глос“ — за унисекс мода и лайфстайл и накрая „Гроу“ — градинарство и цветарство.

Получавам пропуск и се качвам с асансьора на третия етаж, сетне преминавам по къс коридор. Веднага отгатвам къде е редакцията на момичешкото списание, защото вратата е обсипана с лепенки с надписи от рода на: „Целуни ме бързо, прегърни ме здраво“ и „Уау“, както и с най-противния ми „Здравей, голямо момче“. В средата има голям плакат на Леонардо ди Каприо от филма „Плажът“. Някой е написал на гърдите му „Бог на любовта“. Чувствам се заплашен.

Поемам дълбоко въздух, отварям вратата и влизам. Никой не вдигна глава. Да се пренебрегват непознати в редакциите на списанията е стандартна практика, така че не ми прави особено впечатление. Всъщност помага ми да се ориентирам в обстановката. Всички в „Тийн Сийн“ са изключително заети — звънят телефони, принтерите плюят страници, а за фон се носи музиката на някаква момчешка банда.

Докато се оглеждам, забелязвам две неща — първо, че съм единственият мъж, и второ, че съм единственият над двацет и пет години. Всички от персонала на „Тийн Сийн“, от редакторите до графичните дизайнери, са облечени, сякаш са част от някаква супер

модна двайсет и няколко годишна тайна армия — вдигнати коси, пуснати коси, слънчеви очила на главата, безкраен брой хибриди на войнишки панталони, дизайнерски джинси, поли от деним, тениски с емблеми и надписи и маркови спортни обувки.

Чувствайки се абсолютно не на място, приближавам момичето, което седи на най-близкото до вратата бюро и се заглеждам в екрана на компютъра ѝ. Както и другите, тя също е в началото на двайсетте, но изглежда още по-млада по начин, за който едва си спомням. Носи тениска с логото на американските хип-хоп идоли Рокъс Рекърдс, дълга дънкова пола и синьо-бели маратонки Адидас. Забелязвам, че лявата страна на носа ѝ е леко назъбена — сигурно е имала пиърсинг през студентските си години, след което е решила, че е по-добре да го свали. Притежава изтънчена красота — момиче от типа, което моята с десетина години по-млада версия със сигурност би намерила за привлекателно. Сега крехката ѝ фигура буди у мен чувства, които са повече братски, отколкото сексуални.

— Аз съм Дейв, музикантът — представям се. — Джени, главната редакторка, ме очаква.

Тя се обръща и ме заглежда.

— Здравсти Дейв, музиканте. Аз съм Фран Митчъл, младшият редактор. Джени, главната редакторка... — очите ѝ се стрелкат към задната част на офиса — ... има срещи цялата сутрин.

Усмиввам се. Саркастична с непознати — стилът ми харесва.

— Тогава ще я почакам. Може ли? — питам.

Тя отлепя една бележка от екрана на съседния компютър, прочита я и ми я подава.

— Пише да се разполагам като у дома — обявявам.

— И аз мисля, че точно това пише — сочи тя съседното бюро. — Тук живеят сътрудниците на хонорар, когато идват в редакцията. Вземи си стол и ще ти покажа мрежата. — В този момент звънва телефонът ѝ. — Ало? — кима, заслушва се, сетне покрива с ръка слушалката. — Трябва да говоря. Нали нямаш нищо против? Няма да е дълго.

— Не се притеснявай — сядам на бюрото, включвам компютъра пред себе си повече по навик, отколкото от желание да правя нещо и се оглеждам. Обстановката в „Тийн Сийн“ е много по-модерна от онази, с която съм свикнал в „Лаудър“. Целият редакторски персонал работи на

нови цветни макове^[1], бледосивите бюра не са надраскани, а мокетът не е покрит с петна от кафе. Офисът изглежда и доста по-светъл — едната стена на залата е заета с огромни прозорци, които пропускат естествената светлина. Край отсрещната се издигат високи шкафове с книги, списания и папки. Общо взето изглежда приятно място за работа.

— Извинявай — Фран оставя телефона. — Трябваше да чуеш това. Истинска история на читателка, която гоня от три седмици. Някакво четиринайсет годишно момиче е дотам хлътнало по актьор в сапунка, че седмици наред бивакувало край къщата му. Между другото, преди месец, не знам по какъв начин, не съм сигурна, че е бил напълно законен, успяло да се снабди с чифт гащи. От простора му. Страхотна история, нали!

— Така ли?

— Ами да, нашите читателки ги обичат. Придават им увереност, че има и други като тях. Нали разбираш — че не са абсолютни идиотки. Защото онова, което трябва да помниш за момичетата в тийнейджърска възраст, е, че в крайна сметка всички са само на крачка от пълното откачане. Знам го, защото съм го изживяла на собствения си гръб.

— Тийнейджърките — повтарям, като драскам думата на гърба на бележката, — пълни откачалки.

Подчертавам последните две думи.

— Мислиш, че се шегувам, нали? — усмихва се Фран.

— Не — отричам. — Но знаеш ли какво? Точно това ме нокаутира.

[1] Съкратено от „Макинтош“ — марка компютри. — Б.пр. ↑

ЧАКАМ

Чакам Джени повече от час, тя се появява за кратко, казва „здрасти“ и изчезва на друга среща, без да ми обясни какво да върша. За да се забавлявам, започвам да работя върху следващата си колонка за „Фам“, но не напредвам особено. Разкъсвам се между желанието да напиша защо фундаментално право на мъжете е да оставят дъската на тоалетната чиния вдигната и защо е невъзможно представителите на силния пол да правят няколко неща едновременно. Тъкмо решавам да отскоча до най-близкия павилион за пакетче солети, когато Фран, която през последния половин час трака отнесено на компютъра си, неочаквано пита:

— Я ми кажи, Дейв, музиканте, какво правиш тук? Не че е лошо да си тук... но нали разбираш, нещо не се връзваш с това място.

— Така ли?

— Не си прави майтап с мен. Знам между другото, че си известен музикален журналист. Четях нещата ти в „Лаудър“, докато бях в университета, но само защото тогавашното ми гадже си го купуваше с религиозен жар всеки месец. Така че казвай направо. Какво търсиш тук?

— Джени ми е приятелка. Помоли ме да ѝ помогна и тъй като нямам какво друго да правя, ей ме на.

— А какво става с „Лаудър“? — Очите ѝ се разширяват и тя добива скандализиран вид. — Да не са те уволнили?

— Не е толкова вълнуващо. Списанието фалира преди няколко седмици.

— Виж ти. Не знаех. Не съм чела музикални списания, откакто спрях да движа с мускулести гаджета. И без това всички са пренаселени с типове с гробовни физиономии, които си мислят, че колкото по-съмнителна е една банда, толкова по-велики са те самите.

— Значи няма смисъл да ти разказвам за колекцията си от редки издания на седеминчови поп сингли — установявам. — Смятай се за щастливка. Но в „Лаудър“ имаше доста хора с много по-гробовни физиономии от мен. Моята е нещо средно.

Настъпва дълга тишина. Фран се взира в екрана на компютъра си, а чертите ѝ издават концентрация.

— Женен си значи? — пита тя, като хвърля кос поглед към безименния пръст на лявата ми ръка, която си почива кротко върху мишката.

— От три години — потвърждавам. — Защо питаш?

— Не срещам много женени хора.

— Така ли?

— Така. Пък и ти не изглеждаш женен.

— И как трябва да изглеждам?

— По-малко на вълната на хлапетата — оглежда ме тя от глава до пети. Нося джинси, маратонки „Найки“ и древна тениска на Бийсти Бойс от годината на турнето им с Ролинг Стоунс. — Изглеждаш сякаш обитаваш тъп апартамент в Илинг с гадже, което отдавна е решило, че те мрази.

— Можеше да е така преди десет години — отвръщам и тя се смее. — А ти? — Хвърлям поглед към безименния пръст на лявата ѝ ръка. Гол е.

— Дали съм омъжена? Няма начин. Ходя с един вмирисан и много намусен тип.

— Готин ли е? — разпитвам.

— Става.

Не се сещам следващ въпрос на тема гаджета, но ми харесва да си говорим и не искам да спирам.

— И как попадна тук? — питам доста банално.

— По обикновения начин — свива рамене тя. — Следвах. Завърших със степен по английска филология. Преместих се в Лондон с цяла банда приятели. Реших, че искам да бъда журналист в списание. Поработих тук месец и когато Дейзи — тя посочва едно болезнено кльощаво момиче, облечено с яркочервена блуза с дълги ръкави — стана старши редактор, ми предложиха мястото. Чиста случайност. Въпреки това работата ми харесва. Тя е най-хубавото нещо на света. Хората си мислят, че е много просто, защото смятат, че е лесно да пишеш за тийнейджъри, но аз съм писала и за уж възрастни списания и твърдя, че тази работа е най-трудното нещо, което някога съм правила.

Не съм убеден и това със сигурност ми проличава.

— Кажи ми — продължава тя в отговор на моята гримаса, — дали някой читател на „Лаудър“ ще зареже статията след третия ред, защото я намира за скучна? Дали някой читател на „Лаудър“ ти е пращал писмо от седем страници, за да ти обясни защо харесва материала, който си написал за любимата му поп звезда? Или те е заплашвал, че ще престане да чете списанието, защото си критикувал любимия му телевизионен сериал?

— Не — признавам. — Нашите читатели бяха доста по-тиха компания.

— Точно така. Добре дошъл в света на най-взискателните читатели, които някога си срещал. Добре дошъл на предната огнева линия.

Идеята, че след почти десет години практика като музикален журналист в не едно и две издания, ще смятам работата в тийнейджърско списание за огнева линия, ме развеселява. Телефонът на бюрото ми звънва няколко пъти и аз го фиксирам сякаш за пръв път в живота си виждам телефон.

— Звъни — установява Фран.

— Чувам.

— Тогава защо не го вдигнеш?

— Ами добре — кимам. — Обаче не очаквам никой да ме търси тук.

Фран се засмива, аз вдигам слушалката и кашлям, за да прочистя гърлото си.

— Ало, списание „Тийн Сийн“. С какво мога да ви бъда полезен?

— Ти ли си, Дейв? Изи е.

— Аз — потвърждавам. — Това беше първото ми „ало“ тук. Хареса ли ти?

— Страхотно — хвали тя. — Много добре произнесено.

— Как е при теб, скъпа?

— Както винаги. Имах няколко срещи. Снимките за следобед се провалиха, но като цяло всичко е наред. Сега не става дума за мен. Кажи ми, как се оправяш в света на тийнейджърите? Мразиш ли го вече?

— Всъщност не — поглеждам Фран, която е отишла в другия край на офиса. Стои пред принтера с ръце на кръста и нетърпеливо чака да излезе нещо. — Дори ми харесва.

— Това е чудесно. Наистина се радвам за теб, пък ако ще да загубя облога.

— Какъв облог?

— Хванах се на бас с Джени на един елегантен обяд, че ще се махнеш от редакцията преди да свърши работното време. — Тя се разсмява. — Намери ли си нови приятели?

— Не съвсем. Тук са само момичета.

— Нито едно момче?

— Дори и половин няма.

— Ами сега? Какво смяташ да правиш? — пита закачливо жена ми. — С кого ще си говориш за мъжките неща? Кого ще впечатляваш с енциклопедичните си знания за идиотски изгряващи банди?

— Не знам. Направо съм като Били самотника.

— А Джен? Не си ли играе с теб?

Наподобявам гласа на сърдито дете.

— Ами! Тя е същата като теб. През целия ден е на срещи, все върши разни важни работи.

В другия край на офиса Фран сърдито зарежда принтера с хартия. Това ми харесва. Харесва ми, че това момиче ме разсмява, без да произнесе нито дума.

— Всъщност... сприятелих се.

— С кого?

— С момичето, което седи на бюрото до мен. Казва се Фран. Но май я раздразних с намека, че само си губи времето в списание за тийнейджърки.

— Ти си завършил с отличен училището по сближаване — с язвителен сарказъм отсича Изи. — Наистина, подходът ти имаше успех при мен, но не съм сигурна, че ще проработи с други пиленца. Ще трябва да се помириш с нея.

— Не мога — обяснявам. — Знаеш, че не обичам да имам жени за приятелки. — Не преувеличавам. Наистина нямам никакви приятелки жени, освен приятелките на Изи или гаджетата на моите приятели. Никога не съм бил почитател на женското приятелство. То прекалено усложнява живота. Единствената приятелка, която съм имал, взех за жена.

— Тогава с кого смяташ да обядваш?

— С никого.

— О, Дейв, но това е толкова печално! Също като първия учебен ден. — Тя се засмива. — Искаш ли да взема такси и да се срещнем някъде?

— Не, не се безпокой. Честна дума, ще се оправя.

Бъбрим още малко за глупости — нищо конкретно, и аз се чувствам по-добре. Да си говоря по телефона с жена ми от работното място е едно от нещата, които наистина ми липсваха, докато си седях вкъщи. Не е същото, ако си свободен. Няма я тръпката на забраненото удоволствие. Продължаваме още пет минути, казваме си довиждане и затварям. Няколко секунди по-късно телефонът на Фран звънва и тя долита да го вдигне. След минута, през която не казва нищо и само се смее, тя поставя обратно слушалката.

— Беше жена ти — обяснява. — Току-що ме накара да й обеща да те наглеждам на обяд в случай че си самотен.

МЪЖКАР

Фран и аз си говорим за разни случайни неща, прескачайки от една тема на друга през целия път от офиса до местната дупка за водопой и обедна почивка — винен бар, наречен „Хамптънс“. На тръгване кани няколко други момичета от редакцията да се присъединят към нас, но всички отказват. В „Стилисимо“ има разпродажба на продуктите, които козметичните фирми изпращат за представяне. Очевидно, огромен куп евтина козметика е далеч по-привлекателен, отколкото да прекараш четвърт час в напъни да любезничиш с новия в класа. Така че сме само аз и тя. Тя и аз. Чувствам се доста неловко.

— Извинявам се заради жена ми — казвам, докато седим пред бутилка бира и големи сандвичи със скариди за двама ни. — Тя е като квачка.

— Няма проблеми — успокоява ме Фран. — Не знаех, че си женен за Изи Хардинг. Голяма фенка съм на нещата, които пише. Нали тя водеше онази рубрика във „Фам“ преди няколко години? „Момичето и градът“?

— Точно така — вече знам какъв ще бъде следващият ѝ въпрос.

— Това означава ли, че ти си „Момчето“, за което обикновено пишеше?

— И аз се надявам да е така.

Фран доволно тропа по масата.

— Имам чувството, че те познавам отдавна! — Тя изглежда искрено доволна. — Изи е една от причините да се ориентирам към журналистиката. Спомням си онази статия, която написа за врявата, която вдигало под юрганчето старото ѝ гадже. Изпаднах в истерия. Всичките ѝ наблюдения за мъжете и техните глупости са страхотно точни.

— Ще бъде поласкана, когато ѝ предам. Изи обича хората, които хвалят нейната работа. Има само едно нещо...

— Какво?

— Статията, за която говориш. Онова старо гадже с креватните навици съм аз.

— Стига бе! Ти се шегуваш! — изненадва се Фран, потискайки кикота си. — Притеснява ли те, че е описала интимни подробности от живота ви в своята рубрика?

— Никак. Всъщност половината са измислици, а което не успя да измисли, преувеличи заради комичния ефект. Никой не живее толкова прекрасно и вълнуващо, като в нейните рубрики, и никой приятел или съпруг не е толкова противен, колкото ме е изографисала. Между другото аз съм доста дебелокож по отношение на подобни неща.

— Ти май си доста наперен, а? — отбелязва Фран. — Точно такъв отговор очаквам от мъжкар като теб.

— Е, заповядай.

— Обзалагам се, че никога не говориш за интимните си връзки, нали?

— Нямам нищо против. Стига да не се разплачеш.

Фран се засмива.

— Сам мъж в офис, пълен с момичета. С теб ще бъде голяма забава. Ние не си говорим за нищо друго, освен за интимни връзки. — Тя спира за миг. — Е, за интимни връзки и за прически.

През останалата част от обедната ни почивка, полагайки усилия да докаже твърдението си, Фран ми разказва главно за приятеля си Линдън. Ходят от близо две години, но не живеят заедно. Той е малко по-възрастен от нея и работи в магазин за дрехи в Камдън. Харесва ми начинът, по който говори за него — със смесица от гордост и обожание, въпреки че от онова, което чувам, имам чувството, че си пада малко идиот. Имал страхотни приятели, които правели страхотни неща на страхотни места. Започвам да се чудя дали ходи Фран движи с Линдън, за да наблюдава модните тенденции отблизо, или защото е влюбена в него. Тя обаче изглежда доволна от възможността да говори, а аз — от възможността да слушам. Чудесно съвпадение.

ЛЮБОВ

През обедните почивки след първия ми ден в „Тийн Сийн“ дъвча сандвич на бюрото и работя върху следващата си статия за „Фам“. Изи категорично отхвърли идеята ми за седалката на тоалетната чиния и защо мъжете не могат да правят няколко неща едновременно. Предлагам да напиша за липсата ми на умения в областта на домашните ремонти, тя се разсмява — знае какво ще родя, защото живее с резултатите, и казва „да“. В петък по обяд приключвам материала и го изпращам по електронната поща.

ШОКОЛАД

До: izzy.harding@bdp.co.uk

От: dave_atch0l@hotmail.com

Относно: Моята най-първа мъжкарска статия

Бейби,

Изпращам ти моята най-първа мъжкарска колонка.

Идеята ми дойде, докато си спомнях как радиаторът в банята се проби и водата изтече на пода... Точно така. Малко истина. Малко измислица. Но стана зашеметяваща, с което сигурно ще се съгласиш.

Дейв ХХХ

МЪЖ ЗА КЪЩАТА

Има един израз в английския език, от който се страхувам най-много. Според мен той е по-лош от предизвикващите тръпки по гърба фрази като „Не си виновен ти, а аз“, „Това вашата кола ли е, сър?“ и „Банката ме посъветва да срежа кредитната ви карта на две“. Само жена ми има достатъчно власт да изрече тази фраза, от която се боя толкова много, при това само когато вкъщи се е разразила катастрофа — например миналата събота, когато радиаторът в кухнята стремително създаде мини версия на езерото Уиндърмиър върху пода. Точно когато започнах да търся кутията от бисквити, в която държа инструментите си, жена ми изчезна и след секунда се появи с „Жълти страници“ в ръка, след което произнесе

думите, от които се плаша най-много: „Мисля, че трябва да повикаме някой мъж“.

Знам, че в наше време, когато Калвин Клайн измисли унисекс парфюм, когато сексизмът се смята за нещо отживяло от всички, освен от неколцина закоравели динозаври, и видът на пола, с който си се родил, вече не е нещо неизменно и на такива неща не трябва да се отдава значение, но се почувствах силно заплашен от мисълта да „повикаме някой мъж“.

Та нали аз съм мъж, казвам си, и не се нуждаю от никакъв друг мъж тук!

Истината обаче е, че у всеки тип дреме петгодишното хлапе (с наклонности да майстори и поправя) и аз не виждам защо трябва да се плаща на друго да свърши работата.

Когато живееш в квартири под наем, не сменях и една изгоряла крушка, без да вдигна шум до Бога. Звънях на хазяина още преди аварията да е станала.

В момента, в който жена ми и аз купихме собствен апартамент, съставихме дълъг списък с нещата, които се нуждаеха от ремонт. Внезапно прозрях, че без хазяин трябва сам да облека работната престилка. Перспективата да върша всички поправки, за които баща ми се грижеше, когато бях дете, бе толкова вълнуваща, че буквално не знаех откъде да започна. Нито какво да направя.

Според мъдростта на вековете, домашните ремонти, както футболът и мерките на Клаудия Шифъра са нещо, което мъжете владеят инстинктивно и по рождение. За нещастие нейде в тъмното минало някой от предците ми сигурно е страдал от генетична амнезия, защото въпреки че съм отличник и знам всичко за футболен клуб „Ливърпул“, сезон 82–87, падам си по мерцедеси с гюрук и германски супермодел, аз не знам **АБСОЛЮТНО НИЩО** за **РЕМОНТА В ДОМА**.

Това обаче не ме възпира да се заема с него. И преди да се осъзная, вече лежа на пода с гаечен ключ в ръка и отказвам каквато и да била помощ.

За нейна чест, жена ми е изключително търпелив човек и продължава да държи в ръце „Жълтите страници“, докато аз не призная поражението си или не създам дотам опасна ситуация, че да заплашва живота на двама ни. Тогава, но чак тогава, се обаждам по телефона. След като го направя, сядам в очакване да ми отнемат мъжествеността и проклинам образователната система. Какъв смисъл има да притежаваш степен по английски език и литература, когато си изправен срещу протекъл радиатор. Оттогава постоянната ми мечта е някой прекрасен ден мъж с работни дрехи да ми се обади по телефона в събота сутринта, за да ме помоли да намина и да му направя литературен разбор на пиесите на Шекспир в присъствието на отчаяната му съпруга. Знам, че това никога няма да се случи. Затова пък, когато дойде МЪЖЪТ, аз, за да компенсирам своята некадърност, вися над главата му, докато той работи, и създавам впечатлението, че разбирам основните принципи на централното отопление. За да бъде унижението ми пълно, жена ми настоява да му предложи чаша чай и бисквити, докато той, след като прибира нечувана сума за десет минути работа, ми обяснява, че моите опити да оправя повредата са я влошили още повече и накрая добавя дебелашката шега, че „с малко повече знания и сръчност, приятел, можеше да си спестиш куп пари“.

МОЛЯ

Сутринта на моя последен ден в „Тийн Сийн“. Прекарах тук две седмици и се чувствам напълно друг човек. Научих имената на всички от Бекстрийт Бойс и вече нямам желанието да троша радиото в колата си, когато чуя припева, напомнящ музиката от онази телевизионна сапунка, защото докато подготвях рецензиите си открих, че съществува много по-лоша музика от тази; затънал съм тъй дълбоко в сериала „Даусънс Крийк“, че сериозно се тревожа дали Даусън и Джоуи ще се съберат отново. Накратко, наслаждавам се с пълна сила на второто си юношество, но това не е достатъчно да ме накара да остана в „Тийн Сийн“ за по-дълго. Преди пет дни Гари Робисън, главен редактор на „Селектор“, което е нещо средно между „Ролинг Стоун“ и „Ню Мюзикал Експрес“, ми предложи работа като негов заместник, но за много по-малко, отколкото получавах в „Лаудър“. Още не съм се съгласил, тъй като продажбите на „Селектор“ са доста ниски и може би до края на годината и той ще фалира.

Към обяд Джени ми изпраща мейл, в който ме моли да се отбия, за да поговорим. Тъкмо уговарям фото сесия и интервю с нова английска момичешка банда и работата не върви. Не им е удобна нито една от датите, на които фотографът е свободен, и се опитвам да измисля компромисни варианти. Поканата на Джени идва точно навреме.

Кабинетът ѝ е истинска тийнейджърска бърлога. Цялата стена зад бюрото е облепена с кориците на „Тийн Сийн“ още от 1994 насам. Покрай съседната стена се точат лавици с всички известни и неизвестни американски списания за тийнейджъри, музика и поп култура, а на стената срещу писалището има голям стъклен шкаф, преливащ от вещи от тийнейджърския свят: тениски с ликовете на момчешки банди, сувенири от спрени телевизионни предавания, дискове, тениски с надписи и хиляда и един рекламни подаръци.

— Не мога да повярвам колко много боклуци има тук, Джен — казвам, сочейки вещите, докато сядам пред нея.

— Само защото сърце не ми дава да ги изхвърля — обяснява тя.
— Има толкова много хлапета, които биха отрязали едната си ръка, за да притежават някой от тези боклуци, но Трев не ми позволява да ги занеса вкъщи. — Тя се засмива. — Обслужи се с каквото си поискаш.

— Ще взема това — посягам към романизацията на „Даусънс Крийк“, която е най-отгоре върху купчината стари броеве на „Тийн Сийн“. — Поне ще има какво да чета в метрото. Е, за какво ме викаш?

— Знаеш, че през последните седмици те молих за няколко услуги. Сега ще те помоля за още една.

— Давай.

— Предполагам, вече си чел списанието и си видял страниците за съвети...

— Имаш пред вид рубриката „Твоята изповед“? Онези четири страници, на които момичетата хълцат заради момчетата, акнето, момчетата и циклите си? Да, чел съм я.

— Присмивай се колкото щеш, но това е най-популярната рубрика в списанието.

— Е, и?

— Работата е, че имам намерение да я освежа и съм на път да освободя нашия сътрудник Адам Картър, който пише колонката „Питай Адам“.

— И повече няма да има „Питай Адам“? Ти ме разби.

— Подозирам, че не си толкова разбит, колкото ще е той. Всъщност никога не съм харесвала неговата колона — доста е старомоден.

— Тогава защо е тук?

— Наследих го от последния главен редактор и все бях прекалено заета, за да правя промени. Както и да е, обсъдих го на обяд с творческия директор, и решихме, че тази рубрика се нуждае от младежки, свежарски и печен подход към кахърите на девойчетата.

Не се сдържам и прихвам, Само в нейния свят възрастните използват думи като „свежарски“ и „печен“ без най-слаб намек за ирония.

— И чий ще бъде този свежарски и печен подход?

— Твоят — сочи ме тя с пръст. — Ти си идеален целта. Млад си. Изглеждаш добре. Готин си. Читателите ни ще си умрат да ги съветваш.

Всичко, което успявам да произведа в отговор, е смях. Не мога да се спра.

— Ти не приемаш нещастieto ми сериозно, нали? — установява Джени. — Е, добре. Само си помисли, моля те. Ще запазим „Скъпа доктор Лиз“, да им отговаря на всички въпроси от техническо естество от рода на цикли, бременност и подобни, а теб ще използваме за забавната страна на нещата. Овен това ще разширим рубриката. Шест пълни страници всеки месец.

— Не мога, Джен. Наистина ти благодаря за работата, честно, но знаеш, че правя това само докато си намеря нещо по-подходящо.

— Но не си намерил все още нищо, нали?

— Не съвсем. От „Селектор“ ми предложиха работа, но...

— Смятай, че ще фалира също като „Лаудър“.

— Откъде знаеш?

Тя намига лукаво. Събирам две и две.

— Изи ти е казала.

— Просто се опита да ме снабди с малко муниции. Виж какво, приеми работата, която ти предлагам. Не само аз мисля, че ще бъдеш страхотен. Фран те предложи преди доста време. Каза, че даваш полезни съвети как да се справи с гаджето си.

Това е самата истина. В петък сутринта миналата седмица Фран бе дошла разплакана в редакцията, защото двамата с Линдън имали страхотна кавга и той й казал, че не иска повече да я вижда. Чудеше се дали да му се обади и да го помоли за прошка, макар че винаги, когато се карали, тя се извинявала първа. Обзаложих се с нея на десет лири, че ако не му се обади и излезе с приятелките си, ще получи извиненията му до десет часа същата нощ. В осем и половина, докато двамата с Изи гледахме телевизия, Фран ми позвъни на мобилния, за да ми съобщи, че Линдън, който никога преди това не бил я молил за нищо, сега я умолявал да не къса с него. Каза, че откакто са заедно, не е била в толкова силна позиция, и ме провъзгласи за „гуру в областта на интимните връзки“.

— Не може да се осланяш единствено на мнението на Фран. Тя е малко особена.

— Хайде, Дейв! — примолва се Джени. — Още ли не ти е писнало от музикалните глупости? Да обявиш някой банда за най-добра на планетата този месец само за да я свалиш от пиедестала на

следващия? Ще ти плащаме прилични пари за никакви усилия. Няма да идваш в офиса всеки ден и дори ако си намериш нова работа, ще можеш да продължиш. Какво ще кажеш?

— За колко пари говорим?

Тя надрасква числото върху лепящо листче и го плъзва към мен.

— Хм, не е лошо — казвам. — За протокола си предупредена, че не притежавам каквито и да е формални квалификации да давам съвети.

— Няма значение. Харесва ми какво написа за нас и за Изи. Фран смята, че си най-готиният пич на света. Важното е, че някога си бил пубер, което значи, че си наясно какво мислят момчетата. А нашите читателки само това искат — някой, който е бил на тяхната възраст, да им обясни мисловната нагласа на едно момче. Те не могат да се справят сами. Ти ще бъдеш техният по-голям брат. Баткото, който ще им разказва за непознатите същества, които всеки ден виждат в училище, но не могат да разберат.

— Става ли да си помисля?

— Не. Тина, заместник главната редакторка, отчаяно ме навива да възложи работата на нейния приятел, който работи на втория етаж в онова мъжко списание, на чиито корици винаги има по някоя полуразголена телевизионна говорителка. Казах ѝ, че ще ѝ отговоря до края на деня. Не ме карай да му давам баницата, Дейв. Не мога да го понасям. Пълен идиот. Вярно, секси идиот, но идиот. Ти ще се справиш милион пъти по-добре. Е, какво ще кажеш?

Прехвърлям набързо етапите в кариерата си през последните няколко месеца: загубих мястото си като музикален редактор, сътрудничих на свободна практика на лъскаво женско списание, написах няколко рецензии на концерти за вестници, писах статии за тийнейджърско списание и накрая ми предложиха постоянна работа в него. Какво се опитва да ми подсказе съдбата? Не знам, но се чувам, че казвам на Джени „съгласен съм“.

— Това е фантастично — възторгва се тя. — Сега вече официално си Дейв Хардинг — Доктор Любов.

— Доктор Любов?

— Аха. Измислих го на един брейнсторм преди известно време. Ти ще бъдеш Доктор Ох Боли на дваисет и първия век.

— А какво ще стане с музикалните прегледи и интервютата със звезди?

— Добре, че ме подсети — отвръща Джени и премига замислено.

— Надявам се, че докато намерим някой за постоянно, ти ще поемеш и тази работа.

УСМИВКА

— Поздравления — казва Фран, когато се връщам на бюрото си.

— Ти си виновна за всичко — обвинявам я.

Тя изглежда твърде доволна от себе си.

— Мисля, че ще станеш страхотен Доктор Любов. Много подобър от Адам, който беше само на няколко крачки от гадорията. — Тя ме тупа по рамото. — Добра работа, приятел. Първото, което трябва да направиш, е да си набавиш ухиlena снимка за горния десен ъгъл на колонката.

— Защо?

— Защото така трябва, щом ще водиш рубрика в списанието. Читателките искат да знаят как изглеждаш, за да си въобразяват, че си най-добрият им приятел. — Тя ми подава своя снимка, на която се усмихва немирно. — Направих я миналото лято и изглеждам на дванайсет, нали? — Толкова е доволна, че се разкикотва. — Вероятно ще трябва доста да се потрудят върху теб.

— Защо?

— Не искам да те оскърбя, честна дума. Дейзи ми разказа как фотографът изхабил цели осем ленти, докато успее да спретне що-годе прилична снимка, на която Адам да не изглежда като сериен убиец. Дори обсъждали варианта да използват манекен, но Адам не се съгласил. Казал, че това ще наруши достоверността му.

— Толкова зор за една снимка!

— Е, не чак толкова. Имай предвид, че мъжкарите са страшнички, особено когато си четиринайсетгодишно момиче. Ето защо тийнейджърките толкова много обичат момчешките банди. Те са хубаво и не тъй плашещо въведение към насладите на по-големите момчета. Имат гладки бузи и девически черти — точно типът момче, което едно момиче харесва на тази възраст. Така че фотографът ще те превърне в момчешка версия на чичко доктор, в модел на съвършения незаплашителен мъж.

— Греша ли, или се забавляваш?

— Разбира се — признава Фран. — Можеш ли да си представиш нещо по-смешно от бивш всезнайко музикален журналист, който раздава мъдрости на разюздана банда тийнейджърки? Аз определено не мога.

ОБАЖДАНЕ

— Доктор Любов! — възкликва Изи, когато по-късно същия следобед се обаждам във „Фам“ и докладвам новините. — Не се занасяй!

— Истина е — казвам. — Идеята беше на Джени. Смята, че няма да е „свежарско и печено“, ако наречем колоната „Скъпи Дейв“.

— А „Доктор Любов“ е свежарско и печено, така ли?

— Очевидно.

— Свалям шапка на Джен, че е успяла да те убеди. Бях сигурна, че няма начин да се съгласиш. Въпреки че сме приятели. А ето че си станал чичко за съвети. Ще трябва да започнеш да се образоваш. Като начало опитай някоя от книгите, които представя Опра Уинфри^[1]. Мога да задигна няколко от работата си още тази вечер.

— Хм, може би. Лично аз обаче смятам да възприема органично инстинктивния подход към даването на съвети.

— Което означава?

— Да го правя както ми дойде отвътре.

Изи прихва.

— Чудесно. Аз пък мисля да се обадя на всички и тази вечер да празнуваме. Не всеки ден съпругът ти става доктор по любовните терзания.

[1] известна американска телевизионна водеща. — Б.пр.) ↑

ПЕПЕРОНИ^[1]

Тревър, Джени, Стела, Лий, Изи и аз седим в претъпканата „Пица Експрес“ в Сохо. Тук сме от петнайсет минути и вече два пъти отправяме сервитьорката, защото сме прекалено заети да обсъждаме най-новото развитие в кариерата ми, та нямаме време да изберем какво да поръчаме.

— Нали знаеш, че да водиш рубрика със съвети в момичешко списание не е нормално занимание за мъж на твоята възраст? — установява Тревър. — Абсолютно не е нормално.

— Едва ли би могъл да си намериш по-идиотско занимание — отсъжда Стела.

— Например в „Месечник за яхти“? — предлага Изи. — Дейв през живота си не е припарвал до морето. Би било достатъчно идиотско.

— Не — отсича Тревър. — Лодките спадат към категорията на нещата, от които един мъж може да се преструва, че се интересува, дори да не е така. Също както голфът, всякакъв вид возила, които имат мотор...

— ... всичко технологично — компютри, видеокамери и тъй нататък — добавя Лий.

— По принцип всичко, което е истински мъжко — обобщава Тревър.

— Я го оставете на мира — защитава ме майчински Джени. — Дейв ще бъде най-брилянтният съветник. Като ни идваше на гости, докато Стела, Изи и аз живеехме заедно в апартамента в Ийст Фингли, ние винаги го молахме за съвети относно мъжете.

— Права е — намесва се Стела. — Но нали всеки се отнася така с гаджето на приятелката си? Третира го като по-голям брат.

Това е самата истина. Не правех нищо повече освен да ги слушам как говорят неуморно за мъжете, от които се интересувах. Не съм смятал, че давам съвети — по-скоро забавлявах съквартирантките на гаджето си, докато я чаках да се приготви, за да излезем.

— Звучи като щатен евнух на апартамента — подмята Тревър. —
А съветът му към Джени, когато се колебаела да тръгне ли с мен, бил,
че съм от типа чук-чао.

— Само ти подливах вода — разхилвам се. — Нищо лично, Трев.

— Стига сме се дърпали — предлага Джени. — Въпросът е дали
си готов, Дейв.

— За какво?

— За първото си писмо като съветник по любовните мъки.

[1] Чушки, също и вид пица (ит.) — Б.пр. ↑

МЪКА

Джени умишлено мъкне със себе си чанта, пълна с писма, адресирани до рубриката „Питай Адам“. Пъхам ръка в сака, разбърквам и изваждам един плик, сякаш избирам победител в едно от телевизионните състезания от моята младост. Той е пастелно зелен, а адресът на списанието е прилежно изписан с металическо сребристо мастило. Самото писмо е върху жълта хартия, изрязана във формата на куче. Чета на глас:

Скъпи Адам,

Аз съм на петнайсет години. Харесвам едно момче от нашето училище на име Питър още от началото на срока и мисля, че и той ме харесва. Единственият проблем е, че Питър ходи с най-добрата ми приятелка Лиз. Тя живее три къщи преди нашата, така че много често на финала оставаме двамата, след като той е изпратил Лиз. Наистина е много мил. И това не е просто сляпо увлечение. Мисля, че той чувства същото. Но не съм сигурна. Трябва ли да му кажа? Трябва ли да рискувам приятелството си с Лиз? Какво да направя?

Твоя почитателка на Пъф Деди
от Бристол

— Е, какво ще кажеш? Какво говори инстинктът ти? — пита Стела.

— Нищо не разбирам — отвърщам. — Защо се е подписала „почитателка на Пъф Деди“? Няма ли си име?

— Защото харесва Пъф Деди — обяснява Изи, като завърта очи.

— И каква е връзката?

— Съзнателно се правиш на глупав, Дейв — предупреждава жена ми. — Тя се е подписала „почитателка на Пъф Деди“, защото не иска никой да я разпознае и защото другата възможност е да се подпише е „анонимна“, а това е доста тривиално, нали?

— Добре, добре. — Отново се съсредоточавам върху писмото. — Значи тя харесва гаджето на приятелката си и иска да знае дали и той я харесва и дали това е етично.

— Чудесен анализ — окуражава ме Джени. — И какъв е твоят отговор?

— Моят отговор ли? Ами, лоша работа. Не би трябвало да откъква гаджето на най-добрата си приятелка, защото това ще причини цял куп неприятности.

— И?

— И освен това момчето може въобще да не я харесва.

— Точно така — подкрепя ме Тревър. — От онова, което пише в писмото, оставаш ли с чувството, че той я харесва?

— Вероятно.

— Наистина ли? — обаждат се Стела. — Аз пък мисля, че той просто се държи приятелски, нищо повече.

— Не — възразявам. — Той я харесва. Ако не я харесваше, нямаше да върви по улицата заедно с нея. Повярвайте ми, знам, че когато бях на тази възраст, дори и мъртъв нямаше да ме видят да разговарям с момиче, което не харесвам. — Поглеждам към Тревър и Лий за подкрепа. — Прав ли съм или съм прав?

Те ентусиазирано кимат и се ухилват.

— Но това е много плитко! — роптае Изи.

— Петнайсетгодишните момчета са плиткоумни — обаждат се Лий. — Затова са петнайсетгодишни.

— Може би не трябва да включваш това обяснение в отговора си в списанието, а?

— Харесва ми. Хайде да видим какво има още. — Отново ровя из чантата. Следващият плик е малък и бял. Почеркът изглежда детски, но по-мъжествен.

Скъпи Адам,

Аз съм момче на тринайсет години. Обикновено не чета списания за момичета, но намерих броя на сестра ми и ми се видя интересно. Проблемът ми е, че харесвам много едно момиче от нашето училище на име Чармин. Тя също ме харесва. Обаче аз никога преди не съм имал приятелка, а знам, че тя вече е имала цели трима. Страхувам се да не изглеждам глупав в очите ѝ, особено след като никога досега не съм се целувал. Лесно ли става? Къде да си сложа ръцете? Чувал съм, че някои момичета харесват да си пъхнеш езика в устата им, а други не. Как да позная тя от кои е? Всичко е много объркващо.

Твой почитател на Манчестър Юнайтид, Есекс

— О, какъв сладур! — трогва се Джени. — Дай да го видя. — Връчвам ѝ писмото и тя го проучва внимателно. — Защо всички момчета не са такива? — Тя отправя изпълнен със заплаха поглед към Тревър. — Мили, сладки и чувствителни вместо гадни, похотливи създания, каквито обикновено сте!

— За кого говориш — за пуберите или за мъжете по принцип? — пита я Лий.

— За всички вас — намесва се Стела. — Всички мъже можете да научите едно-две неща от това сладурче. Дейв, трябва на всяка цена да го сложиш в първата си „докторска колонка“. Обзалагам се, че ще се намерят куп читателки, готови да го посветят в насладата да се целува. Ще ти кажа, че ако бях с десет години по-млада, щях да отида лично и да опитам. Какво смяташ да му отговориш?

— За целуването ли?

— За целуването.

— Честно казано, не си спомням някога да съм имал такъв проблем.

— Ама че опашата лъжа! Какъв лъжец! — обвинява ме Изи. — Как може първата целувка в живота ти да не е представлявала проблем? С кого беше?

Замислям се доста дълго. Подробностите са мъгляви. Някой празнува четиринайсетия си рожден ден. Играта на „бутилка“ излиза

извън контрол. Затъмнена стая. Чужд език с вкус на перно и френско грозде.

— Аманда Редингтън, на един рожден ден — рапортувам. — Едро момиче с грамадни очила. Закова ме изненадващо.

— Харесваше ли я? — пита Лий.

— Не съвсем — признавам.

— Тогава защо си я целунал? — любопитства Джени.

— Тя предложи. Реших, че ще бъде грубо, ако ѝ откажа.

— А какво знаеше за целуването преди този момент? — продължава разпита Изи.

— Нищо.

— И какво научи след това? — настоява Стела.

— Че не бива да оставам в тъмни стаи с Аманда Редингтън.

— Тогава какъв съвет смяташ да дадеш на бедното момче? — пита Изи, посочвайки писмото.

— Ще му кажа да го направи като по филмите. Ще му кажа: започни нежно, затвори очи, наведи глава настрани, за да не сблъскате носовете си. Може да държи ръцете ѝ, но през първите десет минути не бива да прави опити да си вкарва езика някъде, където не му е мястото, освен ако не бъде поканен.

— А овлажняването? — изненадва ме Стела.

— Какво овлажняване?

— Дейв, като момиче, което някога също е било на тринайсет години, ми позволи да знам, че момчетата на тази възраст имат сериозен проблем с овлажняването. Те са толкова сухи, та имаш чувството, че целуваш шкурка, или напълват устата ти със слюнка и ти иде да повърнеш. И знаеш ли, най-ужасното нещо, което може да направят — повярвай ми, случвало ми се е много пъти — е да оближат устните си и сетне да ги избършат с ръкав!

Джени пронизително изпищява:

— Ужасно!

— Аз пък винаги съм мислел, че облизването и избърсването са много секси — парирам. — Нали разбираш, нещо от рода на „Ей ме на, бейби, тук съм и съм готов на всичко“. На Изи много ѝ харесваше, когато започнахме да ходим.

— Може да си заложиш главата на дръвника, че не съм била аз — опровергава ме тя. — Той е страхотен лъжец!

— Трябва ли да кажа всичко това на момчето? — обръщам се към Джени.

— Точно така — съветва ме тя. — Не е толкова лесно, колкото си мислеше, нали? Вземи още едно писмо и хайде да поръчаме, че умрях от глад.

Последното писмо, което изваждам от торбата, е в кафеникав плик на „Бритиш Газ“ с предплатена такса за обратна връзка, само че логото на фирмата е зачертано накръст с дебел черен маркер и на мястото му е изписан адресът на „Тийн Сийн“. Вдигам го, за да го види цялата маса.

— Изглежда страховито — казва Лий.

— Прав си — съгласява се Тревър, който разглежда писмото. Написано е на лист, откъснат от ученическа тетрадка.

Скъпи Адам,

Аз съм на единайсет. Харесвам момчетата. Искам да си имам приятел. Всички мои приятелки говорят само за момчета. Казват, че съм се побъркала на тази тема. Как да си хвана гадже? Моля, моля, моля, помогни ми.

Твоя единайсет годишна отчаяна читателка
на „Тийн Сийн“ от Лестър

— Тази е от контингента на предпуберитета — произнася се компетентно Джени. — Възрастта ѝ обяснява всичко.

— Така ли?

— Предпуберитетите нямат и най-малка представа за истинския пуберитетски страх, така че сами си го създават. Четат за проблемите на по-големите и понеже им завиждат, си измислят собствени.

В този момент сервитьорката отново се изправя пред масата ни с решителен вид. Поръчваме шест бири и когато пристигат, Джени взема таблата от момичето и ги раздава. След като вдига своята във въздуха, тя заявява достатъчно високо, за да привлече вниманието на цялото заведение:

— Ще пиете ли на здравица за Дейв Хардинг — доктор номер едно по любовните терзания в страната? Дейв Доктор Любов Хардинг! Всички стават и ми ръкопляскаат.

ПОЩА

— Кой от вас е Дейв Хардинг? — пита момчето от пощенския отдел, без да забележи, че освен него аз съм единственият мъж в стаята.

Часът е четири следобед на следващия ден и от сутринта чакам да пристигнат останалите писма за Адам. Нетърпелив да се захвана с новата си работа, няколко пъти звъня в пощенския отдел. Всеки път ми отговарят, че писмата ще пристигнат до двацет минути. Едва след петия път Фран ми обяснява, че двацетте минути на пощенския отдел се равняват на половин час до цял ден в зависимост от това, какво гледат служителите в момента на портативния си телевизор.

Момчето хвърля в краката ми три огромни зелени полиетиленови чувала и напуска офиса, без да обели дума.

— На този пък какво му става? — питам Фран, която ми помага да развържа торбите.

— Нищо лично — гримасничи тя по посока на вратата. — Всички пощальончета се мусят, когато ги помолиш да си свършат работата. Обаче като зяпат задника ми пред асансьора или като пушим навън са най-любезните момчета на света. — Тя се бори с една торба, докато аз търся ножица. — Готово — накрая е прегризала връвта. И ме оставя да потъна сред стотици страници, пълни с любов, самосъжаление, себеотвращение и колебания. Удивително. Не мога да повярвам колко сложен е животът на тийнейджърките!

ЧАСТ ТРЕТА (ЯНУАРИ — МАРТ 2001)

„Знаеш ли, свикнах да живея като Робинзон Крузо — корабкрушенец сред осем милиона човека. Тогава един ден видях на пясъка отпечатък от човешки крак и това беше ти. Какво прекрасно нещо ни предстоеше — вечеря за двама.“

Бакстър в
„Апартаментът“ на Били
Уайлдър

АСАНСЬОР

Вали много силно и докато чакам асансьора в предверието, имам чувството, че от прогизналите ми дрехи се вдига пара. Първият брой на „Тийн Сийн“ с мен като доктор по любовните мъки от две седмици е на пазара и без да си кривя душата съм доста горд — освен със снимката в началото на колонката. Точно както ме предупреди Фран, фотографът ме е изтипосал да изглеждам като малко по-възрастната и помъдряла версия на певец от някоя момчешка група, заради което Изи ме поднася цял един ден. Натискам бутона още веднъж и когато единият от двата асансьора най-после започва да слиза, до мен изниква Фран.

— Добрутро — поздравява тя грейнала.

— Хей, здравей — отвръщам. — Какво прави през уикенда?

— Стоях си вкъщи и имах страхотен скандал с Линдън.

— За какво?

— За всичко.

— Откъде започна?

Тя се усмихва с половин уста.

— Мисля, че започна в мига, в който се отбих в апартамента му в петък вечер и си отворих устата да кажа „здравей“.

— Казвал съм и пак ще повторя — поучавам я. — Той е чиста загуба на пространство и време.

— Знам — съгласява се Фран и асансьорът пристига. — Но го харесвам. Той е много секси загуба на време. Какво да стори едно момиче в подобен случай?

Тъкмо да отговоря, когато установявам, че не сме сами. Няколко жени — всички с прекрасни прически, перфектен грим и страхотни дрехи, които очевидно работят в „Стилиσιμο“, са се подредили от лявата ми страна, а млад, делнично облечен мъж е застанал точно до мен. Когато го поглеждам за втори път, осъзнавам, че го разпознавам както и той мен.

— Дейв Хардинг? — пита мъжът, докато влизаме в асансьора.

Усмивам се учтиво. Спомням си всичко. Преди година сътрудничи продължително на „Лаудър“, но не бяхме в състояние да му предложим постоянна работа. Става ми неудобно.

— Знаех си, че си ти — продължава младежът. — Как си, приятел?

— Добре — отвърщам. — А ти?

— Отлично. Нали знаеш как е, малко от това, малко от онова. Диджействам в няколко бара в Сохо, правя разни неща за няколко ъндърграунд банди и отгоре на всичко бачкам в „Метросаундс“ на последния етаж. Редактор. Току-що ме повишиха.

— Моите поздравления — опитвам се тонът ми да не прозвучи грубиянски или фалшиво. — Сигурно си много доволен.

— Съжалявам за „Лаудър“ — отговаря той. — Беше страхотно списание за времето си.

— Здраве да е — долавям обидния намек. — Карай да върви. — С крайчеца на окото си забелязвам, че върху лицето на Фран е изписан изразът на човек, който жадува да бъде представен. — Това е другарчето ми Фран — промърморвам недоволно. — Фран, да ти представя...

— Стийв Джаксън — прекъсва ме той и се поправя. — Стиви Джей.

Е, това й казва всичко.

— Здравей — приветства го Фран. — Виждала съм те в сградата. Той се захилва.

— И аз теб.

Въздишам. Изобщо не ми пука, че Фран флиртува със Стиви, но не разбирам защо трябва да го прави пред напълно непознати хора.

— В кое списание работиш? — пита я той.

— „Тийн Сийн“. И аз съм редактор.

— Винаги съм мислел, че сигурно е много забавно да работиш в подобно списание.

— Така е — потвърждава тя, хилейки се като малоумна.

— А ти какво правиш в момента, Дейв?

— Това-онова.

— Дейв е нашият чичко за сърдечни терзания — изтърсва, без да я питат, Фран. — Нали, Дейв?

Настъпва дълго, конфузно мълчание.

Стиви Джей ме фиксира невярващо.

— Престанал си да пишеш за музика?

— Не съм престанал — казвам. — Просто си давам почивка.

— Дейв е страхотен — продължава да дрънка Фран. — Ако имаш някакъв сърдечен проблем, просто го попитай.

Стиви Джей и Фран се разсмяват и аз съм принуден да се присъединя. За щастие не е нужно да търпя това положение за дълго, тъй като асансьорът спира на третия етаж.

— Приятно ми беше да си поговорим — сбогува се Стиви Джей, докато двамата с Фран излизаме.

— Доскоро — казва му Фран.

— Да — отговаря той. — Определено.

Докато вратите на асансьора се затварят, Стиви Джей се провиква:

— Хей, Дейв! Ако си търсиш работа, обади се да предложиш някакви идеи!

Преди да произведа отговор, вратата се затваря.

— Много мило от негова страна! — размечтава се Фран. — Не мога да ти кажа от колко време умирам да се запозная с него. Той е страхотно секси!

— Глупости! Не беше никак мило от негова страна — издъжкам аз. — Добре се посмя за моя сметка. Преди време ми беше стажант. Носеше ми кафето. Отваряше пощата вместо мен. А сега ще ме кара да му предлагам идеи. Трябваше да... трябваше да го...

Фран, силно развеселена от гнева ми, ме грабва за ръка и ме повлича към редакцията на „Тийн Сийн“.

ТОРБА

Обед е и седя на бюрото си. Джени е на срещи цялата сутрин, а Фран е излязла, за да присъства на фото сесия с модната редакторка в студио във Фулхам. Ще преобличат и гримират няколко момичета така, че да заприличат на любимите им поп изпълнителки. Въпреки че имам куп работа до края на деня — рецензии за няколко сингъла и интервю по телефона с новоизлюпена ирландска момчешка банда, решавам да си отдъхна малко, като прочета някои от писмата в моята пощенска торба.

Според Фран получавам повече писма от „Питай Адам“. Сграбчвам пълна шепа пликове от купчината, която съм отделил, и се зачитам.

Скъпи Дейв — Доктор Любов,

Защо винаги става така, че ако момчетата имат избор между глупаво момиче с едри гърди и интелект колкото на мокър пощенски плик и плоскогърдо, но истински забавно момиче, те винаги избират глупачката с големите цици? Питам само защото в нашето училище има едно момче, което харесвам, и знам, че то също ме харесва, но вместо да излиза с мен, въпросният реши да бъдем само приятели и започна да се среща с една, дето има гърди като дини и се смее като хиена.

Объркана почитателка на Джанет Джаксън на 14
години от Абърдийн

Скъпи Дейв — Доктор Любов,

Баща ми ме хвана заедно с гаджето ми, докато се целувахме на леглото, и избухна като вулкан. Работата е, че той не знаеше, че ходя с това момче, защото го баламосвах, че сме само приятели. Сега казва, че съм под домашен арест за „неопределен период“, забрани ми да се обаждам по телефона и, което е върхът, не ми е позволено да имам нищо общо с приятеля си. Много съм разстроена и направо ще полудея. Какво да сторя, за да го накарам да разбере, че не съм направила нищо лошо?

Отчаяна почитателка на „Даусънс Крийк“ на 16
години от Челтънхам

Скъпи Дейв — Доктор Любов,

Моят приятел през цялото време се държи с мен сякаш съм женският вариант на „Невидимият“. Когато сме насаме, той е най-сладкият от всички на света, но в момента, в който се окажем сред хора, не ми говори и дори отказва да ме хване за ръката. Всичките ми приятелки ме съветват да го разкарам, но те не знаят колко е мил, когато сме сами. Защо прави така и как мога да го накарам да престане?

Анонимна читателка, 15 години, Ливърпул

Преравям следващия куп писма. Някои са написани с молив, други с дебел маркер или с брокатен флумастер върху черна хартия, а някои носят следи от сълзите на авторката. Съдържанието им покрива всичко: несподеляната любов, техниките как да разкараш гаджето, държането на ръчички, изневерите. Решавам да прочета едно последно писмо, преди отново да се заловя за работа. В яркожълтия плик има три страници светлосиня хартия, придружени от две снимки. Почеркът е чист, но без съмнение момичешки.

Скъпи Дейв — Доктор Любов,

Минаха няколко седмици, откакто в списание „Тийн Сийн“ излезе Вашата първа рубрика и аз много мислих дали да Ви пиша — по най-различни причини. Знам, че може да го намерите за странно, но почти съм убедена, че може би сте познавали моята майка. Тя се казва Кейтлин О’Конъл. Срещнали сте се на остров Корфу в един нощен клуб, в някакво място, наречено Беницес на 11 август 1987 година и сте прекарвали нощта заедно. Мама винаги ми е казвала, че ако нещата били различни (ако тя не живеела в Дъблин, а вие в Лондон) сигурно сте щели да продължите да се виждате и след тази ваканция. Но това, предполагам, не е нещо ново за Вас.

Онова, което не знаете е, че мама е забременяла с мен. Името ми е Никола О’Конъл. Аз съм на тринайсет години, ще навърша четиринайсет след четири месеца. Накратко, искам да кажа, че Вие сте ми баща, а аз съм ваша дъщеря.

Не повярвах на очите си, когато видях снимката Ви в „Тийн Сийн“. Помислих си, че съм полудяла, но после я сравних с единствената Ваша снимка, която имам, и вече знам, че сте Вие. Макар че тази снимка е правена преди да се родя, уверена съм, че Вие сте ми баща, защото когато си прекарал по-голямата част от живота си пред огледалото, опитвайки се да си представиш единия от двамата най-важни хора в твоя живот, със сигурност знаеш какво търсиш.

Не казах на никого за Вас, дори на мама. И не мисля, че ще го направя, защото знам, че това силно ще я разстрои. Но много бих искала да Ви видя поне веднъж, ако нямате нищо против. Ние с мама живеем в Лондон (Ууд Грийн), така че лесно ще можем да го осъществим.

Изпращам Ви единствената Ваша фотография, която имам, и една моя, направена на Коледа. Ще напиша номера на мобилния си телефон на гърба ѝ. Моля Ви, обадете ми се. Моля Ви!

Искрено Ваша

Никола О'Конъл

P. S. Моля Ви да не звъните, докато съм на училище, защото не ни е позволено да включваме мобилните си телефони в час.

ШАШ

Препрочитам писмото още няколко пъти, но нищо не се променя. Оглеждам се из офиса, за да се уверя, че не сънувам. Лиса, производственият мениджър, поставя нов диск в уредбата, Дейзи — старши редакторът, говори високо по телефона с гаджето си, Джесика — младши дизайнерът, стои до цветния принтер в далечния ъгъл на предпечатния отдел. Всеки си гледа работата. Никой не ми обръща внимание, никой не вика: „Ха, ха! Майтап, бе, Уили!“ Сам съм със себе си.

Няколко пъти проверявам пощенското клеймо — писмото наистина е подадено в Лондон. Изследвам приложените снимки и особено онази, на която без съмнение съм аз на осемнайсет години. Ако не беше фотографията, нито за секунда не бих повярвал на съдържанието на писмото. Но работата е, че никога в живота си не съм виждал тази снимка.

Отново поглеждам писмото, което се опитва да ми каже, че през изминалите тринайсет години съм бил баща и не съм го знаел. Дали това не е отговорът на моите неизречени молитви? Нима е възможно, докато все още ме боли от загубата на детето, което не се роди, да открия, че на света има дете, което е мое?

Просто не мога да го проумея.

Не мога да си подреда мислите.

Не, това не се случва на мен. Случва се на човека, който е отговорен за всичко — на осемнайсетгодишния Дейв Хардинг, лицето, което не съм вече цели тринайсет години.

СЛЪНЦЕ

Корфу. Август 1987 година. Лятото преди да започна да следвам английски. Бях работил на смени в склада за замразени храни на един супермаркет, за да събера пари за ваканцията. Заминахме четиримата — аз, Джейми Ърлс, Ник Смит и Ед Елис. Приятели от училище. Цяла година бяхме чакали тази ваканция. Всичко беше планирано до последната подробност. Бяхме си купили дори пътеводител на острова, в който бяха отбелязани всички барове и клубове, така че предварително можехме да решим къде да отидем още първата нощ. Никой от нас нямаше приятелка. Джейми няколко седмици беше излизал с едно момиче, но го разкара, защото не искаше да бъде единственият обвързан.

Бабаитството на четири осемнайсетгодишни момчета, тръгнали сами на ваканция в чужбина, е нещо опияняващо. Скоро установихме регулярен дневен график — ставахме по обяд, замъквахме се в едно от многобройните крайпътни кафенета за „английска закуска“, сетне се излежавяхме на плажа и зяпахме момичетата. Около четири се връщахме в апартамента, за да поспим и към осем пак излизахме, за да хапнем някъде, обикновено бургери, след което се отправяхме към различните клубове и барове, които Беницес предлагаше. Не се връщахме в стаята преди пет сутринта.

Успехът ни сред противоположния пол не беше главозамайващ. Въпреки това всяка вечер се скупчвахме в единия ъгъл на някой бар или клуб и наблюдавахме момичетата. Понякога някой от нас обявяваше, че „онази там ни бройка“ и се отправяше да завърже разговор, само за да се върне засрамен след няколко минути. Но да те отхвърлят е неизбежна част от живота на един осемнайсетгодишен мъж.

През последната нощ от нашата ваканция обаче се случи нещо странно. Свалиха ни.

Случи се точно както е написано в писмото. С приятелите бяхме в един бар на плажа, когато група момичета на нашата възраст влезе и си поръча напитки. Помислихме, че са англичанки заради дрехите, с

които бяха облечени, но когато изпратихме Джейми на разузнавателна мисия, разбрахме, че са от Ирландия и току-що са пристигнали на острова. И ето ни — четирима типа от Южен Лондон през последна нощ от ваканцията си в единия тъгл на бара, а в другия — четири момичета от Ирландия, решили да започнат своята ваканция с истинска фиеста. Идеалното съвпадение. Веднага ги заговорихме. Джейми и Ед се ориентираха към едно момиче на име Кейтлин. Ник бърбреше оживено с Бренда, а аз се опитвах да забавлявам Колийн, по която си падах, и нейната отегчена приятелка Сара-Джейн, по която не си.

Сваляческият ни подход беше основан на принципа на водната пушка с пръскачка — набелязвахме кое момиче ни харесва и след приличен интервал от време момичетата ни даваха знак дали имаме някакъв шанс. В нашия случай се бяхме поголовно объркали. Оказа се, че Сара-Джейн харесва Ник, Бренда си пада по Ед, Колийн — по Джейми, а Кейтлин не харесва никого, което ме постави в положението на аутсайдер. Половин час след като стана известна информацията кой кого предпочита, Бренда и Ед се бяха запътили към друг бар, езикът на Колийн бе стигнал до гърлото на Джейми, докато Ник и Сара-Джейн се бяха сврели в един тъмен тъгл, където се смееха и натискаха.

Барът вече се пълнеше, диджеят започна да върти сума хитове и хората се тълпяха на дансинга. Изглежда целият свят се забавляваше — с изключение на мен и това фантастично изглеждащо момиче. Кейтлин и аз прекарахме половин час, като гледахме празно в чашите с пиене или един в друг. Сетне тя сви рамене, сякаш бе стигнала до съдбоносно решение.

— Ще танцувам с теб — каза с лек ирландски акцент, който бях готов да слушам цяла нощ, — но само толкова.

Макар че гласът ѝ бе мек, в него се забелязваше нотка на заплаха, което ме подразни. Въпреки това я последвах на дансинга.

Диджеят пускаше все стари парчета, за да накара хората да танцуват — Мадона, Майкъл Джексън, АББА и някаква сладникава италианска музика, но Кейтлин не се отказа и през цялото време танцува. Тъй като изглеждаше изключително печена, предположих, че когато пуснаха АББА ще си седне, но тя не го направи. На няколко пъти, макар че за всеки в бара беше повече от ясно, че аз танцувам с

нея, някакви типове се опитваха да застанат между нас, но тя всеки път успяваше ловко да изманиеврира и отново да се върне при мен.

Около единайсет часа окончателно установих, че между нас нищо няма да се получи и реших да се прибера в квартирата, за да събера багажа си за полета към дома.

— Знаеш ли какво, Кейтлин — казах. — Тръгвам си. Беше ми приятно да се запознаем.

Тя ми се усмихна за пръв път и отговори.

— Не си отивай.

Никакви обяснения.

Никаква допълнителна информация.

Просто кратко „не си отивай“.

И аз останах.

Скоро след това напуснахме бара и се отправихме към плажа, седнахме на пясъка и загледахме вълните. Сякаш до мен седеше съвършено различен човек. Извини ми се, че се е държала грубо. Обясни, че е тръгнала само защото приятелките ѝ настоявали. Не искала да идва, защото знаела, че те ще прекарат двете седмици в лов на момчета, а тя не си падала по това. Попитах я по какво си пада и тя, без да се замисли дори за секунда, каза:

— По музика.

Назова няколко банди, които харесвала. Аз на свой ред кимнах и ѝ признах кои ми харесват на мен. Преминахме първия тур на взаимната проверка. Изредих още групи, повечето от които неизвестни, но се оказа, че тя ги познава и ги харесва. Издържахме и този тест. Накрая ѝ споменах съвсем нови парчета от абсолютно неизвестни групи, които харесвах, и щях наистина да падна, защото се оказа, че тя също ги харесва. Преминахме и последния кръг на изпита. И тогава всичко се промени.

Когато ни стана студено, се отправихме към апартамента, който тя и приятелките ѝ бяха наели. Никое от другите момичета не беше се прибрало, макар че приближаваше три часа сутринта. Поговорихме още малко за най-любимите записи от колекциите си и след това заговорихме за себе си. Кейтлин ми каза, че е на седемнайсет и че е прекарала целия си живот в покрайнините на Дъблин в едно място, наречено Сътън. Въпреки че бе с една година по-малка от мен, поради образователната система в Ирландия, щеше да започне Дъблинския

университет през октомври. Разказах ѝ за живота в Лондон и направих опит да представя предградието Стрийтхам като значително по-интересно, отколкото бе всъщност. Тя бе впечатлена, че съм от Лондон. Имала роднини там и смятала някой ден да прекара лятото при тях.

Кейтлин направи кафе и двамата седнахме на балкона, който гледаше към плувния басейн. Неочаквано взе фотоапарата и каза, че иска да ме снима. Мразех да се снимам, затова предложих да си направим обща фотография. Седнахме на леглото, обвих с ръка кръста ѝ, като отдалечих апарата толкова, колкото позволяваше ръката ми. И така, с насочен към лицата ни обектив и усмихнати като идиоти, ние се снимахме.

Не мога да си спомня как започнахме да се целуваме. Знам, че в един миг си говорихме, а в следващия вече се целувахме. Дори това беше различно — нямаше го обезумялото ми нетърпение, породено не толкова от страст, колкото от подозрението, че момичето, с което съм, всеки миг може да промени решението си. Целувахме се така, сякаш имахме на разположение цялата нощ. Както и стана.

На следващата сутрин, когато се събудихме, се чувствахме странно, но в същото време удобно. Никой от нас не спомена нито дума за предишната нощ. Мисля, и двамата чувствахме, че сме прекарвали прекрасна нощ с прекрасен човек и че времето, през което сме били заедно, ще изгуби очарованието си, ако се опитаме да извлечем нещо повече от него. Така че не си казахме нищо, не си разменихме адресите, нито телефоните, нито си признахме, че е малко вероятно да се видим отново. Спомням си, че в таксито на път към хотела се почувствах възрастен. Сякаш вече бях истински мъж. Сякаш най-сетне бях успял.

СНИМКА

Част от мен дори не си задава въпроса дали момичето, което ми е написало писмото, е моя дъщеря: онази нощ с Кейтлин бе първата, в която бях играл на рулетката за продължение на рода, но не и последната. Случаите (всичките преди Изи) се броят на пръстите на ръката ми и бяха отдавна — еднократен сеанс с момиче, с което се запознах на едно парти в Ливърпул, случайна среща с бивше гадже в Глазгоу, едно момиче от Австрия през ваканция на Ибиса.

Не се гордея с тях.

Знам, че постъпвах глупашки.

Но това познание не ме е спряло нито за секунда. Досега.

Взимам в ръце снимката на момичето, което ми е писало. Тъмнокафявите ѝ спирални къдрици са опънати назад със синя лента. На ушите си има малки златни халки, облечена е с тъмносин пуловер с качулка и отворен цип, под който се вижда светлосива тениска. Но онова, което привлича вниманието ми, е лицето ѝ. Има прекрасна светло шоколадова кожа, но още по-удивителни са чертите ѝ. Отначало съм убеден, че не съзирам себе си в нея, но постепенно, бавно, като на фотография, проявяваща се в тъмната стаичка, виждам отделни черти, които мисля, че разпознавам — формата на лицето ѝ наподобява овала на майка ми, когато бе по-млада. Прави ми впечатление усмивката — широка, с едри зъби, и за миг си помислям, че е моята.

ПРАВЯ

Решавам да хвана здраво юздите на мислите си. Сценариите за най-лошия случай може да почакат. Трябва да се справя първо с непосредствения проблем — момичето иска да се срещнем, но дали аз искам? Претеглям всички „за“ и „против“, макар да знам, че накрая отговорът ще бъде същият като в началото.

Да. Любопитен съм.

Но не, не искам да я видя, защото не мога да си позволя риска.

Страх ме е да не изгубя Изи. Времето, прекарано с нея, ме е научило как ще реагира на всяка една от един милион различни ситуации... с изключение на тази. Няколко пъти премислям всички разумни доводи. Станало е преди век. Не съм знаел, че това дете съществува. Никой не се е опитвал да се свърже с мен досега. Не мога да променя миналото, нали?

Независимо как изглеждам аз във всичко това, независимо колко либерална, широко скроена и всеопращаваща може да е Изи, винаги съществува шансът тя да не го приеме, да ме намрази, и така да сложим началото на нашия край. След помятането аз вече не съм сигурен как ще й се отрази нещо подобно. Повтарям си, че постъпвам правилно. Уверявам себе си, че я защитавам от истина, която може да я нарани повече от всичко друго на света.

Онова, което пропускам, е, че не й давам възможност сама да определи своето отношение към случая.

А щом не мога да кажа истината на най-близкия си човек, какво остава за другите? На кого да се доверя? Отхвърлям един по един всички потенциални довереници и стигам до заключението, че остава само човекът, който седи най-близо до мен.

ДЕЙСТВИТЕЛНО

— Е? — казва Фран, когато след работа сядаме с бира в ръка на любимите си места в „Хамптънс“. — Казвай какво има?

— Нищо.

— Да бе, да. Държиш се странно откакто се върнах от снимките. Какво става, докторе?

Поглеждам я внимателно, претеглям дали мога да ѝ се доверя и способен ли съм да предам Изи. Жена ми и аз никога не говорим за нашите отношения с други. Никога. А и това не е някой от онези случаи, при които си мисля, че Изи не клюкарства тайничко с приятелките си за мен, докато тя всъщност го прави. Знам това, защото сама си призна, че понякога изпитва неудобство, когато Стела ѝ разправя за Лий, а Джени за Тревър. Казах ѝ, че може да го прави, ако е толкова наложително, но тя ме увери, че не иска. Нашата връзка според нея не била такава и аз я разбирам, защото връзката ни наистина не е такава. Тя има нужда да споделя единствено с мен, а аз мога да се доверя единствено на нея. Досега. Макар да смятам, че греша, като се доверявам на страничен човек, нужно ми е мнението на някого, който не познава всички тайни кътчета на душата ми. Някой, който не знае за мен достатъчно, за да ме съди, който няма да се разстрои и ще оцени ситуацията точно каквато е, а не каквато му се иска да я види. Може да звучи грубо, но е истина.

— Виж какво — започвам, — работата е сериозна.

— Колко сериозна?

— Трябва да ми обещаеш, че няма да кажеш нито дума пред никого. Наистина пред никого, а не само пред хора, които не познавам. Сама знаеш как стоят нещата в нашия бизнес — дори да не познаваш човека, все ще се намери друг, който да го познава.

— Добре, добре. Като те слуша човек, ще си помисли, че съм най-голямата клюкарка в света, когато не съм най-голямата дори в нашето списание. Първенството държи Линда Бел — знаеш я, онова момиче с червената коса. Устата ѝ няма равна. Не че не мога да я бия, ако се напъна, но...

— Фран...

— Извинявай. Хайде, казвай си тайната. Може да си сигурен, че съм гроб. И не се тревожи как ще реагирам, трудно се шокирам.

— Сутринта получих писмо в торбата за Доктора, но се оказа не точно от онзи тип. — Подавам го на Фран и наблюдавам лицето ѝ, докато го чете.

— Не знам какво да кажа... всъщност... ти мислиш ли... Възможно ли е?

— Може би.

— Изи знае ли?

— Не.

— И снимката и всички подробности съвпадат?

— Да.

— И ти никога не си го срещал? Имам пред вид това момиче?

— Не.

— Имаш ли намерение?

— Не. — Правя пауза. — Не знам. Може би. — Отново млъквам. — Най-вероятно не.

— Какво смяташ да правиш?

— Не знам. Мислиш ли, че ако знаех, щях да те питам? Сериозно е, нали? Дали да се срещна с това момиче, или да се опитам да го забравя? Дали да кажа на Изи? Ако кажа, кога да го направя? И как ще го приеме тя? Искам да ѝ призная, наистина, но просто не мога. Премислих го милион пъти и отговорът винаги бе един и същ — тя заслужава да знае, но кога и как да ѝ кажа?

— Може да не е точно онова, което искаш да чуеш, но аз смятам, че трябва да го направиш веднага. Повярвай ми. Говоря ти като жена — сигурна съм, че ако Линдън има дете и не ми е казал, ще го убия. От друга страна, разбирам, че се чувстваш объркан. И кой би те обвинил? Това си е голям удар, а като прибавим и тежката задача да разкажеш на Изи... — Тя не довършва изречението. — Предполагам, че няма къде да ходиш. — Млъква и поглежда снимката ми с Кейтлин. — Много е хубава. — Сетне поглежда снимката на Никола. — А тя е абсолютна, убийствена красавица.

Свивам рамене, защото не съм сигурен дали да призная заслугите си за външния вид на Никола. Отказвам се. Настъпва дълго неловко мълчание.

— Никой друг не знае — обаждам се след няколко минути.

Фран се усмихва.

— Не знам дали трябва да бъда поласкана или не. Ти си този, от когото искам съвети.

— Ама и аз се оказах един душеприказчик...

— Искаш ли още една? — пита Фран, като сочи празната ми бутилка бира.

Кимам.

— Същото ли?

— Да.

Тя изчезва по посока на бара и се връща с оживено лице.

— Знаеш ли, имам един въпрос, който може да ни помогне да подредим нещата — казва тя, като оставя двете бири на масата. — Знам, че звучи малко банално, но ти сто процента ли си сигурен, че момичето е твоя дъщеря?

— Сигурен съм. Прекалено много съвпадения, за да не е така.

— Ако казва истината.

— Защо да лъже?

— Не знам — отговаря Фран. — Момичетата на тази възраст често пъти се държат странно и нелогично. Въобразяват си разни неща и нищо не е в състояние да ги изкара от главите им. Ти може да се смяташ за най-обикновен журналист на свободна практика, но за читателките на „Тийн Сийн“ си знаменитост. Ликът ти е в списанието, за което те харчат джобните си пари. Вземаш интервюта от групи, с чиито плакати са облепили стените на стаите си.

— Не ми изглежда такава.

— Може би е, а може би не е. Аз не я познавам, нито пък ти. Всъщност какво знаеш? Че ти си момчето на снимката и че си спал с момичето, което е на нея. Това са фактите, Дейв. И никой от тях не е достатъчен, за да докаже, че ти си бащата на това момиче. Има прекалено много неизвестни. Не ги виждаш, защото си прекалено близо.

— А какво ще кажеш за факта, че прилича на мен?

Фран отново взима снимката на момичето и я разглежда.

— Това не доказва нищо, Дейв. Иначе хората нямаше да ходят в съда, за да доказват бащинство. Просто щяха да поглеждат в огледалото, нали?

— Но как би могло едно тринайсетгодишно момиче да измисли такава история?

— Може би не е тя — замисля се Фран. — Може да не е виновна. Майка ѝ може да си е измислила цялата история още преди години. Представи си следното — ти си седемнайсетгодишно момиче. Спала си с някакъв тип и веднага след това си съжалила, защото е женен или е гадже на най-добрата ти приятелка, или просто е невъобразимо глупав... както и да е. Всеки иска да знае кой е бащата, а ти не желаеш да признаеш. Кое е най-лесното нещо тогава? Вадиш снимката на някое случайно момче, с което си флиртувала през ваканцията и с което няма никакъв шанс да се срещнеш, и проблемът ти се маха от главата.

— Но аз не съм случайно момче! Наистина спях с нея!

— Още по-добре. Придава автентичност на историята. Всичките ѝ приятелки вярват, защото са били там. Родителите ѝ вярват, защото приятелките ѝ вярват, а истинският баща е благодарен, че е отървал кожата.

Отпивам голяма глътка от бирата си и поглеждам Фран с недоверие.

— Как ти дойде наум всичко това? Да ме убиеш нямаше да се сетя.

— Благодарение на моята пропиляна младост. Големи дебели романи със златни букви, американски телевизионни мини сериали. Де що имаше боклук, аз или го четях, или го гледах.

— Значи определено смяташ, че тя не е мое дете?

— Не определено, но мисля, че е малко вероятно. Каквото и да е отговорът, остава фактът: ти не си сигурен, че момичето е твоя дъщеря, и без ДНК тест едва ли би могъл да го докажеш.

— Но аз не знам какво трябва да се направи за ДНК тест! Впрягах каруцата пред коня.

— Обзалагам се, че в Интернет има информация. Там можеш да намериш всичко... А може да се поучиш и от сериалите. Всеки път, когато включи телевизора, някой прави тест за бащинство. Вземи пример от Рик в „Дързост и красота“.

— Много полезна информация. Какво ли щях да правя без теб!

— Вдигам бирата си и я изпивам на няколко глътки, после тряскам бутилката на масата. — Трябва да се прибирам.

— Извинявай, Дейв — тихо казва Фран. — Знам, че отношението ми ти се струва лекомислено, но всичко е толкова нереално, че ми е трудно да го повярвам.

— Права си. За пръв път прозирам колко особена е ситуацията. Напълно възможно е това момиче да не е моя дъщеря. Възможно е тя да лъже или майка ѝ да е излъгала. Възможно е това да е някакво нелепо съвпадение. Но възможно е също така тя да е моя дъщеря, да не лъже, и всичко това да не е съвпадение, а истинският живот. Работата е там, че...

Фран ме поглежда и за секунда си мисля, че знае какво е на върха на езика ми. Не съм ѝ казал за аборта на Изи, но може би тя е отгатнала колко много искам да стана татко.

— Работата е, че? — пита тихо тя.

— Нищо — отговарям и си обличам палтото. — Абсолютно нищо.

ОТГОВОР

Вкъщи не знам как да се държа с Изи, така че по класическия образец за мъжко поведение решавам да я избягвам. Когато тя е в кухнята, аз отивам в дневната. Когато тя идва в дневната, аз отивам в спалнята. Когато тя влезе в спалнята, аз се упътвам към втората спалня, която използваме за кабинет и където се помещават втората ми уредба и колекцията ми от плочи и дискове. Това е моето уютно местенце. Стената срещу вратата е опасана с лавици, направени по поръчка, за да поберат хилядите ми дискове, плочи и дванайсет инчови сингли. Намерих един дърводелец от Кроуч Енд да ми ги скове — и най-странното бе, че този човек се оказа бивш член на една банда, за която преди пет-шест години бях писал няколко пъти в „Лаудър“.

Под прозореца има голямо бюро, на което работя с лаптопа. Понякога Изи също идва тук, но тя предпочита да работи на масата в кухнята, защото там е по-светло. На бюрото има лампа, факс и една малка палма, която жена ми купи миналата седмица от „Сейфуей“ в Камдън Таун, защото реши, че се нуждае от повече кислород. В ъгъла стои очуканият кафяв кожен фотьойл, който наследих от една бивша приятелка, а на пода се трупат стотици стари броеве на списания, в това число „Фам“ и „Лаудър“. Няма постери, защото те по мое мнение са ученическа мания, но има голяма бяла пластмасова дъска, която купих импулсивно един ден, докато се разхождах по Бродуей. Не я използвам често. Преди пет седмици нахвърлих списък от двайсет и пет точки, от които са зачертани едва четири. Взимам един маркер и зачерквам „Да купя растение“ под номер 22, като добавям номер 26: „Да подреда живота си“.

Изваждам писмото на Никола от чантата си и се замислям какво да правя с него. Чувствам се виновен дори само, че съм го донесъл вкъщи, но не мога да рискувам да го оставя в офиса, както и не мога да го разнасям непрекъснато със себе си. На няколко пъти ми минава мисълта да го скъсам, но ми се вижда погрешна. Единственото разрешение е да го скрия. Оглеждам стаята, за да открия съвършеното скривалище, втурвам се към лавицата с дванайсет инчовите сингли и

изваждам един. Песента се казва „Maybe I Can Wear Your Jacket“ на една грапа на име Парашут Мен. Купих я преди повече от десет години, след като ги слушах в два през нощта в един забутан клуб в Камдън Таун. По онова време в нея имаше всичко, което можех да желая от един запис — страст, копнеж и женски вокал, който да напомня Деби Хари. Сигурен съм, че от този сингъл са били продадени само няколко хиляди копия, но за мен той бе по-ценен отколкото единственото монокопие на „Blonde on Blonde“ или някои от редките японски издания на седем инчовите сингли на Бийтълс, за които хора като мен са готови да продадат и душата си. Това е моята най-любима песен за всички времена. Ако има пожар в апартамента и трябва да спася само три неща, те ще бъдат — по реда на важността им — Изи, тази плоча и котаракът (главно защото Изи би ме накарала да хвърля уредбата си и да се върна да го взема). Така че пъхам писмото на Никола и снимките в прашната обвивка на плочата и я връщам на лавицата.

Обикновено, когато имам някакъв проблем, първата ми работа е да сложа диск в уредбата, да поставя слушалките на ушите си, да се отпусна в кожения фотьойл и да загърбя всичко за четирийсетина минути. Когато албумът, който съм избрал за компания, свърши, може и да не съм разрешил проблемите си, но поне се чувствам по-добре. Днес обаче знам, че тази терапия няма да подейства. Скот Уокър няма отговор за житейските ми въпроси, нито Лорин Хил, Марк Айтцел, Чък Д, Бет Ортън, GZA, Бьорк, Ал Грийн, Д'Анджело, Роди Фрейм или който и да е от стотиците изпълнители, които мога да пусна на уредбата си. За пръв път в живота си съм загубен без музика, вместо да се загубя в нея.

ЗАКЛЮЧЕН

Доста по-късно същата вечер. Свети малката лампа на бюрото, но централното осветление е загасено. Все още седя във фотьойла и слушам звука на нищото. Изи чука на вратата, влиза в стаята и светва лампата на тавана, която ме ослепява.

— Извинявай — казва тя.

— Няма защо — отговарям.

— Какво правиш?

— Нищо особено. Все още съм в списъците на пиарите, така че ще трябва да преслушам ето това — посочвам голяма купчина дискове.
— Ще се наложи да остана до късно.

Изи кима, но не е убедена. Вижда се.

— Какво има, скъпи? Не си продумал цяла вечер. Струва ми се, че ме избягваш.

— Добре съм.

— Не изглеждаш така.

— Но съм добре.

Без коментар тя излиза от стаята. Чувам стъпките ѝ да заглъхват по дървения под на коридора, сетне до ушите ми достигат познатите звуци от ритуала на подготовката за сън — течаща вода в банята, сифонът на тоалетната, щракането на лампата в антрето и хлопването на вратата на спалнята. Едва тогава позволявам на сълзите от гняв, объркване и разочарование, които съм сдържал през целия ден, да потекат свободно. В този момент разбирам, че не съм способен да не се обадя на момичето, което ми е писало. Изваждам от скривалището снимката ѝ с номера на гърба, намирам мобилния си телефон и намирам номера. Нейният телефон е изключен, така че въздъхвам с облекчение и се усмихвам, когато чувам гласа ѝ на запис: „Съжалявам, в момента не мога да се обадя...“

В типичния за тийнейджърите стил, съобщението продължава много по-дълго от необходимото. За разлика от кратката вест, която оставям аз. „Здрасти, аз съм Дейв от «Тийн Сийн». Ти ми писа. Смятам, че трябва да поговорим. Ще се опитам да те намеря“.

ПРАВИЛНО

Наближава десет часа, когато пристигам на работа. Предишната вечер толкова окъснях, мислейки за момичето с писмото, че на сутринта се успах, макар Изи да ме разбужда на няколко пъти със сериозното предупреждение, че ще закъснея, ако не стана веднага. Дори не спомена нежеланието ми да говоря с нея предишната вечер, което ме накара да се чувствам още по-зле. Знаех, че ѝ дължа извинение, и когато излезе от къщи, набрах служебния ѝ номер и оставих съобщение на телефонния секретар. „Аз съм. Как изобщо ме търпиш? Хайде да се сдобрим. Обичам те. Ще говорим по-късно.“

В редакцията ме чака гласово съобщение от Изи: „Жените имат много сложно отношение към телефона. Но интригуващият въпрос за читателките на «Фам» е какво мислят техните приятели за съобщенията, които намират в гласовата си поща. Обичайната дължина, срок до края на седмицата, моля. Между другото, аз също те обичам“.

ПОД

Изпращам ѝ мейл, за да ѝ потвърдя, че ще посветя колонката си на тази тема, и получавам отговор веднага да ѝ се обадя, защото имала новини. Набирам номера и чакам. Тя вдига на второто иззвъняване.

— Добър ден, списание „Фам“.

— Аз съм.

Изи се разсмива.

— Познай!

— Какво?

— Кара напуска списанието. Възлагат ѝ да пуска ново издание в Австралия...

— И ти си толкова развълнувана, защото...

— Знаеш много добре защо!

Изи винаги е мечтала да стане главен редактор на женско списание. От първия ден, в който я срещнах в курса по журналистика, това беше нейната цел номер едно.

— Предложили са ти поста?

— Не съвсем. Направиха ме изпълняващ длъжността, смятано от края на тази седмица. Щеше да ти хареса какво им отговорих — държах се на положение. Казах, че не се интересувам, освен ако не мислят сериозно да ми предложат длъжността — нали знаеш какви са, оставят те да им вършиш цялата работа за половин заплата, след което се чудят защо си обиден, когато назначат някой, който имал повече опит.

— И какво казаха?

— Че моето име е първо в списъка. Искат мен, точно мен! Дори Кара иска аз да я заместя и да знаеш, че ще го направя!

— Значи така — жена ми, главен редактор на списание с огромен тираж. Фантастично! Наистина се гордея с теб, скъпа.

— Знам.

— Извинявай за снощи. Бях в ужасно настроение. Не трябваше да ми обръщаш внимание.

— Не мога. Обичам те. Нали затова е любовта? Какво те тревожи?

— Нищо особено. Обикновените неща. Нищо, за което да се притесняваш.

— Но аз се притеснявам.

— Добре, но аз ти казвам — недей! След уикенда ще имаш достатъчно грижи около списанието. Това означава ли, че ще започнеш да се обличаш официално за срещите?

— Е, няколко костюма от „Прада“ няма да навредят никому.

— Ще се налага ли да говоря с твоята секретарка, за да уточня в колко часа да те чакам у дома за вечеря?

— Може би.

— А ще се срамуваш ли, че съпругът ти е докторът по сърдечните терзания на пуберите?

— Никога.

Бъбрим още половин час и тя ми изкопчва обещанието да пийнем по едно с колеги от „Фам“, за да отпразнуваме събитието. Не мога да откажа, въпреки че не се чувствам в настроение да се веселя. После изведнъж се сещаме, че сме на работа. Изи има милион и една срещи, а аз трябва да направя телефонно интервю с една шведска поп банда, да напиша куп кратки отзиви за нови албуми и да избира най-свежите клюки.

ЯМ

Наближава един, работил съм здравата цяла сутрин. Интервюто с шведите мина добре главно, защото беше пълна противоположност на онези, които правех за „Лаудър“. Никакво равение в автобиографични подробности. Вместо това задълбах в най-важното — с кого са се целували за пръв път, какъв размер бельо носят и да съобщят десет факта за Швеция, които смятат, че читателките на „Тийн Сийн“ не знаят.

— Отивам да си взема сандвич — обявявам на Фран. — Ще дойдеш ли с мен?

— Не мога — отказва тя. — Ще ходя на обяд с Ели.

Ели е високата метър и осемдесет и приказно красива редакторка на ресора красота.

— Представят нова серия грим или нещо подобно и тя ме кани да й правя компания. От нас се иска само да обядваме в елегантен ресторант, шефът по рекламата ще ни говори за новата серия, ние ще слушаме внимателно и ще си пийнем порядъчно. Най-малко три-четири бутилки — кикоти се тя и добавя: — Страхотна работа, нали?

— Значи избираш три-четири бутилки пред пилешко бутче върху ръжен хляб, кутийка безалкохолно и пакетче солети с мен? — засмивам се аз. — Ти губиш.

Фран посяга към чантата си, изважда портмонето си и ми подава шепа монети.

— За какво ми ги даваш?

— Да не плачеш. Безалкохолното е от мен.

ХОДЯ

Излизам навън и откривам, че вали, но въпреки това изваждам дискмена, слагам слушалките, натискам „плей“ и се заслушвам във версията на Суонс на „Love Will Tear Us Apart“. Тази сутрин съм в ретро настроение и за да се настроя за работа, изваждам една стара компилация, която съм правил още като студент. След Суонс идва „Freak Scene“ на Дайнасор Джуниър и след това „Public Enemy N 1“ на Пъблик Енеми.

Докато вървя по Тотънхам Корт Роуд към деликатесния магазин, където обикновено купувам сандвичите, в главата ми няма нищо. За миг забравям цялата бъркотия от последните дни. Не мисля за момичето с писмото, за майка й, за Изи, за това, че съм баща и душеприказчик на пубери в списание за момичета, нито дори за кариерата си. Наслаждавам се на живота в момента, а музиката изпълва главата ми. Но тогава едно странно познато момиче в прогизнала от дъжда синя ученическа униформа се появява в полезрението ми и ме връща на земята.

НАКЪДЕ?

Двамата стоим и се гледаме онемели. Без съмнение, това е момичето, изпратило писмото. Носи черно палто, тъмносин пуловер с остро деколте, вратовръзка на сини и бели райета и синя пола, която стига малко под коленете. Спиралните ѝ къдрици са опънати назад, светлокафявата ѝ кожа е безупречна, а около носа ѝ има едва забележими лунички. Големите ѝ кафяви очи ме гледат, без да мигат. Лицето ѝ все още притежава несръчния чар на ранната младост и макар да хапе крайчето на устната си, поради което устата ѝ изглежда изкривена, виждам, че след няколко години ще разбие сърцата на доста младежи. Ето какво си мисля през двайсетината секунди, докато стоим втренчени един в друг по средата на Тотънхам Корт Роуд.

— Дейв Хардинг? — пита накрая момичето. — Вие сте Дейв Хардинг, нали?

Не отговарям. Тази среща не влизаше в плановете ми за близкия половин час, казвам си. Излязох от офиса, за да си купя сандвич. Щях да се върна и да си го изям тихо и кротко на бюрото. Ето това бях планирал. Не съм готов за тази среща. Дори не съм имал достатъчно време да мисля за нея, така че не е възможно да ми се случва.

— Съжалявам — продължава тя, като ме гледа. — Не биваше да идвам. Вие сте на работа. Трябваше да изчакам да ми се обадите, както казахте. Но след като получих съобщението ви, нямах търпение.

Сякаш всеки момент ще се разплаче. Не мога да понеса мисълта за сълзите ѝ.

— Всичко е наред — казвам внимателно. — Спокойно, не се тревожи. Наистина се радвам, че дойде... Никола... Ники... Никола. Как предпочиташ да те наричам?

— Никола — отговаря тя. — Мама понякога ми казва Ники, но аз предпочитам Никола.

— Добре, тогава, Никола — започвам. И чак тогава осъзнавам, че стоим по средата на тротоара. — Мисля, че ще пречим. — Посочвам една будка за вестници с голям навес, под който доста хора чакат дъждът да спре. — Какво ще кажеш, да отидем ей там?

Тя кима и ме следва. Заставаме в края на групичката и се заглеждаме повече в падащия дъжд, отколкото един в друг.

— Свободен час ли имаш? — питам, за да кажа нещо.

Тя поклаща глава.

— Да не си избягала?

Момичето кима.

Аз се засмивам тихо, за да я накарам да се отпусне.

— И аз го направих веднъж, когато бях на четиринайсет — казвам ѝ. — Не че имаше причина, просто исках да видя дали мога да го направя. Обичах училището.

Никола не казва нищо.

— Как ме намери? — питам.

Тя прехапва устната си.

— Потърсих адреса в списанието — обяснява, — видях, че е на Тотънхам Корт Роуд, така че реших да дойда. Чакам от десет и половина, ей там. — Тя сочи пейка от другата страна на улицата, до магазините за електроуреди, където продават намалени телевизори и уредби. — Не исках да ви преча. Помислих си, че ще е най-добре да ви видя, когато излезете за обяд.

— И какво щеше да направиш, ако не бях излязъл?

Тя свива рамене и не отговаря. Присъединявам се към мълчанието ѝ, вирам се в преминаващите коли и таксита.

— Странно, нали? — питам. — Не съм сигурен какво трябва да направим сега.

Тя отново свива рамене.

— Добре тогава, какво ще кажеш за следното предложение? — опитвам се гласът ми да звучи по-малко уплашено и по-бодро. — Да отидем в „Макдоналдс“ или в „Бъргър Кинг“, или където искаш, за да се спасим от дъжда. Гладна ли си? — Тя поклаща глава. — Тогава си жадна може би? — Тя отново поклаща глава. — Не е необходимо да ядеш, щом не си гладна, но ако все пак промениш мнението си, ще ти взема нещо за ядене.

— На Оксфорд Стрийт има „Макдоналдс“ — проговаря неочаквано Никола. — Мама и аз ходим понякога там.

— О'кей, да вървим. — Излизам под дъжда, но тя остава под навеса.

— Какво има? — питам.

Отначало не ми отговаря. Все още изглежда сякаш ще се разплаче, но ѝ проличават и опасенията.

— Не знам какво да кажа.

— За кое?

— За нищо.

Усмихвам се, опитвайки се да я успокоя.

— Всичко е наред. Няма нужда да казваш нищо. Ще отидем в „Макдоналдс“ и може да не произнесем нито една дума по пътя. Колко е до там? Пет-шест минути? Това е много време. Помисли за всички въпроси, които би искала да ми зададеш. Аз ще си помисля за всички въпроси, които аз искам да те попитам и, надявам се, докато стигнем дотам, да не ги забравим.

— Добре — съгласява се Никола и пристъпва към мен.

ВТРЕНЧВАМ СЕ

Стигаме до „Макдоналдс“ и аз отново я питам дали не е променила мнението си за храната, но тя поклаща глава. Интересувам се да не е вегетарианка и Никола се засмива за пръв път, след което ми обяснява, че просто не е гладна. Предлагам ѝ кафе или чай, или някаква друга напитка, но тя отказва. Кимам по начин, който, надявам се, изразява любезното разбиране, че всъщност няма значение. Понеже не знам дали наистина не е гладна или просто се прави на учтива, поръчвам Биг МаК, пържени картопки и млечен шейк с ягоди, в случай че промени решението си, както и моя сандвич с пиле.

Когато храната пристига, взимам таблата от момчето зад тезгяха и се оглеждам за свободни места. Ресторантът е препълнен, защото е обедно време. Посетителите са главно туристи, така че слизаме по стълбите и намираме сепаре в най-отдалечения ъгъл. Оставям таблата на масата и сядам, а Никола се плъзва на пейката срещу мен. Поставям сандвича, картофките и млечния шейк пред нея и подреждам своята храна пред мен. После двамата отново се гледаме втренчено, чудейки се какво да си кажем.

— Продължава да е странно, нали? — започвам, отваряйки полистироловата кутия с пилешкия ми сандвич.

Никола кима и фиксира пържените картопки. Може би все пак е гладна.

— Можеш да си вземеш, ако искаш. А може да изядеш и всичко. За теб е. — Засмивам се. — Нима мислиш, че смятам да изям две порции?

— Не знам.

Отхапвам парче от сандвича. Не мога да си спомня кога за последен път съм ходил в „Макдоналдс“. Предложих го на Никола импулсивно. Смятам, че „Макдоналдс“ е място, където момичетата на нейна възраст обичат да ходят. Съдейки по начина, по който тя се увлича по храната пред нея — топи картофите в кетчупа и преаранжира съдържанието на сандвича, като отстранява марулята и краставичките, разбирам, че съм направил сполучлив избор.

— Е? — казвам, след като преполовяваме обяда. — Мисля, че като ядем заедно, цялата работа не изглежда чак толкова странна. Сега сме просто двама души, които обядват, нали?

Тя кима полека.

— Сигурно е било голям шок за теб да ме видиш на страницата в „Тийн Сийн“.

— Не знаех какво да мисля — признава тя. — Беше като на кино.

ЧЕТА

Имала тежък ден в училище и копнеела да прочете нещо, за да се разведри. Запазила „Тийн Сийн“ за след вечеря, защото обичала необезпокоявана да го изчете от корица до корица. Отдала се на това удоволствие в стаята си, легнала по корем на леглото с възглавница под брадичката и списанието, подпряно на дъската над главата.

Обичала да чете списанията, като отначало ги прехвърли от първата до последната страница и сетне се задълбочи в статиите и репортажите, привлекли вниманието ѝ. Така че прегледала набързо съдържанието, писмата, малко от светските клюки, хороскопа и страниците за мода и грим. Когато стигнала до проблемните страници, прочела заглавието: „Нов подход към твоите съкровени изповеди на още повече страници“. Потърсила рубриката „Питай Адам“, но открила, че е сменен с нов душеприказчик, наречен „Дейв — Доктор Любов“. Прочела колонката ми и когато свършила, погледнала снимката най-отгоре на страницата.

В първия момент си помислила, че ме познава, но не можела да се сети откъде и тогава нещо в главата ѝ прещракало. Изтичала в стаята на майка си и се заровила из гардероба, като хвърляла наоколо обувки и дрехи, докато намерила онова, което търсела — албум със снимки. Върнала се в стаята си и бързо запрелиствала страниците, докато открила снимката на млад мъж, прегърнал майка ѝ през кръста. Сравнила я с фотографията в списанието. Сетне потърсила в редакционното каре името Дейв Хардинг.

Това било всичко. Намерила ме.

СЛАВА

Не я прекъсвам, докато говори. Колкото по-дълбоко навлиза в разказа, толкова повече излиза от черупката си. Към края на историята, вече е променена, отпуснала се е. Тогава неочаквано осъзнава, че доминира в разговора, отново се затваря в себе си и започва да си хапе устната.

— Може ли да те попитам нещо? — намесвам се.

Тя кима.

— Пишеш, че не си казала на майка си за мен, чудя се защо.

— Просто така. — Изглежда, с по-подробен отговор няма да ме удостоят. — Изненада ли се, когато получи писмото?

— И още как. Ако не бяха снимките, мисля, че нямаше да ти повярвам.

Неудобството незабавно ѝ проличава.

— Не искам нищо от теб. Не ти написах писмото, за да получа нещо.

— Не съм си и помислил.

— Просто исках да знаеш.

— Добре — уверявам я аз. — Намисли ли какво искаш да ме питаш?

Тя поклаща глава.

— Хайде тогава да не си задаваме повече въпроси — предлагам. — Просто да си говорим като двама обикновени познати, които похапват в „Макдоналдс“.

Никола кима и за да променя темата, я питам каква музика обича.

— Всякаква.

— Поп, дет метъл, хардкор рап, класическа?

— Дори не знам какво означават тези думи — отговаря сериозно тя.

— Нито пък аз — признавам, — но хора като мен прекарват целия си живот да измислят нови музикални категории — брит поп, хард хауз, геридж, дръм енд бас, джангъл, новата вълна на ню уейв, ню соул, ню метъл, ню акустик мувмънт. Смешно, нали? В края на

краищата това е просто музика. А ние не се успокояваме, докато не ѝ лепнем етикет, за да я зарежем, когато ни стане досадна.

Никола ме гледа с празен поглед. Очевидно няма понятие за какво говоря.

— Харесвам поп музиката — каза тя. — Дето я пускат по радиото. Разни неща, които можеш да си тананикаш. — Тя ме поглежда сериозно. — А ти каква музика обичаш?

— Всякаква, наистина всякаква. С изключение на поп музика. Не мога да я понасям, данс също, не мога да понасям дет метъл, и класическия също.

Тя прихва. Има хубава усмивка и звънлив смях.

— И какво остава?

— Не знам.

— Но нали пишеш за поп музика в „Тийн Сийн“? Как може да пишеш за нещо, което не харесваш?

— Налага се. Ужасно, нали?

— Взел си интервю от моите любими банди в този брой. — Тя назовава две сладникави английски момчешки поп групи. — Сигурно е фантастично да се срещаш с известни хора. Какви са те в истинския живот?

— Същите като мен и теб. Или почти. Нищо специално.

— За мен са специални — възразява Никола. — Мисля, че са най-добрите банди в света.

Отговорът ѝ е толкова искрен, че за миг губя дар слово. Прав съм, казвам си, тийнейджърките знаят за какво е музиката.

— Така е — потвърждавам. — Те вероятно са най-добрите в света.

— Ти пишеше и за едно списание на име „Лаудър“, нали?

— Да. Откъде знаеш? Предполагам, че не си го купувала, нали?

— От Интернет. Имаме в училище. Веднъж въведох името ти в една търсачка, докато работех на един от компютрите в библиотеката — трябваше да пиша доклад по география.

— И намери страницата на „Лаудър“? — Тя кима. — Мислех, че са я закрили.

— Все още е там. Писал си за банди, за които дори не съм чувала. Добри ли са?

— Някои от тях са добри. Други са боклук.

— Затова ли си станал Доктор Любов?

— Отчасти. Закриха списанието и една приятелка ми предложи временна работа.

— Трябва ли да следваш в университет, за да станеш душеприказчик?

— Не.

— Тогава какво си направил, за да получиш тази работа?

Замислям се преди да отговоря. Струва ми се неправилно да призная, че съм просто безработен журналист. Не искам да разваля илюзията, че знам за какво говоря.

— Изкарах и специално обучение. Но главното е, че имам природна дарба в областта на сърдечните връзки.

— Имаш ли други деца?

Въпросът ѝ ме сварва неподготвен, но предвид обстоятелствата е закономерен. Сянка на тъга пада над мен, но аз я прогонвам.

— Не — отвърщам и се чудя дали тя не би искала да добавя „освен теб“.

Не изглежда сякаш има таен списък с въпроси, но знае ли човек.

— Женен ли си? — продължава Никола.

— Да.

— Как се казва жена ти?

— Изи.

— Хубава ли е?

— Да, така мисля.

— Какво прави тя? Какво работи?

— Чувала ли си за списание „Фам“?

— Онова, лъскавото, за „жените, които знаят какво искат“ или нещо подобно — перифразира тя мотото на списанието. — Мама понякога го чете. — Тих кикот. — Макар и да не съм сигурна, че тя винаги знае точно какво иска.

— Е, Изи работи в това списание. Беше заместник главен редактор. Днес разбра, че ще я направят главен.

— Много пари ли получава?

— Доста — казвам, — но отстрани светът на списанията изглежда много по-лъскав, отколкото е в действителност. Всъщност това са хора, които по цял ден седят в редакцията, говорят по телефона и пишат на компютър.

— И тя ли взима интервюта от знаменитости?

— Понякога — назовавам три имена, които смятам, ще впечатлят тринайсетгодишно момиче.

— Чувала съм за тях — казва Никола. Отново е сериозна и изпълнена с благоговение. — Значи ги е виждала на живо? Страхотно! И какви са?

— Не знам — това е чистата истина. — Мисля, че са нормални хора.

— Никога не съм срещала знаменитост — признава тя и добавя: — Освен теб.

— Но аз не съм известен!

— Снимката ти е публикувана в списанието — възразява тя. — Момичетата в училище четат твоята рубрика. За мен си известен.

— Добре — съгласявам се. — Предполагам, че си права.

БАЙ

Когато настъпва време да си вървим (остатъците от млечния шейк на Никола са се превърнали в розова слуз на дъното на чашата, едно-две изостанали картофчета са изстинали и втвърдени, а странните парченца маруля и краставичка са се спаружили още повече) аз все още не съумявам да определя какво се случва. Никола — дъщерята, за която до вчера не подозирах, седи срещу мен. Току-що сме обядвали в „Макдоналдс“ сякаш гаджета на първата си среща. Всичко изглежда толкова нереално, че не може да се опише с думи, и все пак тя е пред мен. С усилие се възпирам да не се наведа напред и да докосна ръката ѝ, за да се уверя, че е истинска.

— Ще се връщаш ли на работа? — пита тя, когато ставаме. — Сигурно имаш да четеш много писма.

— Да, имам — потвърждавам, докато връщаме таблите си с остатъците от обяда.

Заедно се изкачваме по стълбите и излизаме от ресторанта на Оксфорд Стрийт. В сепарето съвсем съм забравил за външния свят, съсредоточил цялото си внимание върху един-единствен човек. Сега неочаквано попадам в различна среда и приспособяването ми към нея отнема по-дълго от обикновено. Дъждът е спрял, движението ми се струва по-шумно, небето по-ярко, а хората наоколо — по-забързани.

— А ти какво смяташ да правиш сега? — питам я.

Тя свива рамене.

— Можеш да се върнеш в училище — предлагам.

— Не мисля, че ще го направя, ако не възразяваш. — Никола разглежда обувките си. — Смятам да отида в библиотеката и да си взема книги.

— Имаш ли достатъчно пари да стигнеш до вас?

— Всичко е наред, благодаря. Купих си карта.

— И ще можеш да се върнеш до Ууд Грийн?

— Идвала съм много пъти на Оксфорд Стрийт. Е, винаги с приятелки, но ще се справя.

— Слушай, какво ще кажеш да ти дам пари за такси? Не искам да прекарам остатъка от следобеда в притеснения за теб.

— Няма страшно, ще се оправя.

— Сигурна ли си?

— Напълно. — Тя поглежда часовника си. — Най-добре да вървя.

— Добре тогава. Ами, беше ми приятно, че се видяхме. — Обмислям дали да се ръкуваме, но не ми изглежда особено подходящо. — Майка ти сигурно много се гордее с теб.

На устните ѝ се изписва полуусмивка, но тя избягва да ме погледне в очите.

— Беше ми приятно да се срещнем... О, да, благодаря за обяда.

Никой от двамата ни не помръдва. Покрай нас изгърмява автобус, няколко таксита си разменят разгорещени ругатни с клаксоните.

— Най-добре да вървя — повтаря Никола и поема. Направила е само няколко крачки, когато извиквам името ѝ. Спира мигновено и се обръща.

— Знам, че днес няхахме много време — извинявам се.

— Но какво ще кажеш да се видим отново? Ако искаш, разбира се.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Да речем... кога?

— Не знам — колебае се Никола. — Ще трябва да измисля какво да кажа на мама. Не искам да я лъжа, но...

— Можеш да ѝ кажеш, че знаеш за мен, ако искаш. Не смятам, че трябва да имаш тайни от нея.

Тя спира и се замисля.

— Искам да ѝ кажа, но не сега. Имаш ли нещо против?

— Ти решаваеш. Просто искам ти да си добре.

— Добре съм.

— Освен това искам днес да е първият и последен път, когато бягаеш от училище, както и последният, когато идваш в Лондон сама. Може би следващия път ще е по-добре да мина да те взема. Да ти се обадя ли по телефона, за да се уговорим?

Тя кима.

— Добре, доскоро.

— Да, доскоро.

Никола отново се обръща и се отдалечава, а аз гледам след нея, докато потъва в метростанцията на Тотънхам Корт Роуд.

О!

Точно в три Фран влиза в офиса заедно с Ели.

— Как беше обядът? — питам, когато сяда на бюрото си.

— Страхотен — възторгва се тя. — Най-хубавият ми обяд досега. Макар че не биваше да пия последната чаша вино. Единственото, на което съм способна сега, е дълга дрямка. — Тя се разсмява. — А твоят сандвич? Как беше?

— Не заслужава да пиша съчинение за него.

— Реши ли какво ще правиш за онова нещо? — пита ме тихо тя.

— Няма да ѝ се обадя — лъжа и в същия миг се чудя защо не ѝ признавам за срещата с Никола. Предполагам, защото е прекалено лична и прекалено скорошна. Преди това трябва да си подредя мислите. Да реша какво да правя.

Фран ми отправя полуусмивка в знак на солидарност, но не казва нищо повече.

— Така е най-добре — добавям с чувство на вина. — Така е най-правилно.

— Ако имаш нужда да поговориш... — започва Фран.

— Не, благодаря — прекъсвам я, въпреки че искам точно това. — Добре съм — добавям. — Ще се оправя.

ИГРАЯ

В седем часа вечерта същата вечер стоя пред входа на „Деним“ на Сейнт Мартин Лейн. Минавам покрай бабаита на вратата и оглеждам залата за Изи. Барът е тъпкан с хора, минали за по едно-две питиета след работа, звучи приятна танцова музика. През целия следобед съм мислил само за Никола, но сега трябва да я потуля дълбоко в съзнанието си. Не бива да позволя Изи да долови у мен и следа от безпокойство. Зървам я заедно с безупречно облечените ѝ приятелки на една маса в задната част на бара, поемам дълбоко въздух и се приготвям да си дам вид, че прекарвам страхотно, макар че вътре в мен бушува истински хаос.

— Хей, Дейв! — вика Изи.

Усмивам се и махам с ръка. Когато стигам до масата, тя става и се хвърля към мен, като ме прегръща с две ръце. Още не е пияна, но е на път.

— Как си, красавецо? — Гледа ме право в очите и го изрича с такава страст, че разтапя душата ми.

Засмивам се, за да прикрия нервността си.

— Добре, благодаря. Няма нужда да те питам ти как си, нали?

— Не се безпокой за мен. — Усмива се Изи. — Знаеш, че държа на пиене повече от теб. — Повлича ме, за да ме представи на „момичетата“ си. — Слушайте всички — размахва ръцете си, за да привлече вниманието им. — Знаете ли, че моят Дейв е Доктор Любов в „Тийн Сийн“?

При тези думи седящите около масата започват да се смеят, хихикат, кикотят, и подхилкват, видимо приятно възбудени от мисълта, че ще бъдат в компанията ни специалист по сърдечните въпроси. Аз съм тазвечерното им забавление. И наистина през следващия половин час съм въввлечен във водовъртеж от въпроси и отговори. Едно след друго момичетата от пийналата компания на Изи ми се самопредставят, ако вече не ме познават, след което ми описват любовните си болки, за които до този момент определено не бях чувал.

— Пуснете ме първа — настоява кърдрокосо момиче на около двайсет и пет, за което знам, че е на свободна практика във „Фам“. — Здравсти, Дейв, аз съм Давина и съм дизайнер. — Стискам подадената ми ръка. — Приятелят ми Ник е адвокат и отива да работи в Хонконг за шест месеца. Възможно ли е да ми изневери през това време?

Приятелките на Изи тропат ритмично по масата и фалцетно припяват „Доктор Любов“, очевидно доволни от майтапа за моя сметка. Влизам в тон с настроението на компанията и вдигам ръце, за да ги накарам да млъкнат.

— Тишина, моля! — заповядва Изи, поемайки ролята на церемониалмайстор. — Говори Доктор Любов.

— Боя се, че докторът се нуждае от малко повече информация — казвам на Давина.

— Например? — пита тя.

— От колко време сте заедно?

— От година и половина.

— И... е... това е доста труден въпрос, но той... изневерявал ли ти е преди?

— Само веднъж — гласи овчий отговор. — Адски отдавна, беше на почивка с няколко приятели.

— Той ли си призна?

— Научих го от гаджето на един от най-добрите му приятели.

— И въпреки това си го прибра обратно?

Тя кима.

— И оттогава не ти е изневерявал?

— Доколкото знам, не.

— Значи мислиш, че може да ти е изневерявал, но просто не си го хванала?

— Ами, преди време често се обаждаше едно момиче от офиса му, но нямам доказателства.

— Е, какво мислиш, Докторе? — пита Изи.

— Съжалявам, Давина, но според мен — разкарай го!

Цялата маса избухва в ръкопляскания и подвиква одобрително.

— Аз съм следващата! — скача кестениявото момиче отляво. Познавам я. Бека, от младшите дизайнерки във „Фам“. Виждали сме се и преди. — Така. Ето и моята дилема: харесвам едно момче, което е младши дизайнер в едно от списанията на горния етаж.

— Джейк от „Даунлоуд“ — намесва се с делови тон Изи.

— Откъде знаеш? — изненадва се Бека.

— Всички знаят — съобщава Давина с тон, по който личи, че се цупи заради лекарството, което съм предписал за нейния любовен проблем.

— Добре де — почервява до корените на косата си Бека. — Вярно е. — Тя мята смразяващ поглед към Изи. — Та моят въпрос, Доктор Любов, е как да открия дали и той ме харесва, без да му позволя да разбере за моите симпатии. Не искам да знае, ако влечението не е взаимно. Но той непрекъснато ме гледа, когато сме в асансьора.

— Сигурно имаш засъхнала паста за зъби на брадичката — подхвърля русокосо накъдрено момиче, на което все още не съм представен.

Всички освен Бека се разсмяват.

— Защо не го попиташ? — предлагам аз.

— Защото ще изглеждам отчаяна — обяснява сериозно тя. — А аз не съм чак толкова отчаяна.

— Звучиш все едно живееш през 1954, тогава нагласата ти е била общоприета.

Бека се засмива.

— Просто нямам навик аз да каня мъжете, разбираш ли?

— Какво може да изгубиш?

— Достойнството си.

— А ще те изведе ли твоето достойнство в петък вечер на танци, за да си прекараш добре?

Тя не ми отговаря.

— Не мисля.

— Та какво препоръчва в този случай Доктор Любов? — настоява Изи.

— Следващия път, когато сте заедно в асансьора, се опитай да го заговориш. Ако стане, попитай го иска ли да обядвате заедно. Един обяд не е равнозначен на среща. Ако каже „да“ и определи дата, значи си изтеглила печелившата карта. Ако се оправдае, че е зает, можеш да се ориентираш към някое по-тучно и по-гостоприемно пасбище. Следващата, моля?

— Ето та нещо сложно — казва блондинката със студеното къдрене. — Аз съм Оливия и съм артдиректор на списанието. Въпросът ми е следният. С едно момче сме приятели още от колежа...

— Джереми, нали? — прекъсва я разкошна червенокоса мадама, в която разпознавам Мили — младшата модна редакторка. — Вие двамата сте идеалната двойка!

Оливия свива рамене.

— Не съм чак толкова сигурна.

— Разкажи предисторията — предлагам.

— Познаваме се още от колежа, бяхме най-добрите приятели и тъй нататък, подкрепяхме се в трудни моменти, но между нас не се бе случило нищо до миналата събота, когато...

— Защо не ми каза, когато те попитах как прекара уикенда? — възмущава се Изи. — Отговори ми „прилично“. Нали съм сред най-добрите ти приятелки в работата. Абсолютно сигурна съм, че да се свалиш с типа, който ти е най-добрият приятел от колежа, е нещо повече от прилично. Това е новина за първа страница!

Оливия се разсмива.

— Само се целувахме.

— И какъв е проблемът? — интересувам се.

— Не знам... предполагам, че искам да разбера дали да продължим по-нататък.

— Харесваш ли го?

— Много е мил и куп момичета го харесват, но аз не съм сигурна за себе си.

— Това не ми звучи особено добре — казва Бека.

— Значи не си сигурна дали го харесваш? Така ли да те разбирам?

Тя отпива от питието си.

— Чувствам се удобно с него и го обичам малко.

— Какво мисли той по въпроса?

— Иска да продължим.

— Ще иска я — намесва се Мили. — Нали е мъж.

— Значи не се страхува, че ще изложи на опасност приятелството ви?

— Казва, че ако нищо не излезе, можем да си останем приятели както преди. Но аз не съм сигурна, че ще е възможно.

Изи ме поглежда.

— Е, какъв е съветът на Доктора? — пита тя, макар че според мен вече знае отлично какво смятам да кажа, защото положението на Оливия е абсолютно същото, в което бяхме ние с нея в началото на нашата връзка.

— Всичко зависи от това, колко си смела — старая с да задържа погледа на жена си. — По-лесно е да се държиш хладно и да оставиш нещата каквито са. Разбира се, всичко може да се обърка и да се скарате. Тогава ще загубиш добър приятел. Но ако изиграеш картите си както трябва, ако си търпелива и не насилваш нещата, може да получиш повече, отколкото си мечтала. Може да откриеш човека, който ще бъде винаги до теб, който никога няма да се умори да те гледа, който е твоят идеален духовен партньор.

Получавам възторжени овации.

Въодушевен, обявявам, че този път аз черпя, и когато се връщам с питиетата, са пристигнали още момичета от „Фам“, които настояват да получат съветите ми. Тази вечер не прилича по нищо на излизанията ми с Тревър и Лий или с която и да е друга мъжка компания. Става купон. Неочаквано се оказвам „едно от момичетата“ — слушам клюките и заяжданията по адрес на гаджетата им и за пръв път днес забравям колко се е усложнил животът ми. Вместо да мисля за това, просто раздавам съвети наляво, надясно и в центъра. На Кати — старши редактор във „Фам“, обяснявам, че е авантюристка, на която ѝ харесва, че приятелят ѝ Сол я мами — това го прави по-интересен. Предупреждавам Джесика — производствения мениджър, че всяко двусмислие в опита ѝ да разкара стажант архитекта Джонатан ще го накара да припка подире ѝ като кученце до края на живота ѝ, а на Деби — една от сътрудничките на свободна практика, чийто списък с оплаквания от гаджето е дълъг колкото ръката ми, заявявам:

— Той никога не ти е обръщал никакво внимание, рядко е казвал нещо хубаво за теб, ти дори не си сигурна, че го харесваш, а съществува и сериозното опасение, че се вижда и с друга мадама. Какво правиш? Ти си хубава и интелигентна, а си пилееш времето с мъж, който не заслужава дори и една минута от него!

Получавам следващата порция възторжени овации.

Изи ме прегръща и ми прошепва просто, но сърцераздирателно: „Обичам те, Доктор Любов“.

Отвърщам на целувката ѝ.

— И аз те обичам.

В този миг си спомням за Никола и колко много тази тайна тежи на сърцето ми и съм на ръба да ѝ призная всичко. Но се стягам и възвръщам самоконтрола си.

Не мога да ѝ кажа. Не мога, защото съм сигурен, че това ще разбие сърцето ѝ.

ПОСТАВЯНЕ НА МЯСТО

Часът е девет и четирийсет и пет на другата сутрин. Тъкмо излизам от метрото на Гоудж Стрийт и се отправям нагоре по улицата към работата ми. Включвам мобилния си телефон. Имам съобщение. „Здравей, Дейв. Аз съм, Никола О’Конъл... и... часът е осем и четирийсет и пет. Мисля, че... аз... аз... Не мисля, че ще мога да те видя отново. Ти нямаш нищо общо, честна дума. Просто... просто... ами мисля, че така ще е най-добре. Беше грешка. Не биваше да те търся, нито да влизам в контакт с теб. Ти имаш свой собствен живот. Извинявай, ако съм те разстроила. Наистина съжалявам. Бай.“

ИСКАМ

Продължавам по Тотънхам Корт Роуд и съзнавам, че би трябвало да се чувствам, все едно съм спечелил карта „Излез от затвора“. Отървал съм кожата. Никола не иска да ме вижда повече, Изи не знае нищо, мога да продължа да живея нормалния си живот. Обаче знам, че „нормалният живот“ е невъзможен, защото не искам да се освобождавам от Никола, а и не съм сигурен, че тя иска да се освободи от мен. Съобщението ясно показва, че е по-загрижена за мен, отколкото за себе си, а това, ако не друго, още повече засилва желанието ми да я видя.

Стигам в офиса и решавам да ѝ оставя съобщение на мобилния. Но тъкмо съм вдигнал слушалката, в стаята нахлува Фран и нарушава концентрацията ми.

— Направо ще се смахнеш, като прочетеш това — размахва тя някакво списание под носа ми.

Забелязвам, че е стар брой на „Фам“, на чиято корица прясно фризирана бивша телевизионна звезда от първа величина се пъчи редом с гаджето си — не по-малко известен музикант.

— Снощи започнах да преглеждам милионите списания, натрупани в спалнята ми, опитвайки се да реша кои да изхвърля и кои не, когато видях този брой. Никога няма да познаеш какво открих в него. — Тя разлиства списанието, докато намери търсената страница и ми го подава. Прочитам заглавието: „Ако вашият съпруг има дете от тайна любовна връзка“. Статията е от Изи и сърцето ми забива като лудо. Обръщам, за да видя на корицата датата на издаване — януари 2000.

— Обикновено не чета подобни глупости — отбелязва делово Фран. — Нали знаеш, статии от този род редовно се появяват по страниците на женските списания, например „Мами ли ви вашият партньор?“ или „Как да получите 60-минутен оргазъм със съпруга си“, но... много е странно, не мислиш ли?

Статията на Изи се състои от историите на три жени и в тях подробно се разказва как са научили, че съпрузите им имат деца.

Първата е на двайсетина години и тъкмо открила, че мъжът, с когото живее, я мами, когато другата жена се появила на входната врата с бебе в ръцете. Втората приближава трийсетте, омъжена е от две години и случайно разкрила, че съпругът ѝ е баща на три деца от три различни жени. А третата, в началото на трийсетте, е снимана задно с двегодишната си дъщеря и твърди, че бащата е един женен поп певец, но не назовава името му.

Под статията има каре със статистически данни, което привлича вниманието ми. Според статистиката през 1998 година в Англия и Уелс са родени 240 611 извънбрачни деца, в акта за раждане на 49 960 от тях не е вписано името на бащата — неопровержим индикатор, че бащата или е неизвестен, или изобщо не присъства в живота на детето. Някакъв експерт по семейното право твърди, че единственият начин един баща в Обединеното кралство да направи ДНК тест за доказване на бащинство е със съгласието на майката, което тя може и да откаже. Същият адвокат обяснява, че ако един мъж установи, че има дете, той няма никакви легални права над него, освен ако не му бъдат отстъпени от майката на детето, или, ако това не стане доброволно, чрез „Заповед за родителска отговорност“. Това обаче изисква съдебно слушане, на което съдия решава дали е в интерес на детето липсващият баща да се завърне в живота му.

В интерес на детето. Нямам никаква представа какво може да означава това. В интерес на Никола ли е никога да не ме види, ако действително съм нейният баща? По-добре за нея ли ще бъде да остана завинаги извън живота ѝ? Трябва ли да се опитам да се свържа с майка ѝ и да извадя нещата на светло, или да продължа да я виждам тайно, така че да се опознаем по-добре само двамата?

Повече от всякога имам нужда да поговоря с някого. Отново избирам Фран, но редакцията не е подходящото място. Питам я дали иска да пийнем по едно и тя се съгласява. Може да е едно от най-големите клишета, казвам си, но признат грях наистина е половин грях.

НЕЩА

На Фран ѝ е омръзнало в „Хамптънс“, затова доста удачно ме завежда във „Фройд“ — малък бар под нивото на улицата в Ковънт Гардън. Докато вървим, клюкарстваме за редакцията — което означава, че Фран клюкарства, а аз я слушам. Тина мислела да разкара гаджето си, Ели май забила някакъв треторазреден актьор от сапунка след фото сесията миналата седмица, а Джина щяла да се жени.

Пристигаме и слизаме долу. Зад тезгяха стърчат трима бармани, няколко двойки и хора на малки групи пият и ядат. Фран и аз си поръчваме кола и купа с маслини и се оттегляхме на една маса срещу бара.

— Е? — пита Фран. — На какво дължа удоволствието да ти правя компания този път?

— Няма причина.

— Да бе, сигурно ти повярвах. Хайде, изплюй камъчето.

— Кой е казал, че искам да говоря за нещо?

— Аз.

— Добре, добре, добре. Наистина има нещо, за което искам да разговаряме, но не сега. Първо да загрее малко. Междувременно, кажи какво става с теб?

— Че какво да става?

— Нали съм Доктор Любов? Нямах ли някоя неразрешима любовна дилема? Как вървят нещата с Линдън?

— Всичко е тип-топ.

— Добре.

— Помоли ме да се пренеса да живея при него.

— Поздравявам те.

— Отказах.

— Защо?

— Купища причини.

— Като например?

Тя въздиша.

— Не искам да говоря за това.

Това не е присъщо на Фран.

— Добре ли си? — загрижвам се.

— Чудесно.

— Сигурна ли си?

Тя прихва.

— Не мога да повярвам, че си същият намусен музикален журналист, който влезе в редакцията на „Тийн Сийн“ неотдавна.

— Аз просто...

— Няма нищо страшно, Дейв — прекъсва ме тя твърдо. — Добре съм. Знам, че обикновено говоря за всичко, но понякога прекалявам. Така че хайде да се върнем към теб. Подушвам, че е нещо, свързано с писмото. Да не ти се е обадила отново?

— Трябва да ти призная нещо. Срегнахме се.

— Но ти ми каза...

— Знам какво ти казах. Извинявай. Предполагам, че приличам на теб. Всичко беше наред, докато говорехме само на теория, но тогава неочаквано я срещнах... И не можах да ти кажа. Не можах да кажа никому.

— Значи никой не знае?

— Освен мен и нея, а сега и ти.

— Кога я срещна?

— Вчера по обяд.

— Мислех, че отиде само да си купиш сандвич. Абсолютно съм сигурна, че не съм чула нищо от рода на — тя снишава гласа си до дрезгав шепот — „Фран, излизам да се видя с моята отдавна изгубена тринайсет годишна дъщеря“ — и се разсмява. — Е, хайде, казвай, каква е?

— Удивителна. Искам да кажа, че седеше на масата срещу мен...

— На какво маса?

— В „Макдоналдс“.

— Ти не каза ли, че отиваш за сандвич?

— Точно така, но тя стоеше отвън и ме чакаше.

— И ти я заведе в „Макдоналдс“? Виждаш за пръв път непознатата си дъщеря и я водиш... чакай да позная... — в онзи „Макдоналдс“ в горния край на Оксфорд Стрийт?

Кимам.

— Наистина знаеш как да се държиш с едно момиче.

— Въобще не бях способен да мисля.
— Убедена съм. Е, каква беше тя?
— Нали ти казах, удивителна. И много умна, забавна и остроумна. Само ме чуй! Говоря като изкуфял баща.
Фран се смее.
— Прилича ли на теб?
— Не знам. От време на време си мислех, че виждам прилики тук и там, но знае ли човек! От друга страна, тя сподели, че е луда по музика. И аз бях същият на нейните години...
— Тийнейджърка, луда по попмузика? Не може да бъде! Няма начин да не го е взела от теб.
— Добре, заядливке, печелиш.
Фран ме поглежда.
— Защо искаш толкова много да е твоя дъщеря, Дейв?
— Какво имаш предвид?
— Повечето мъже на твое място ще потърсят милион и една причини да докажат, че детето не е от тях. А ти правиш точно обратното. Защо?
— Изглежда ми правилно.
— Все още не разбирам.
— През юли Изи беше бременна.
— О! — пъшка Фран.
— Обаче не стана. И ние решихме, че децата не са за нас, поне за момента, но работата е, че...
— ... искаш да бъдеш татко — довършва Фран.
— Не е толкова просто — поучавам я. — Много по-сложно е. Трудно ми е да обясня...
Ръката ми е върху масата и Фран поставя своята върху нея.
— Няма нужда да обясняваш нищо — успокоява ме тя. — Ако си щастлив за Никола, тогава аз съм щастлива заради теб, Дейв. Но като единствения човек, с когото си споделил, мисля, че няма да ти бъде истински приятел, ако не ти стегна юздите.
— Какво искаш да кажеш?
— Ами от онова, което ми разказа, оставам с впечатление, че все още не си се срещнал с майка й.
— Не съм.

— Добре. Доколкото мога да съдя, ти не си по-сигурен, че Никола е твоя дъщеря, отколкото когато получи писмото. А мисля, че трябва да си сигурен. Не само заради доброто на Никола, а заради самия себе си.

Фран е права, разбира се. За кой ли път се бях отнесъл по течението. Наистина се нуждаех от дърпане на юздите. Може би точно това бе осъзнала Никола — абсурдността на ситуацията.

— Работата е — обяснявам, — че Никола ми се обади днес и ми каза, че не иска повече да ме вижда. Мисля... всъщност знам, че е взела това решение, защото се обвинява, че ще обърка живота ми, но не е така. — Отпивам от колата си. — Според теб какво да направя?

— Нима все още не си решил?

По лицето ми плъзва усмивка.

— Всъщност решил съм.

— Тогава защо ме питаш? Ще направиш онова, което трябва.

ДЕЦА

Три и пет е — точно преди края на часовете в този слънчев и свеж зимен ден. Стоя пред вратите на училището на Никола. То не изглежда нито по-добро, нито по-лошо от училището, което посещавах на нейните години. Оглеждам майките и бащите, които седят в колите и чакат децата си. Трудно ми е да повярвам, че на трийсет и една имам нещо общо с типа хора, които водят децата си на училище, но ето на — тук съм и те също са тук. Дори забелязвам няколко жени, които изглеждат на моята възраст, и се питам каква ли е тяхната история.

В три и петнайсет чувам да бие звънец и след секунди децата се изсипват през вратата и заливат пътеката, която води към външната порта. Заобикалят ме, но успявам да зърна Никола, преди да е стигнала до вратата. Извиквам името ѝ и тя се оглежда, но не ме вижда. Извиквам ѝ втори път. Този път ме забелязва, но докато върви към мен, за пореден път се питам дали наистина действам в интерес на детето.

— Какво правиш тук? — пита ме плахо тя. — Нещо лошо ли съм направила?

— Не. Разбира се, че не. Просто получих съобщението ти и искам да поговорим за онова, което ми каза. — Тя кима. — Разбирам, че всичко, което се случва, е доста шантаво. Наистина разбирам. Имам предвид, че аз съм един непознат, който работи в списание, а ти си ученичка, която мисли, че аз съм ѝ баща...

— Знам, че си ми баща!

— Така ли?

Тя отново кима.

— Но откъде?

— От онова, което мама ми е разказвала преди години, от снимката и от онова, което мама ми разказа снощи.

— И какво по-точно ти разказа снощи?

— Попитах я отново за теб — тя е свикнала. Когато бях по-малка, непрекъснато я разпитвах.

— И какво ти каза снощи за мен?

— Попитах я дали ще те познае, ако те види отново.

— Тя какво отговори?

— Каза да. Каза още, че макар вероятно да си се променил, единственото нещо, което ще остане същото, са очите ти. Каза, че имаш хубави очи. И наистина е така, ти имаш хубави очи, нали?

Иде ми да се разсмея. Изглежда прекалено идиотско, но Никола го вярва — очите ми са нейното доказателство.

— Защо не искаш повече да ме виждаш, щом си сигурна, че съм баща ти?

— Всичко, което исках, бе да те познавам. Направих го и беше много хубаво. Но не искам да причинявам никакви неприятности. Ти си имаш собствен живот и...

— Ако причината да не искаш да ме виждаш е, че се тревожиш за мен, то тогава, моля те, не се тревожи. Сериозно. А аз наистина искам да се срещаме, ако позволиш.

— Но ти си женен... и едва ли искаш да разваля всичко...

— Греша — възразявам. — Аз наистина искам да те виждам.

— Какво ще каже жена ти, когато разбере за мен?

— Същото, което ще каже майка ти, когато открие истината.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Но което е по-важно — ти сигурна ли си? Както вече казах, смятам, че ситуацията е доста шантава за теб.

— За теб също.

— Да, но аз съм на трийсет и една. Шантавото изглежда много по-нормално, когато си на моята възраст.

— Какво мислиш че можем да сторим, за да не бъде толкова шантаво? — пита ме тя. — Миналия път ходихме в „Макдоналдс“, но не можем да го правим непрекъснато. Ще затлъстеем.

— Предполагам, най-правилно ще бъде, ако престанем да се крием и разкажем на Изи и на майка ти какво става. Поне няма да имаме чувството, че вършим нещо нередно. Точно това ни кара да се чувстваме толкова странно — тази потайност. Наистина се ужасявам от подобни неща. Сигурен съм, че и на теб не ти е лесно.

— Значи искаш да кажеш на жена си?

— А ти ще трябва да кажеш на майка си.

— Да, но работата е, че...

— Какво?

— Ако кажа на мама, всичко ще се промени. Не защото съм научила за теб, а защото мама ще се ядоса много... а пък аз не искам никой да се сърди, защото не съм направила нищо лошо, нали?

— Да, сигурно си права.

— Ще кажа на мама за теб — искам да ѝ кажа и знам, че ти трябва да кажеш на Изи, защото не е хубаво да крием... Но не можем ли да изчакаме още малко? Разбираш ли, просто малко да го отложим. Искам само да те опозная по-добре.

— И колко време смяташ да си дадем? Един ден, два дни? Седмица?

— Не знам. Колкото ти сметнеш за добре.

— Убеди ме. Какво ще кажеш да го оставим така? Предполагам, че ще усетим кога ще настъпи времето да кажем на другите, нали?

Тя ме изглежда косо и кима едва-едва, което приемам като знак на съгласие.

— Какво ще правим сега? — питам.

Настъпва доста дълга тишина и накрая Никола ме пита дали съм гладен. Потвърждавам и тя предлага да ме черпи един бургер. Завежда ме в „Бъргър Кинг“ на Ууд Грийн Хай Роуд. Ресторантът е претъпкан с родители и деца от училището на Никола. Тя настоява да плати сметката — така трябвало, защото миналия път аз съм платил обяда. Страшно мило от нейна страна, дори затрогващо — налага се да ѝ дам назаем, понеже не ѝ достигат петдесет пенса. Поръчва печен на грил голям сандвич за себе си и кралско пиле за мен. Питам я защо не ги помоли да ѝ го приготвят без салата и останалите добавки. Поклаща глава и обяснява, че обича сама да си ги маха. Когато поръчката ни е готова, сядаме в средата на ресторанта. Никола разопакова бургера си и педантично отстранява зеленчуковата плънка. Наблюдавам я с крайчеца на окото си и широка усмивка на устните.

Седим и си говорим около час, през който научавам повече за нещата, които обича и не обича (включително важни факти, като това, че харесва синьо, но не и оранжево, обича книгите, но си умира да чете списания, винаги е искала да има кон, но се страхува от понита, защото изглеждали малко уродливи). Разказва ми за майка си, как е отложила с година следването си в университета, за да я роди, после завършила музика. След като се дипломирала, се преместила в Лондон заедно с четиригодишната Никола и живяла при леля си, докато

посещавала учителски курсове. Сега преподавала музика и драма в общинското училище „Хайфилд“ в Хокни.

Иска ми се да попитам Никола дали майка ѝ има връзка с някого, но след като тя не споменава нищо за втори баща, а говори само за майка си и за дядо и баба си в Дъблин, решавам, че Кейтлин сигурно е останала сама, което ме натъжава. Едва ли е лесно да поддържаш редовна връзка, когато трябва да отглеждаш дете и да работиш на пълен работен ден. Накрая Никола споменава името Франсис — лекар, който бил приятел на майка ѝ до миналото лято. Връзката им продължила две години и един следобед майка ѝ я попитала как ще се чувства, ако Франсис престане да идва у тях. Никола отговорила, че ще ѝ липсва. Майка ѝ обяснила, че нещата помежду им не вървят и че понякога „двама души може да се обичат, но да искат различни неща“. Питам я дали Франсис все още ѝ липсва и тя отвръща: „Понякога“. Мисля, че с това ще приключи темата, когато тя неочаквано решава, че не е доволна от отговора си и добавя:

— Той имаше голяма кола и понякога ми позволяваше да пускам албума с диджейските миксове на Министри ъф Саунд толкова високо, колкото си искам.

БАНДА

Следващата вечер трябва да слушам в „Астория“ изпълнението на нова американска група китаристи, които вероятно ще бъдат следващият голям хит. Отивам точно когато поддържащата група излиза на сцената и първият ми импулс е да се приближа, но осъзнавам, че повече се нуждая от една бира, така че се упътвам към бара. Поръчвам си „Холщайн пилз“ и съзирам една позната музикална журналистка — Керън Гибънс, така че взимам бира и за нея. Керън работи за „Селектор“, познавам я още от средата на деветдесетте. През цялото това време сме разговаряли само за музика. Тази вечер обаче професионалният ни разговор е редуциран до изпълнението, което ще рецензираме (Аз: Слушала ли си албума им? Ужасен е. Тя: Пълна отврат, нали?) след което ме пита наистина ли съм станал Доктор Любов в „Тийн Сийн“. Потвърждавам слуховете и тя веднага споделя с мен, че на два пъти е изневерила на приятеля си с барабаниста на една не особено популярна група.

Няма нищо изненадващо — досега съм раздавал съвети за интимния живот на повечето сътруднички на „Тийн Сийн“, както и на някои от „Стилиσιμο“. Чувствам се все същият, какъвто бях, когато пишех за музика, но сега моите думи и напътствия сякаш имат повече тежест. Дали Керън и всички останали, които ме питат за съвет, наистина вярват, че имам задълбочени познания за света на любовта, каквито те не притежават? Колкото по-дълго време съм душеприказчик, толкова повече хората изглежда вярват в моите съвети. Само да знаеха!

ДОСТА

Понеделник: С Джени на обяд

Един и половина е и Джени и аз седим в „Ягамама“ на Лексингтън Стрийт. От половин час си говорим за живота в „Тийн Сийн“ и точно когато пристигат зеленчуковата ми темпура и пилешките ми хапки, Джени хвърля бомбата:

— Мисля да се разделя с Тревър — изрича безизразно тя. — Не върви.

— Но вие с Тревър си подходите — казвам. — Имате върхове и спадове както всички нас, но ти знаеш, че... — Млъквам, търсейки точните думи — ... че не всичко може да е свършено.

— Знам — отвърща Джени. — Бих приела дори нещо почти свършено или просто о'кей, но онова между мен и Трев не е дори о'кей, разбираш ли? Не прилича на онова, което имате вие с Изи.

Мълча.

— Дори не мисля, че ме обича — добавя тя.

— Разбира се, че те обича.

— Не, не ме обича. Харесва ме, но аз не съм любовта на живота му. Или?

Тя ме поглежда и без да изчака да ѝ отговоря, започва да яде своите китайски спагети.

ЗАЕТ

Вторник сутрин: Лий на телефона

— Здравейте, списание „Тийн Сийн“. Дейв Хардинг слуша.

— Здравсти, приятел. Аз съм Лий.

— Как си?

— Добре. Малко съм зает тези дни, едва успявам да прекъсна за чаша чай.

Настъпва безкрайна пауза. Главно защото това е най-дългият телефонен разговор, който някога съм провеждал с Лий. Той рядко ми звъни вкъщи (винаги му се обаждам аз) и дори един пръст ще ми стигне да преброя случаите, когато ме е търсил в работата.

— И? — питам с надеждата да го накарам да говори.

— Просто се чудех...

— Какво?

— Дали Стела е говорила с Изи нещо за нея и мен.

— Например?

— Например... Не знам. Просто нещо, свързано с нас. Напоследък се държи доста странно. Нали знаеш, започва да спори без причина и такива ми ти работи.

— Че тя не го ли прави винаги?

Той се разсмява, но личи, че е насила.

— Да, има нещо такова. Но този път е целенасочено.

— Мислиш, че иска да се разделите ли?

— Знам, че й се върти в главата. Усещам го. Разликата във възрастта...

— Разликата във възрастта не води неизбежно до раздяла.

— Напротив, точно това е — убеден е Лий. — Разбира се, че е точно това. Знаехме от самото начало, че между нас няма да се получи.

— Но вие сте заедно от толкова време!

— Е, да — въздиша той.

Отново настъпва мълчание и аз чувам приглушен говор до него.

— Виж какво — казва той, — това е шефът ми. — По-добре да дам вид, че бачкам. — И добавя: — Може да се видим в края на

седмичата.

— Да. Доскоро.

ПРЕДИ

Сряда вечер вкъщи: Стела на телефона

— Здравсти, Дейв, Стела е.

— Какво става?

— Всичко е наред, нищо особено. Много работа, малко пари. По-добре ми кажи как се чувства любовният душеприказчик номер едно в Обединеното кралство?

— Чудесно — отвърщам. — След като свикнеш с майтапите, всичко е наред. Тази седмица получих няколко наистина класически писма. Ще трябва да ги донеса вкъщи, за да ти ги покажа през уикенда. — Спирам за кратко и добавям: — Ако търсиш Изи, тя май е във фитнеса. Тази вечер има курс по йога. Но едва ли ще закъснее. Ще ѝ кажа, че си звъняла.

— Няма нужда. Може би ще се обадя по-късно.

Отново настъпва дълга пауза.

— Дейв?

— Да?

— Нищо. Всичко е наред. — Пак млъква. — Лий говорил ли ти е нещо?

— За какво?

— За него и мен.

— Защо?

Тя въздиша тежко.

— Просто защото напоследък се държах с него като истинска кучка и се чудя дали не ти е споменал нещо.

— Но ти винаги си била кучка с Лий.

Стела се засмива.

— Слушай, Хардинг. Отнасям се с теб така снизходително само защото си съпруг на най-добрата ми приятелка. Работата е, че действително бях истинска кучка с Лий.

— Защо?

— Не знам. Мисля, че подсъзнателно искам да се разделим, но съм страхливка и не ща да свърша мръсната работа.

— Аха. Толкова ли са зле нещата?

— Ами да. Повече от зле. Знаеш много добре, че с Лий не очаквахме да изтраем толкова дълго. Той беше утешителната награда, за да преодолее раздялата с Патрик.

Образът на бившия Стелин приятел изплува пред очите ми.

— Е, той беше наистина готин пич — спомням си.

— Знам. Нали ходихме цели две години.

— Какво прави сега? Не съм го виждал откакто се разделихте. Странно, помниш ли как четиримата постоянно излизахме заедно?

— Налетях на него преди време — казва ми Стела. — Женен е. Има две деца. Живеят в Кентиш Таун. Вие двамата се разбрахте добре, нали? Харесваше същата музика като теб... Предполагам, че това се случва, когато хората се разделят. Губиш добри приятели.

ПРОМЕНИ

Четвъртък: Тревър, определено пийнал повечко, след работа в „Кочияш и кон“ в Сохо

— Веднъж преди много време ме попитаха какво според мен е любовта — философства Тревър. — Замислих се доста, защото това е сложен въпрос, и отговорих: „Едно лице“, а те не разбраха: „Какво?“, а аз повторих: „Едно лице. Мисля, че любовта е лице. Лицето, което виждаш ден след ден. Събуждаш се сутрин и това лице те гледа от съседната възглавница. Когато закусваш, то отново е там, скрито зад пакета с корнфлейкс. Целуваш това лице за довиждане и поемаш към работата. Седем часа по-късно целуваш същото лице за «здравей». Личето ти разказва как е минал денят му. Ти споделяш с лицето за твоя ден. Готвиш за лицето, а то мие чиниите от снощи. А когато си лягаш, целуваш лицето още веднъж и се надяваш да го видиш в съня си. Когато толкова често виждаш едно лице, трябва да го обичаш... Да го обичаш или да го мразиш.“

НАБИРАМ

До: izzy.harding@bdp.co.uk

От: dave_atch01@hotmail.com

Относно: Жените и съобщенията, които те оставят на мъжете на телефонния секретар

Скъпо мое момиче,

Тъй. Започвам да улавям ритъма на писането за мадами. Следващото ми произведение ще ти хареса — то е смешно, истинско и безгрижно. А някои неща наистина са верни.

С обич
Дейв

P. S. Последното изречение не е ли прекалено сладникаво? Загубих доста време, опитвайки се да измисля нещо по-добро, което да не звучи като „Хей, бейби, ти си ми съвсем точна.“ Давам ти пълното право да го поправиш.

СЛЕД ПИСУКАНЕТО

Някога, когато бях ерген, телефонният секретар играеше безценна роля в моя живот. Използвах го, за да избягвам разговорите с майка ми, да организирам социалния си живот и да просветя хората колко съм печен (съобщението ми в стил Майкъл Кейн беше направо убиец). Освен това го използвах, за да получавам съобщения от... ами от гаджетата си, разбира се. В по-голямата си част онова, което дамите в моя живот оставяха

след писукация сигнал, беше доста затрогващо — например Нина (тип на съобщението „виеща се роза“ — дай ѝ минута и половин празна касета и тя ще я напълни) или Сади (тип на съобщението „телефонен хулиган“ — тенденциозно подбрани изречения, произнесени с такава скорост, че звучи, сякаш е урок по есперанто, пуснат да се върти на бързи обороти, при това на обратно).

Имаше, разбира се, и няколко изключения — жени, които никога не схванаха четирите основни правила на етикета как да оставят съобщение на гаджето. Прибирам се вкъщи и виждам, че червената лампичка на машинката мига. Стомахът ми веднага се свива, дланите ми се изпотяват, става ми лошо, чувствам се болен и трескав, докато пръстът ми нервно се насочва към клавиша, защото се страхувам, че е била някоя от тези жени. Какъв им е проблемът ли? Те просто не разбират, че има неща, които една жена никога не бива да казва или да записва на телефонния секретар на мъжа. Например:

Стил: Локатор

Правило, което се нарушава: Не са позволени повтарящи се съобщения от кахърно естество. Никога.

Съобщение 1: Здравсти, Каси е. Часът е осем и половина. Обади ми се, когато се прибереш.

Съобщение 2: Пак съм аз. Вече е десет и двацет. Еее... обади ми се...

Съобщение 3: Ало! Един без пет е. Къде си? Звънях на мобилния ти, звънях на майка ти и у най-добрия ти приятел. Къде си се дянал, по дяволите?

Съобщение 4: Един и половина е. Ти сигурно си с онази мърла от счетоводството, нали? Винаги съм казвала, че полата ѝ е прекалено къса, Щом е така, край! Свършено е!

В рамките на пет часа Каси някак си бе успяла до такава степен да се самоподлуди, та стигна до заключението, че ѝ изневерявам (в действителност бях излязъл с приятели) и ме изхвърли от живота си така

безцеремонно, че телефонният ми секретар научи преди мен. Онова, което тя не разбра, бе, че за мъжете, особено в ранните дни на връзката, независимостта е повече от всичко. Бездруго прекарваме по-голяма част от живота си в опити да се откачим от полите на майките си, така че последното нещо, което искаме, е някой, който да се тревожи всеки миг за нас и да ни кара да се чувстваме, сякаш сме под полицейско наблюдение.

Стил: Преследвачка

Правило, което се нарушава: Защо ни карате да бъдем груби? Винаги е по-лесно да ви го кажем със заобикалки.

Съобщение: Здравей, Ейми е. Телефонния ти секретар сигурно е развален. Оставих три съобщения тази седмица, но ти не отговори нито веднъж. Обади ми се!

Това беше последното от четири съобщения, които моят приятел Тревър получи на телефонния си секретар преди няколко години в рамките на седмица след един случаен сеанс, който той настойчиво се опитваше да забрави. Наивно си въобразяваше, че въпросната Ейми е разбрала намека — след като не отговори на никое от съобщенията ѝ, той съвсем ясно ѝ заявяваше: „Благодаря, но без мен.“ Никакви самозалъгвания от рода на „Може би лентата се е заплела/ сигурно токът в апартамента му е спирал/ кучето може да е съборило телефонния секретар“ не могат да променят факта, че на бойното поле, наречено „любов“, не съществуват счупени телефонни секретари. А само нарушени обещания.

Стил: Мълчаливката

Нарушено правило: Никога не плашете един мъж до смърт като го карате да отгатва кой се обажда.

Съобщение: Щрак.

Има само няколко неща, способни да ядосат един мъж повече от това да пусне телефонния си секретар и да чуе звука от затваряне на слушалката. Трябва да знаете, че ние не обикаляме магазините за електроуреди, не

изучаваме техническите характеристики на всеки модел и не даваме четирийсет лири, за да придобием хипермодерен уред, който вие да пренебрегвате! Щом си купуваме машина — значи искаме да ни оставят съобщения. Проблемът с мълчаливките е, че ни принуждават да тършуваме в съвестта си за извършени в миналото прегрешения, които безмилостно ни преследват. Например моят приятел Лий в студентските си години пострада от мълчаливка, която му къса нервите седмици наред. Отначало той си помислил, че го дебне Карън — последното гадже, с което бил скъсал, сетне решил, че може би е Люси — настоящата му приятелка, която го проверява, да не би да върти любов с най-добрата ѝ приятелка Ким. Докато накрая се оказало, че е просто майка му, която отказвала да има взимане-даване с каквито и да е „технологични измишльотини“.

Стил: Инструмент за мъчение

Нарушено правило: Винаги преценявайте внимателно последиците от вашето съобщение.

Съобщение: Здравсти, Меласа се обажда. Лежа и си мисля за мен, за теб, за една бъчва бира „Хаген Даз“ и онези белезници, които ми подари.

Ако има съобщение, което трябва да бъде запазено за пример на бъдещите поколения, то е горното. Заредено е с копнеж, тайнственост и непосредственост, които ние, мъжете, обичаме да откриваме у жената, която ни го е оставила — това е чудесно, ако си ерген или живееш заедно с приятели, които без съмнение ще позеленеят от злоба щом чуят подобно послание. Но когато живееш с родителите си, както моят приятел Лий, то може да се окаже пълен кошмар.

„Не бях посветил Мелиса в моето домашно положение по очевидни причини — обясни ми Лий. — Така че можеш да си представиш колко бях ужасен, когато се върнах вкъщи, а майка ми се усмихна особено и рече:

«О, имаш съобщение от някоя си Мелиса, скъпи. Звучи като приятно момиче...»“

Ние, мъжете, знаем, че оставянето на съобщения след писукация сигнал може да бъде травмиращо. Знаем, че вие искате да ни кажете нещо от рода на: „Здравей, аз съм сексапилната/ остроумна/ интригуваща жена, с която се виждаш“ вместо: „Спомняш ли си сексапилната/ остроумна/ интригуваща жена, с която се виждаше? Е, аз съм нейната близначка с вързан език.“

Но нищо от това няма значение, защото ако не оставяте съобщения от рода на споменатите по-горе, вие винаги трябва да се чувствате свободни да изразите себе си след писукането.

ЗАЕДНО

Събота сутринта е, около седмица след като Никола и аз ходихме в „Бъргър Кинг“, и аз продължавам да се колебая между силната възбуда и страха да не ме хванат. Без значение какво правя, тя винаги е в ума ми. Премислям положението от всички страни, уверен, че трябва да има решение. Остава само да го открия.

Никола и аз говорим няколко пъти по телефона, опитвайки се да определим кога да се срещнем отново, но се оказва трудно. Днес обаче ще се видим, защото Джени, Стела и Изи потеглиха рано сутринта да прекарат деня в Брайтън. Когато научих, че ще заминават, веднага се обадох на Никола, за да разбера дали можем да се срещнем.

Оттогава съм нервен и се чувствам като момче пред първа среща. Дори си купувам нови джинси „Дизел“, обличам тъмносиния суичър „Том Тейлър“, който Изи ми подари, и любимите ми бели маратонки „Адидас“. Хлапетата много държат на марковите облекла и обувки и въпреки че може да изглежда вятърничаво, искам Никола да бъде сто процента впечатлена от мен.

Определяме си среща на две преки от дома ѝ. Казвам ѝ да се оглежда за бял мерцедес кабриолет. Когато ме забелязва, тя маха, а на лицето ми изгрява широка усмивка. Спирам, слизам от колата и свалям гюрука — не е най-горещият ден в годината, но няма да замръзнем.

— Колата е много яка! — установява Никола. — Не знаех, че си толкова готин.

Облечена е с дънкова пола до коленете, яке „Адидас“, закопчано с цип чак до брадичката и маратонки, които изглеждат прекалено големи за краката ѝ. Прилича на миниатюрна попзвезда и е доста спокойна, отколкото последния път.

— Майка ти къде мисли, че си? — питам, докато тя сядва в колата.

— В драматичния кръжок, а след това ѝ казах, че ще ходя в библиотеката. — Тя закопчава колана си. — Така че имам около пет свободни часа. А ти какво каза на Изи?

— Нищо. Тя замина за Брайтън.

Никола кима, но не отговаря. Никой от двамата ни не е особено горд, че лъже хората, които обича. Тя се обръща към мен и отсича:

— Реших да не се тревожа повече за нищо.

— Реши да не се тревожиш, така ли? — повтарям аз.

— Ами, срещали сме се само два пъти, но... да знаеш колко часове прекарах да се тревожа и самообвинявам, а това си е чиста загуба на време. Всъщност няма нищо странно. Ти си ми баща, нали? И аз имам пълното право да бъда с теб, ако искам. Ето защо повече няма да се нервирам и да се тревожа.

Доста странно е да видя двете страни на нейната личност — свенливата и другата, малко преждевременно развита. Тази двойственост сигурно е наследствена. В момента например аз се чувствам като четири човека едновременно — скучен музикален журналист, душеприказчик, съпруг и баща на тринайсетгодишно момиче.

— Добре — съгласявам се. — Никакви тревоги повече. — Посягам към ключа и спирам. — Обаче има едно нещо.

— Какво?

— Мислила ли си какво ще правим днес? Какво ти се иска?

— Все едно — отвърща тя.

— Обичаш ли кино?

Никола свива рамене.

— Гладна ли си?

Тя поклаща глава.

— Да отидем в парка?

Отново свива рамене.

— Хайде — окуражавам я. — Какво би искала наистина да направиш точно сега, ако можеш?

— Бих искала да видя къде живееш — изрича на скоропоговорка тя.

— Защо?

— Защото ми е интересно.

Обмислям молбата ѝ и проблемите, които може да възникнат. Първо: съседите под и над нас могат да я видят. Второ: ако двамата останем в моя апартамент, ще се наложи да я забавлявам, а аз не съм сигурен, че знам как се забавлява тринайсетгодишно момиче без

заведения тип „бърза закуска“. Трето: съществува и ужасният, макар и малко вероятен сценарий Изи да се върне по-рано.

Обаче ако това е желанието на Никола, аз искам да го изпълня. Разбира се, че е любопитна да види живота ми — аз също се интересувам от нейния. Искам да знам всичко за изминалите тринайсет години, които съм пропуснал. Искам да знам каква е била като бебе и като хлапе, как е минал първият ѝ ден в училище, кои са приятелите ѝ. Искам да знам всичко, но се страхувам да не я притесня. Но си напомням, че с времето ще науча всичко за нея.

— Сигурна ли си, че искаш точно това? — питам накрая.

— Ако е възможно. Няма да ти причиня неприятности с Изи, нали?

— Не, разбира се.

Подкарвам колата към Мусуел Хил. Изваждам албума на Министри ъв Саунд, който съм взел от редакцията на „Тийн Сийн“, и го пъхам в компактдискосвете устройство. И въпреки че не понасям данс музика, надувам звука до дупка. Заради Никола.

ВКЪЩИ

— Беше страхотно — казва Никола, когато четирийсет и пет минути по-късно спирам пред нашата къща. Нарочно съм заобиколил през Кроуч Енд и Хайгейт, та да се покипри по-дълго в отворената кола.

— Да, така е — съгласявам се и посочвам къщата. — Ето, тук живея.

Тя излиза от колата, помага ми да вдигна гюрука и ме следва по пътеката. Нямам никакъв резервен план за бягство в случай че срещнем някого — да става каквото ще!

— Жадна ли си? — питам, след като влизаме.

— Не, нищо не искам. Благодаря.

Котаракът се изнизва от кухнята и я заглежда с известна тревога.

— Това е Артър — представям го — междувременно той се е спрял до радиатора и ме наблюдава внимателно.

Никола кляка и започва да търка пръстите си един в друг, за да привлече вниманието на Артър. Виждам, че му се иска да отиде при нея, но не е сигурен. Изглежда ме надменно, сетне поема риска и се приземява пред Никола, като започва да се отърква в глезените ѝ. Тя поглажда главата му, той изведнъж започва да мърка гръмогласно, като размахва опашка. Спечелила е нов приятел до гроб.

— Значи харесваш котки?

— Артър е страхотен — превъзнася се тя. — Има чудни очи. У дома не можем да гледаме котка, защото мама е алергична.

— Можеш да играеш с него колкото искаш. Той, горкият, не получава особено голямо внимание нито от мен, нито от Изи.

Отварям вратата на всекидневната и Никола ме следва, а по петите ѝ — Артър. Пускам телевизора и включавам един от тийнейджърските канали, които повтарят до безкрай „Магьосницата Сабрина“.

Никола дори не го поглежда — прекалено заета е да гали Артър, който се е проснал по гръб, обнажил корема си.

Няколко минути я наблюдавам мълчаливо. Изглежда доволна. А това ме кара да се чувствам щастлив. Така че се оттеглям в кухнята и се заемам да си направя кафе.

ЪЪЪ?

— И така, какво искаш да правиш сега?

Изминал е половин час и дори котаракът се е изморил да бъде център на внимание.

— Имаме видео и DVD — можем да гледаме някой филм. Главно екшъни и високохудожествени глупости със субтитри. Можем да слушаме дискове — имам доста добра колекция, макар че се страхувам, че нямам никаква данс музика. — Соча телевизора. — Имаме и кабелна — можеш да си избереш някой от четирийсетте канала или бихме могли...

Никола не проявява интерес към нито едно от нещата, които ѝ предлагам.

— Нищо ли не ти харесва?

— Не особено.

— Тогава какво искаш да правим?

— Мислих за това през целия път дотук...

— И?

— Искам да видя твои снимки.

— Мои снимки ли?

— Искам да видя всичко, което съм пропуснала.

— Сигурна ли си? Искам да кажа... няма ли да ти бъде скучно? Имам Плейстейшън и няколко доста интересни електронни игри — „Колин Макрей рали“, „Текен 3“, „Дайно Крайсис 2“...

— Не, снимките ще ми бъдат по-интересни. Наистина искам да ги видя, ако имаш.

Няма къде да мърдам. Събирам всички албуми, които има в къщата, измъквам изпод леглото куфарчето, пълно със снимки, и ги отнасям във всекидневната. Показвам ѝ всички черно-бели фотографии на мама и татко, правени още когато пристигнали в Англия от Карибите, мои снимки като бебе, в училище и в университета. Изваждам сватбения ни албум и ѝ разказвам колко красива беше Изи в този ден. На общите семейни снимки ѝ посочвам майката на Изи и обяснявам защо баща ѝ го няма. Никола задава куп

въпроси за жена ми, така че изравям снимки от времето, когато се запознахме, когато бяхме само добри приятели, а накрая ѝ разказвам как се събрахме.

ИСТОРИЯ

Изи и аз сме приятели от 1992 година, когато се запознахме на едногодишния следдипломен курс по журналистика в Университета Кардиф и почти мигновено се сприятелихме. Отначало я мислех за претенциозна, защото умираше да го раздава печено — да носи правилните дрехи, да слуша правилната музика и да ходи в правилните клубове. Никола ме пита какво е променило мнението ми и аз признавам, че не е било нужно, защото освен че бе страхотна и печена, Изи беше и невероятна личност.

Докато се опознавахме, водехме разгорещени спорове.

— Аз съм мъж — казвах й. — Не се притеснявам за връзките си. Ако върви, оставам. Ако не върви, си тръгвам. Какъв е смисълът да поддържаш една безперспективна връзка, когато можеш просто да излезеш навън и да си намериш чисто нова? Имам си достатъчно грижи, та когато се върна вкъщи от работа след тежък ден, ще ми дойде в повече, ако трябва да се трудя и над сърдечната си връзка!

Ето защо повечето от моите връзки с жени не бяха изтрайвали по-дълго от шест седмици. Защо ли? Защото бях открил, че това е достатъчно време, за да бъдем страстни (седмица първа и втора), да се самозаблуждаваме, че сме влюбени (седмица трета, четвърта и пета), а сетне да спретнем първата си кавга (седмица шеста), в който момент аз скачах зад борда.

Поведението ми вбесяваше Изи, която ме заклеяваше заради начина, по който се отнасях към жените. Особено когато приключвах поредната връзка и с доводи като „Тя ме харесва прекалено много“, „Тя ме харесва прекалено малко“ или с любимото си оправдание „Има два албума на Блър“, докато всъщност истината беше, че се чувствам отегчен.

През двете години след университета ние редовно се срещяхме, за да разнищваме индивидуалния си любовен живот. Обикновено Изи ми се обаждаше да ми иска съвет относно гаджето, с което ходеше в момента. Когато й писваше да ме занимава с любовния си живот и въпреки че на мен ми се говореше за музика, тя изравяше кошмара,

който представляваше поредната ми любовна история, и недвусмислено ми обясняваше защо се държа като свиня.

В нощта, когато бяхме за първи път заедно — 14 юли 1995 година — имахме точно такъв спор. Действието се разви в апартамента, който тя делеше със Стела и Джени в Ландбрук Гроув. Аз работех на свободна практика за „Билоу Зироу“, а Изи точно бе произведена от младши в старши редактор във „Фам“. Тъкмо се бях разкарал с едно красиво създание на име Катрина, защото усещах, че започва да хлътва повече от необходимото. Изи ми каза (спомням съвсем си го ясно и до ден днешен) следното: „От какво по-точно се страхуваш?“, аз се троснах „От нищо“. „Тогава защо се държиш като...“ започна тя, но не успя да завърши, защото аз вече я целувах. И това беше началото. Тази целувка доведе до друга, после до трета и с всяка следваща осъзнавах, че всъщност не съм безнадежден случай — просто до този момент не бях намерил истинската жена.

ДНИ

След съботния следобед, който прекарах с Никола, нещо в нашите взаимоотношения се променя. Изчезва отчуждеността. Редовно разговаряме по телефона и не само, за да уточним следващата си среща — тя ми се обаждат дори когато няма кой знае какво да ми каже. Водим несвързани, особени разговори, аз я питам как е минал денят ѝ, а тя ме пита за моя и след пет минути ми казва, че трябва да затваря, защото майка ѝ носи чай или нещо подобно. Тогава си задавам въпроса: „Защо изобщо ми се обади?“. А после осъзнавам, че в нейния свят, когато харесваш някого, искаш да си говориш с него дори ако няма какво да му кажеш — всъщност, особено когато нямаш нищо за казване. Защото възприемаш телефонния разговор не като общуване, а като проверка и повторна проверка, че отношенията ви са наред. Никола е поела задължението да се грижи за укрепващото ни приятелство. Заела се е да ме успокоява — мен, трийсет и една годишния мъж, че всичко е наред. Сякаш и двамата сме натоварени с новата и неотложна мисия да се опознаем добре преди нещо да се обърка. През следващия месец се срещаме всяка седмица.

ПЪРВА СЕДМИЦА

Ден: Вторник късно следобед.

Моето алиби: Ще пийнем по едно със стар колега и приятел.

Нейното алиби: След училище ще отиде на гости при приятелка.

Място на срещата: Кино „Принц Чарлз“, Лестър Скуеър.

В това кино обикновено прожектират комбинация от художествени филми и филми, които са се въртели преди години. В момента има панорама на тийнейджърски комедии и с Никола гледаме „Десет неща, които мразя у теб“. И двамата харесвахме филма, но по различни причини. Никола — защото е романтичен и тя си пада по Хийт Леджър, който игра главната роля. А аз, защото е глупав и абсолютно безсмислен.

Просвеждавам Никола, че филмът е създаден по Шекспировата пиеса „Укротяване на опърничавата“, която съм изучавал в университета. Виждам, че иска да ми вярва, но е скептична. Изразът на лицето ѝ казва: „Как може толкова хубав филм да е написан от досадния дъртак Шекспир?“

Не споря. Когато свършваме с обсъждането на филма, разговорът ни се прехвърля върху най-любимите ни киноленти. Фаворитите на Никола са „Титаник“, „Американски пай“, „Мъже в черно“, „Остин Пауърс — Шпионинът, който ме спъна“ и сега „Десет неща, които мразя у теб“. Моите са „Терминатор“, „Апартаментът“, „Омразата“, „Ангели с мръсни лица“ и „Подводницата“. И двамата, струва ми се, сме леко разочаровани, че нямаме допирни точки, така че ѝ обещавам да взема на видео „Американски пай“, а тя ще помоли майка си да провери дали във видеотеката имат „Ангели с мръсни лица“.

ВТОРА СЕДМИЦА

Ден: Събота по обед.

Моето алиби: Не е необходимо. Изи заминава за два дни в командировка в Милано на едно модно дефиле.

Нейното алиби: Драматичният кръжок.

Място на срещата: Японският ресторант „Йо Суши“ на Поланд Стрийт в Сохо.

Признавам на Никола, че ми е писнало от бургери и че се нуждаем от смяна на тапетите. В секундата, в която влизаме в суши бара, разбирам, че е впечатлена. Харесва й роботът, който обикаля ресторанта и разнося напитки, както и конвейерната лента, по която идва храната. Най-малко й харесва самото суши. Опитвам се да й обясня, че суровата риба е здравословна, но тя никак не е убедена, а когато й давам да опита най-обикновено рулце риба тон, не успява да се насили да го преглътне.

За щастие, извън суровата риба, има и други ястия и Никола си избира няколко плата с пиле и зелени боклуци и кутия кока-кола. Пита ме дали съм разочарован от нея, защото не харесва суши, а аз прихвам и й обяснявам, че не съм заради рибата, а защото съм взел „Американски пай“ на DVD и се е оказал пълен боклук. Тя се засмива и признава, че във видеотеката нямали „Ангели с мръсни лица“, но не била особено нещастна, тъй като майка й казала, че филмът е черно-бял, след което лицето й се издължава, все едно недоумява: „Можеш ли да си представиш подобно нещо?“

ТРЕТА СЕДМИЦА

Ден: Петък следобед.

Моето алиби: Не е необходимо — взимам си свободен следобед.

Нейното алиби: Навехнала си китката, падайки по стълбите в училище, и ме уверява, че няма нищо лошо да се чупи по физкултура, защото и без това не може да прави нищо с ръката си.

Място на срещата: Южният бряг на реката, на пейките, гледащи към Темза.

Предложението да дойдем тук е мое, защото това е едно от любимите ми места: напомня ми какъв прекрасен град би могъл да е Лондон. Духа доста режещ вятър, но грее и слънце. Никола казва, че е идвала тук с майка си, за да купуват книги от многобройните букинисти. Седим цяла вечност и гледаме хората, а Никола дори разпознава известна звезда от телевизионна сапунка, която разхожда кучето си. Представяме си какво би било да сме на нейно място и решаваме, че не ни харесва. Обядваме късно с няколко шоколадови десерта и си разделяме кутийка безалкохолно. Докато ядем, я питам как се е чувствала, като е знаела, че има татко, без да подозира къде е и какъв е. Тя ми разказва, че си мечтаела как се появявам изневиделица и заживявам с тях. Освен това винаги си представяла, че работя нещо обикновено, като бащите на приятелките ѝ. Питам я какво си е мислила за мен като човек, а тя се засмива и отговаря, че не помни. Моля я да изброи три неща, които не знам за нея. Тя размисля малко и се съгласява. Първото е, че когато била малка имала жълто одеяло, което постоянно носела със себе си. Любопитствам дали все още го има, а тя завърта очи и отвърща „не“. Когато ми разказва как понякога си представя, че е певица, за която пише в „Топ оф дъ Попс“, се размива. Признавам ѝ, че и аз съм мечтал същото. Питам я коя е любимата ѝ песен и тя ми отговаря с няколко такта от една балада на Марая Кери, на която никой от двамата ни не знае заглавието. Последното, което ми казва, е, че никога не се е целувала истински с момче, макар да лъже приятелките си, че го е правила. Признава ми, че е имала възможности, но не харесвала особено момчетата, които

искали да я целуват. След няколко минути добавя, че всъщност се е целувала с няколко момчета на парти миналата година, но без език, поради което не се броели за истински целувки.

ЧЕТВЪРТА СЕДМИЦА

Ден: Вторник.

Моето алиби: Прекарвам деня в библиотеката, търсейки информация за университетски курсове.

Нейното алиби: Училището е затворено поради спукване на водопровод, казва на майка си, че ще прекара деня у приятелка.

Място на срещата: Моята кола, слушаме музика и обикаляме безцелно из северен Лондон.

Караме покрай Холоуей Роуд, когато Никола ми казва, че иска да ме помоли за съвет. Питам я за какво се отнася и тя отговоря, че е за момчета. В един миг отчаяно си помислям, че ще ме пита за секс, но тя улавя ужаса, изписан на лицето ми, и се залива от смях, като кокори очи.

— Мислиш си, че искам да те питам за „онова“, нали? — хили се тя. Кимам, а тя обяснява, че вече е говорила за „онова“ с майка си и че в училище имат часове по сексуална култура. Добавя, че смята да почака докато се омъжи, а аз подхвърлям дали това все пак не е малко старомоден начин на мислене. Тя свива неопределено рамене и ми разказва за едно момиче на име Петра Уилсън, която го направила миналата седмица с момче, което срещнала на купон. Също и за Софи Уокър, която е с две години по-голяма от нея и очевидно се наложило да взема хапче за „след това“ два пъти този срок, а Кейти Снел пък била бременна на единайсет години и не стига, че бащата нямал петнайсет, но бил „наистина, ама наистина ужасно грозен“.

— Всички момчета в училище говорят за това сякаш не представлява нищо — възмущава се Никола. — И някои от момичетата говорят също като тях. Но то не е нищо, нали? Как може нещо, от което се раждат деца, да бъде нищо? Няма никакъв смисъл. Не е нищо, така че не разбирам защо всички се държат по този начин. Адски е тъпо!

Казвам ѝ, че е стигнала до правилен извод и я питам дали не е била повлияна от Бритни Спийърс. Тя завърта очи и отрича. Сама си е съставила мнение. Споделя, че харесва едно момче в училище. Казвало

се Брендан Кейси. Понякога го дебнела. Пита ме как може да го накара да я забележи. Съветвам я просто да бъде естествена. Тя ме пита за какво може да си мисли той, а аз ѝ разкривам, че когато бях на неговите години мислех само за футбол и че ще умра млад. Тя се учудва дали всяко момче на тази възраст мисли за това.

— Не, струва ми се само аз — отвръщам. — Бях доста морбидно дете.

СПОКОЙСТВИЕ

Относително лесно успявам да се измъквам незабелязано, защото на работа Изи усилено се готви за интервюто за новия пост. Връща се вкъщи изморена и тръгва изморена на работа, а аз се опитвам да ѝ помагам според силите си. Не си позволявам да се чувствам виновен, че я лъжа, защото все още не мога да осмисля огромното значение на онова, което се случва в живота ми. Никола също е щастлива и се наслаждава на времето, прекарано с мен, въпреки че за нея сигурно е трудно да запази такава невероятна тайна от майка си.

— Прекалено е важно, за да ѝ го разкажа — споделя тя с мен по телефона. — Просто трябва да го запазя за себе си.

Никола събужда у мен непознати чувства. Всичко, което казва, ме интересува и никога не преставам да се възхищавам колко е красива. Искане ми се да я защитавам и да сложа света в краката ѝ. Представям си двама ни в бляскави роли от киното: Райън и Тейтъм О'Нийл в „Хартиена луна“, Жан Рено и Натали Портман в „Леон“, Джон Уейн и Ким Дарби от „Истински издръжлив“ — възрастен мъж и непълнолетно остроумно хлапе, които проправят пътя си през живот, изпълнен с приключения. Не знам дали това ще има някакво значение за Изи. Но знам, че Никола променя живота ми до неузнаваемост.

ДОМ

В училището, където работи майката на Никола, има родителска среща и Кейтлин е предупредила дъщеря си, че няма да се прибере преди девет. Съзнавам, че ако се върне по-рано, ще се наложи да се крия в гардероба или на балкона. Но Никола настоява да дойда у тях и аз се предавам. Искam да я видя у дома. Искam да познавам и тази част от живота ѝ.

Пристигам на Викториан Терас, където тя и майка ѝ живеят на номер трийсет и шести, и Никола отваря вратата, облечена в джинси и тъмносин суичър, няколко размера по-голям. Не успявам да сдържа усмивката си.

— Какво има? — репчи се тя.

— Нищо, просто гледам пуловера ти. Не ти ли е малко голям?

— Такава е модата — отговаря тя.

Следвам я през смях и затварям вратата след себе си. Чувствам се странно, сякаш съм натрапник.

— Искаш ли нещо за пиене? — пита Никола.

— Не, благодаря.

— Аз пия чай, така че...

— Спокойно, всичко е наред.

Изглежда леко притеснена. Може би е искала да играе ролята на домакиня.

— Гладен ли си?

— Да — лъжа аз. — Малко. Какво има за ядене?

— Мога да ти направя тост с яйце, тост със сирене или тост с колбас.

— Значи си много сръчна с тостера, така ли?

Тя се разсмява.

— Може да отворя и пакет бисквити.

— Добре, бисквити. Ще ям, каквото ядеш ти.

— Мама ходи на пазар в понеделник и купи едни много вкусни. Германски или белгийски, или не знам точно какви бяха, но ги изядохме и са останали само обикновени. Искаш ли?

— Чудесно, най-много обичам обикновени.

Тя ме гледа замислено.

— Обаче са без шоколад.

— Най-обичам обикновени бисквити без шоколад.

Никола въздиша облекчено.

— Седни във всекидневната — сочи тя вратата вляво. — Ще ги донеса след минута.

ИНДИВИДУАЛНО

Влизам в стаята, която ми е посочена, и се оглеждам. В ъгъла има телевизор и видео, до стената са поставени голям диван и два фотьойла. В двете ниши има лавици със стотици книги, до тях пиано и върху него калъф за цигулка, а насреща голям френски прозорец, който гледа към миниатюрна градинка. Усмивам се, защото осъзнавам, че всъщност проверявам пътя си за отстъпление.

Навсякъде из стаята са пръснати снимки на Никола — по стените и върху лавицата над камината. Разглеждам ги: Никола като бебе лежи в кошарката си; Никола прави първите си стъпки, облечена в яркосиня рокличка; една малко по-млада версия на Никола, която аз познавам, в компанията на майка си, и, предполагам, на дядо и баба, в някаква градина; друга снимка на морския бряг с кофичка и лопатка в ръце — трябва да е била на шест или седем. Накрая една официална снимка в училищна униформа — девет- или десетгодишна е. Докато гледам фотографиите, си спомням как тя дойде в моя апартамент и разгледа моите. Изпитвам онова, което сигурно и тя е изпитвала — изправен съм пред недостъпен свят.

— Успях да ги изровя — тържествува Никола, влизайки в стаята. Носи чиния, пълна с обикновени бисквити. Фактът, че се е погрижила да ги извади от пакета, говори много. Но фактът, че забелязвам това, говори още повече. Моето момиче наистина е без грешка.

Взимам си една бисквита, а тя оставя чинията върху страничната масичка до своята чаша с чай.

— Е, това е моята къща — казва Никола, като сочи гордо с ръка. — Харесва ли ти?

— Да, много е хубава.

— Не е толкова напудрена като твой апартамент. Не искам да кажа нищо лошо. Нямаме толкова красиви вещи, но аз си я харесвам.

— Няма значение какво притежаваш, важното е какво правиш с него. Тук всичко изглежда страхотно.

— Мама и аз я боядисахме миналото лято. Е, аз помогнах да изберем цвета на стените — този — се нарича „нежна ябълка“, а тя

свърши повечето работа с помощта на вуйчовците ми. Обаче си боядисах стаята сама.

— Наистина ли?

— Да. Искаш ли да я видиш?

Толкова е въодушевена, че не посмявам да откажа, въпреки че се чудя как ще успее да се измъкна от горния етаж в случай на необходимост.

— Да вървим — казвам. — Покажа ми бърлогата си.

Тя грабва чашата с чай и шепа бисквити и ме повежда по стълбите.

— Ето тук — тя гордо посочва надпис от едри многоцветни гумени букви, който гласи: „Стаята на Никола“.

— Наистина ли?

Тя ме сръгва с лакът.

— Да, наистина.

Според Никола стаята е боядисана в „метлично синьо“, но това е недоказуемо, защото стените са покрити с плакати. Тя влиза в ролята на гид и ми показва галерията си от популярни певци и групи, които включват Ен Синк (защото харесва музиката им), Степс (защото харесва как танцуват), Роби Уилямс (защото иска да се ожени за него), Уестлайф (защото си пада по двама от тях), Ъшър (защото харесва и музиката, и него), Мел Си и Гери Халиуел (защото покриват мястото, където тапетът се е скъсал), Фред Дърст от Лимп Биски (защото приятелката ѝ Кийша ги харесва, макар Никола да смята, че са малко шумни), Ес Клъб 7 (защото харесва песните им), Кърт Кобейн от Нирвана (защото една съботна сутрин видяла Брендан на Ууд Грийн Хай Стрийт да носи фланелка на Нирвана), Бритни Спийърс (защото плакатът е безплатно приложение на вестника) и Еминем (защото Кийша има на касета с албума, където ругае на поразия, което силно я кефи).

— Стаята ми е страхотна, нали?

— Да, така е. Изобщо не предполагах, че имаш толкова много плакати. Ще видя какво мога да задигна от офиса на „Тийн Сийн“, имаме купища.

Лицето ѝ се изопва.

— Не слагам на стените си каквото и да е. Имам вкус.

Продължава обиколката, като ми изрежда любимите си книги, любимите си дискове, любимите си ароматни пръчици и дори любимите си плюшени играчки — единствените предмети в стаята, които напомнят, че все още е дете. Само допреди няколко години тези играчки са били най-скъпото й, дори сега е ясно, че все още е силно привързана към тях.

— Имах стотици — обяснява Никола, посочвайки колекцията си от плюшени играчки, подредена на пода в ъгъла до портативната й компактдискова уредба. — Обаче раздадох повечето от тях, защото бяха много бебешки.

— А тези какви са?

— Тези са любимите ми. — Тя ги сочи една по една. — Това — маха към мече с размер на четиригодишно дете, — е Патрик. Имам го още откакто бях много малка, ама наистина много малка. Купи ми го дядо — тя сочи носа на мечето. — Виждаш ли как е изтъркана козината тук?

Кимам.

— Аз съм го направила. Мама казва, че съм му търкала нослето, докато заспя. Правила съм го всяка вечер в продължение на години.

— А това — тя показва бяла мъхната горила с червено лице и копчести очи, — това е Хари и той може да прави ето така. — Към ръцете и на главата на горилата са прикрепени пружини, и тя подскача нагоре-надолу и маха с ръце във въздуха. — Мама ми го купи за десетия рожден ден, защото бях луда по дивите животни и исках да имам истинска маймунка.

— А това кой е? — соча плюшен тигър. Гривата му е оръфана, а козината проскубана. Личи, че е виждал и по-добри дни.

— Той е един от най-големите ми любимци. Имам го от осемгодишна. Може да решиш, че си измислям, но името му е Дейв.

— Дейв? — изненадвам се.

— Кръстила съм го на теб — усмихва се тя. — Винаги съм знаела, че някой ден вие двамата ще се срещнете.

НА ЕДРО

Няколко дни по-късно на път от работа към къщи налитам на Шон, стар приятел на Изи, който живее в Глазгоу. Ейми, жената на Шон, роди момиченце миналото лято, точно преди Изи да забременее, така че дори не съм сигурен дали той знае какво се е случило с нас. Шон е дошъл в Лондон по работа и се е запътил на среща със свой клиент. Той ме разпитва за Изи, а аз него за Ейми и бебето Амбър. Казва кратко, че Ейми е добре, след което цели десет минути ми говори за Амбър — за това как спяла, как ядяла, какво обичала най-много, как сграбчвала с пръстчетата си предметите, което недвусмислено показвало, че ще бъде гениална. Списъкът няма край.

Макар да се мразя за това, изпълва ме страхотна завист. Не защото Шон има бебе, а аз нямам, а защото той може да се хвали колко прекрасна е неговата дъщеря, а аз не мога да направя същото. Искане ми се да разкажа на този мъж, който дори не ми е близък приятел, всички неща, заради които се гордея с Никола — колко е красива, колко е талантива, как учителите ѝ казват, че рефератът ѝ е толкова добър, че сигурно ще получи грамота. Но съм принуден да си прехапя езика. Накрая той ме съветва: „Вие с Изи трябва да си имате деца. Това ще промени целия ви живот.“. Усмивам се криво, защото знам, че не иска да каже нищо лошо. Но безгрижната му забележка ме жегва и аз нарочно поглеждам часовника си, защото не искам да остана повече с него. Преди да се разделим и всеки да поеме в своята посока, той ми изкопчава обещанието, че Изи и аз ще отидем да прекараме някой уикенд с него, Ейми и бебето Амбър. А първото нещо, което правя, след като го оставям, е да извадя мобилния си и да позвъня на Никола.

ПЛАН

— Ало? — бодро се обажда Никола.

— Аз съм — казвам. — Къде си?

— Здравсти, Дейв. В стаята си, слушам музика. Как си?

— Добре. Наистина чудесно. А ти?

— Скука. Имам да пиша цял куп домашни, а се чувствам толкова уморена, че не ми се прави нищо. Щях да си легна, но мама каза, че ще провери дали съм ги направила. Шегува се, разбира се, но с мама винаги трябва да си нащрек.

— Просто се питах какво искаш да правим, когато се видим другия път?

— Все ми е едно, наистина. Но не мисля, че някога ще ми доскучее да се разхождаме с колата.

— За разлика от мен — засмивам се аз.

— Какво ще кажеш за компромис? Можем да се разхождаме с колата и да слушаме някой диск по твой избор. Непрекъснато повтаряш, че имаш милион албуми, които трябва да чуя. Ето, предоставям ти възможност.

— Опитях се веднъж, не помниш ли? Пуснах ти моя любим албум на Ар И Ем „Automatic for the People“, а ти каза, че бил зверски досаден и пълен боклук.

— Че той си беше пълен боклук — кикоти се Никола.

— Може и така да е, но няма значение, защото аз имам друг план. Да излезем на пазар за рождения ти ден.

Цяла седмица обмислям как да я помоля за това. Не ми се ще да питам дали имат достатъчно пари, но и без това е ясно, че не тънат в разкош. Искам да направя нещо за нея — всъщност всичко, а това е единственото, за което се сещам.

— Не можем да пазаруваме. — Тя въздиша. — Първо, рожденият ми ден е чак през май и освен това, как ще обясня на мама откъде имам нови вещи?

— И двете ти забележки са абсолютно основателни. Но и аз съм помислил. Какво ще кажеш за следното? Няма да купуваме, ще

излезем на шляй-пазар. Ти ще си избереш какво искаш, а когато дойде рожденият ти ден, ще отидем да го вземем. Е, какво ще кажеш?

— Звучи страхотно. Но какво ще правя аз с теб?

— За какво говориш?

— За всички подаръци, които аз би трябвало да ти купя? За рождените дни, Коледите и Деня на бащата?

Никога не съм обръщал особено внимание на Деня на бащата. Винаги съм смятал, че са го измислили производителите на поздравителни картички, за да си повишат оборота. Виж, Денят на майката е истински празник. Него нямаш право да забравиш. Денят на бащата е евтина имитация, още едно извинение за татко ти да прави онова, което прави всяка неделя — да седи в любимия си фотьойл и да гледа тъпата телевизия, но този път обут с чорапи на сърчица и нахлузил безвкусна вратовръзка. Но докато слушам дъщеря си, неочаквано започвам да вярвам в Деня на бащата. Искам си полагащите ми се чорапи с Мики Маус и смешни вратовръзки.

— Не желая подаръци — отговарям. — Наистина, скъпа.

— Ако ще го правим — непреклонна е тя, — искам и аз да ти подаря нещо. И няма да дойда, ако не ми позволиш.

ПРЕДСТАВИ СИ

Срещаме се, както сме се уговорили, и се упътваме с метрото към Уест Енд. Казал съм на Джени, че ще работя вкъщи през целия ден. Никола е баламосала майка си, че ще ходи у Кийша, а на Кийша е наредила да я покрива, защото уж имала тайна среща с момче. И двамата сме се оплели в сложна мрежа от необходими лъжи, за които, оказва се, притежаваме изключителна дарба.

Този следобед е истинско откровение — откривам вътрешните механизми на тийнейджърския мозък. Никола приема пазаруването на подаръци съвършено сериозно — мъкне ме из магазини за аксесоари, в магазини за спортни облекла, в магазини за мобилни телефони и дори в магазин за сандвичи, докато стигаме до източника на най-голямата наслада — до магазините за дрехи. Най-любимият ѝ е един голям магазин близо до Оксфорд Съркъс. Тук тя пробва поли, повечето от които ми изглеждат абсолютно еднакви, но според компетентното ѝ обяснение се различават в детайлите. Облича и съблича блузи, пуловери, шапки, обувки, без да губи за миг доволния си вид.

Докато преглежда редиците от закачалки и с категоричен жест отхвърля тези от тях, които не са точно онова, което иска, аз зяпам наоколо. Виждам момичета с обици на носа, момичета с пурпурни коси, високи момичета, ниски момичета, момичета със скейтбордове, елегантни момичета, яки момичета и момичета с толкова торбести джинси, че се чудя как не се спъват. Изобщо, виждам момичета от всякакви видове и размери и всички имат нещо общо — носят дрехи, с които изглеждат по-възрастни. У някои успявам да забележа все още бебешките черти и младостта, която се опитват да скрият, само ако се вгледам много внимателно. Дори с Никола е същото. Появява се с джинси под пъпа и къса блузка и ме пита за мнението ми. С тези дрехи лесно може да мине за седемнайсетгодишна, а това ме натъжава, защото не искам да порасте толкова бързо, след като я познавам от толкова кратко време.

ВКУС

В пълен контраст с първата част от нашия шляй-пазар, прекарваме отреденото за мен време далеч по-улегнало. Завеждам Никола в рок и поп секцията на мега музикалния магазин на Оксфорд Стрийт, намирам „М“, за секунди откривам каквото търся и ѝ го показвам.

— Ван Морисън, „Astral Weeks“ — прочита заглавието тя. — Кой е той?

— Просто един тип, който умее да пее.

— Струва едва шест лири и деветдесет и девет — установява тя. — Само това ли искаш?

— В интерес на истината, не мога да понасям Ван Морисън — отговарям. — Нямам нищо лично против него, но мразя и се отвращавам от всичко, което е изпял и записал.

Никола се размива.

— Обаче Изи го харесва и това е единственият ѝ недостатък. Е, харесва ранните му записи. Когато се запознахме имаше на касета „Astral Weeks“ и през цялото време си я слушаше. Направо ме подлудяваше с нея, след което или я скъса, или я загуби, но никога повече не се опита да си вземе нова просто защото вече не се интересува особено от музика. Но дори и сега, когато я видя как понякога се размотава из къщата, си мисля, че ако имаше „Astral Weeks“ сигурно щеше да я слуша. Предложих ѝ да си го купи на диск, но тя винаги забравя, затова все си мисля да го направя вместо нея, но досега така и не съм.

— Защо?

— Знам, че ще ти се стори грозно, но ми е трудно да харча пари за музика, която не харесвам.

Никола отново се размива.

— Е, хайде, Дейв! Не можеш ли да го направиш заради Изи?

— Не. Една година тя ме помоли да купя на майка ѝ „Най-добрите хитове на АББА“ и аз не можах.

— Защо?

— Защото са АББА, затова! С радост щях да взема „Хитовете на Блонди“ или кутията с пет диска на Ник Дрейк или дори Мадона! Но не и АББА. Не можах да понеса мисълта, че спечелените ми с труд банкнотки ще отлетят при Бени и Бьорн в Швеция, за да поддържат лукса, в който са свикнали да живеят. И тук се явяваш ти. Ти можеш да ми купиш „Astral Weeks“ с твоите пари, а аз да я подаря на Изи, без да имам чувството, че съм подпомогнал фонда „Да построим за Ван Морисън още по-голямо имение в Ирландия“.

Никола ме удря с юмрук по ръката.

— Понякога си гаден!

Ако бях обикновения свадлив баща, който дразни обичайно намусената си дъщеря в тийнейджърска възраст, не бихме се различавали от стотиците хора в магазина. Но докато се обръщам към Никола, с крайчеца на окото си зървам някого от другата страна на рафта с дискове. Изи. Само на няколко сантиметра от нея съм, но тя все още не ме е видяла. Толкова е близо, че почти я докосвам, и все пак ни делят милиони километри. Пожелавам си да ме види. Искам да погледне към мен, после към Никола и да направи връзката. Така всичко ще излезе наяве. Няма да се налага да събирам смелост, за да й разкажа за дъщеря си.

Животът обаче не е толкова лесен. Изборът е мой. Трябва само да проговоря и тя ще разпознае гласа ми, ще вдигне очи и всичко ще свърши. Замръзвам, опитвайки се с цялото си същество да постъпя правилно. Но не успявам. Прикляквам ниско и повличам със себе си Никола, като се обливам в ледена пот.

— Какво става? — изненадва се Никола.

— Изи е там — прошепвам. — Трябва да си вървиш. Ще ти се обадя по-късно, обещавам.

Никола се устремява към изхода, без да се обърне нито веднъж. Да я гледам как се отдалечава, е най-тъжното нещо в света. Сякаш съм я предал, защото се срамувам от нея. Чувствам се непочтен, но не мога да постъпя иначе. Изчаквам, докато се изгуби съвсем от погледа ми, и се подготвям за онова, което следва. Решавам, че имам две възможности — първата е да изляза от магазина, без да се обръщам назад, втората е да се обадя на Изи. Струва ми се подло да избягам от нея сякаш отново избирам по-лесния начин, а аз не заслужавам да се измъкна лесно. Така че поемам дълбоко въздух, изправям се на крака,

сякаш нищо не се е случило, и продължавам да ровя из дисковете. След две секунди тя ми се обажда.

— Здравсти, скъпа — казвам, като вдигам поглед. — Какво правиш тук?

Изи приближава и ме поздравява с целувка.

— Търся подарък за Стела. Вижда ми се тъжна напоследък, та реших да я поразведрия. А ти какво правиш тук?

— Имах нужда да се поразсея и нали ме знаеш... не мога да мина покрай музикален магазин, без да вляза. Няма значение, я ми кажи какво си харесала за Стела?

— Все още нищо. Не знам наистина. Нещо, което да я разсее. Доста е стресирана от работа в момента. Какво ще препоръчаш ти?

— Сто неща.

Изи кима замислено и поглежда към ръката ми. Чак сега осъзнавам, че все още държа диска на Ван Морисън.

— „Astral Weeks“ ли виждат очите ми?

— Да.

— Но ти мразиш този албум — усъмнява се Изи. — Спомням си, че веднъж го нарече „най-лошият псевдо соул-фолк-блус-рок“, който някога си чувал и каза, че „да слушат подобен боклук е обида за всеки чифт уши“.

— Аз ли казах това?

— Много добре знаеш, че ти.

— Е, човек може да промени мнението си, нали? Искаш ли го? За теб съм готов да направя компромиси с железните си принципи.

— С радост.

— Тогава ще го взема за теб. А какво ще изберем за подарък на Стела?

— Ти какво предлагаш?

Завеждам я до рафтовете с буквата „У“ в секцията рок и поп и ѝ показвам диска на Катрин Уилямс „Little Black Numbers“.

— Вземи ѝ това.

— Момичето, което прави музикалната ни страница, я превъзнася до небето от години.

— Това е просто най-доброто съчетание на хубав женски глас, акустична китара и музика за разбити сърца. Обаче много добре направено. Стела ще го хареса.

— Добре — съгласява се Изи. — Взимам го.

Отивам на касата, плащам за Катрин Уилямс и Ван Морисън, и подавам двата диска на жена ми, която ме целува.

— Кога ще се върнеш у дома? — пита ме тя.

— Както обикновено. А ти?

Изи поглежда часовника си.

— Ще се опитам да не закъснявам. — Отново ме целува. — Най-добре да вървя. — Обръща се и неочаквано спира. — О, щях да забравя да ти кажа добрите новини.

— Какви са те?

— Помниш ли Адел? Адел и Деймиан? — Стари приятели на Изи, които чакат дете. Не са приятели от А-група, а по-скоро от онези, с които Изи поддържа телефонна връзка веднъж на два месеца и разговорите им винаги завършват с думите „наистина трябва да се видим някой ден“. Този ден така и не настъпва.

— Адел е родила миналата събота — съобщава жена ми. — Момиченце. Маделин Кетриона Мейсън. Три кило и двеста грама.

Търся следи от тъга по лицето ѝ. Никой от двамата ни не е споменавал помятането от толкова дълго време, та ни се струва, че не се е случвало. И все пак, докато тя говори за бебето на Адел и Деймиан, се чувствам объркан. Изи обаче очевидно е добре.

— Как е Адел? — питам.

— Изтощена. Било много дълго раждане. Осемнайсет часа. Контракциите ѝ започнали рано сутринта, още докато били в леглото, сетне ѝ изтекли водите и трябвало да я включат на система... Деймиан плакал по време на раждането.

— Предполагам, че всеки би плакал, нали? Това е емоционален момент. — Когато тези думи излизат от устата ми, се потрисам от тяхната неуместност. Откъде мога да знам нещо за този момент?

— Поканиха ни да наминем покрай тях да ги видим, ако можем — съобщава Изи. — Утре след работа. Ходи ли ти се?

— А на теб?

Тя кима.

— Добре тогава — казвам. — Ще отидем.

МИНИ

Пристигаме у Деймиан и Адел, които живеят в триетажна сграда от викторианската епоха на Финсбъри Парк, натоварени с подаръци: обемист комплект за ароматерапия за Адел, бутилка бренди за Деймиан и бебешки гимнастически уред от „Ърли Лърнинг Сентър“ за Маделин. Натискам звънеца и зачаквам. След няколко минути се появява Деймиан. Обикновени той е безупречно облечен в маркови дрехи, но тази вечер е бос, навлякъл стари джинси и тениска на Москино, изцапана с петна, за които подозирам, че са бебешко повърнато. Неколкодневна брада покрива иначе гладко избръснатото му лице. Поздравява ни и по стълбите ни се оплаква колко много съм не му достига.

— Снощи се събуди осем пъти... а предишната нощ въобще не заспа... а по-предишната спа само три часа... а нощта преди това... — Стигаме до вратата и той я отваря. — Не съм на себе си. Дори не знам кой ден сме днес. — След което почесва разсеяно корема си и ни пита: — А вие как сте?

— Ние сме добре — казва Изи. — Работата върви.

— Моята също — добавям.

Деймиан ми се усмихва.

— Адел ми каза, че си напуснал рокаджийската журналистика, за да работиш в някакво списание за тийнейджърки или нещо подобно. Как върви? Звучи като голяма забава.

— Да, така е. Не е толкова лесно, колкото ти се струва, но пада голям смях. Както и да е, няма значение какво става с нас. Дошли сме да видим вас. Ти как си, новоизлюпени татко? — Раздрусвам ръката му. — Още веднъж моите поздравления.

— Всъщност не правя нищо друго освен да се пречкам. Сядайте! — Той посочва дивана. — Ще ви приготвя нещо за пиене. Адел се опитва да направи физиономията си по-приемлива — това са нейни думи, не мои.

Деймиан изчезва и ни оставя да се оглеждаме. Не си спомням кога за последен път съм бил в техния апартамент, но съм сигурен, че

са направили сериозен ремонт. Преди стаята беше жълта, а сега е бледозелена. Старата газова камина е заменена с открита от дялан камък, а в ъгъла има купчина от полуразопаковани подаръци. Различавам няколко плюшени играчки и голяма кутия с марката на „Фишър Прайс“. Върху облегалката на малък стол е метнато лимонено зелено гащеризонче. Разпознавам го моментално — онова от „Бейби Гап“. Приближавам се и го вдигам към светлината, както направих онзи далечен ден в магазина.

— Много е сладко — казва Изи. — Но не ли е малко голямо за новородено?

— Голямо е, разбира се — потвърждава Деймиан, който в същия момент влиза в стаята. — Брат ми Гарет го взел. Той е на деветнайсет и изобщо не се сетил да прочете, че на етикета пише „двайсет и четири до дваайсет и шест месеца“. Нищо, нали ще порасне.

Всички гледаме гащеризончето. Но само един се принуждава да напусне стаята заради него. Казвам, че отивам до тоалетната, а когато се връщам, съм възстановил самообладанието си и колената ми вече не треперят.

АЗ

— Е, как се чувстваш като татко?

— Страхотно — отговаря Деймиан. — Толкова е хубаво, колкото си го представях. Същевременно е странно, че сега я има. Толкова се готвихме за нея и хоп! Ето я да рита с крачета и да пици в реалния свят. Все още не мога да го повярвам, истинско чудо.

— Така е, Деймиан — потвърждава весело Изи. — Вече си баща за цял живот. Всичко е пред теб, особено с момиче. Преди да се осъзнаеш, ще е станала тийнейджърка, ще се затваря нацупено в стаята си, ще харесва пъпчиви момчета и ще слуша музика на максимума.

— Нямам нищо против силната музика, но момчетата ме тревожат. Вече казах на Адел, че Мадри няма да има нищо общо с момчетата, докато не стане на двайсет... по-добре на трийсет години.

— Като единствения човек в тази стая, който все пак някога е бил момиче на подобна възраст — намесва се Изи, — позволи ми да ти разкрия, скъпи, Деймиан, че не съществува баща на този свят, който може да спре едно момиче, щом става дума за момчета, така че най-добре свиквай с идеята още отсега. Не съм дори сигурна дали моят татко търпеше Дейв в началото, но впоследствие се примири.

— Баща ти ме мислеше за много готин, докато не му съобщи, че ще се съберем да живеем заедно — засмивам се аз.

— Вярно е — потвърждава тя. — Татко дори ме предупреди, че ако заживея с Дейв, ще проваля всичките си шансове той да ме направи почтена съпруга. Каза ми: „Защо да си купува крава, когато получава млякото безплатно?“

В стаята влиза Адел с бебето. Изглежда по-зле и от Деймиан. Облечена е с тениска, хавлиен халат до земята, къси чорапки със семейство Симпсън и плюшени пантофи. Небрежната външност, както и тази на съпруга ѝ, е на светлинни години от последния ми спомен — преди повече от година четиримата излязохме на вечеря и тя носеше доста секси черна рокля без ръкави на „Прада“ и през цялата вечер се притесняваше за косата си.

Деймиан поема бебето, а Изи и аз прегръщаме Адел.

Мади сумти в ръцете на баща си.

— Искате ли да я подържите? — пита той.

Изи кима и внимателно взима бебето. Налага ми се още веднъж да напусна стаята под претекст, че отивам за чаша вода.

ЛЮБОВНА СРЕЩА

В осем и половина вечерта двамата с Изи пътуваме към къщи с метрото по Северната линия. Седим в последния вагон, който е практически празен. През цялото време Изи мълчи. Или гледа навън в тъмнината, или чете малките обяви над прозорците. Само от време на време си разменяме по някоя дума и когато го правим, гласовете ни потъват в ритмичното тракане на вагона по релсите.

— Знаеш ли какъв ден щеше да е деветнайсети март?

— Не. Какъв? — питам.

— Денят, в който трябваше да се роди нашето бебе, ако го бях износила — съобщава тя делово. В гласа ѝ няма скръб. — Изчислих го преди месеци.

— Не трябва да мислиш така.

— Знам. — Изи ме поглежда, В очите ѝ се чете въпрос. — А ти? Мислиш ли?

Издържам на погледа.

— Да, разбира се.

— Нямах представа.

— Защо?

— Защото никога не говориш за това. Знам, самата аз не исках. Когато се случи... струваше ми се, че искаше да разговаряме. Сега обаче... нищо. Сякаш не е било.

— Ти би ли искала да говоря повече за това?

Тя се заглежда в прозореца насреща.

— Не... Просто се чудех, това е всичко. Все още ли искаш да имаме деца някой ден?

Кимам, недоумявайки накъде бие.

— Аз също — казва тя. — Какво мислиш, ще стане, ако опитаме отново?

— Ти искаш ли?

Тя поклаща глава.

— Не. Просто разсъждавам на глас. Мислех си какво ли би било да се любим с намерението да забременея и дали ще бъде различно от

секса, който правим обикновено.

— Сигурен съм, че ще е същото.

Тя взима ръката ми и я стиска, сетне я пуска.

— Сигурен ли си? Всички познати двойки, които имат деца, твърдят, че не са ги планирали.

— И на мен ми мина същата мисъл преди време.

— Не смяташ ли, че е странно? Защо хората вече не искат деца?

— Искат. Деца се раждат непрекъснато. Може би ние познаваме само определен тип хора. Повечето ни приятели имат малки жилища или живеят в скапани квартали, или може би смятат, че първо трябва да направят кариера.

— Сигурно си прав. Вероятно всички чакаме подходящото време... Мисля, че е страшно.

— Кое?

— Да кажеш, че действително искаш да забременееш. Дори го наричат опитваме се за бебе. Някои хора казват само опитваме се и всички разбират за какво говорят. Опитваме. Работата е, че ако се опитваш, можеш да се провалиш, но ако случайно забравиш за противозачатъчните, тогава няма как да се провалиш, ако не стане, нали? Всъщност през по-голямата част на младостта ни е тъкмо обратното — ако си правил секс без контрацептиви и не си забременял, си извадил късмет. Помисли: повече никакви игри с презервативи, никакво тъпкане със скапани химикали, свободен си да правиш любов без последствия. Ето защо според мен повечето хора не признават, че се опитват, защото така избягват необходимостта да признаят провала си. Но за хората, които опитват, и отново опитват, и накрая се провалят, за хората, които искат и желаят дете повече от всичко друго на света, за хората, които трети или четвърти път опитват ин витро, за тези хора сексът без последствия е най-ужасното нещо на света. Нали?

Тя ме поглежда сякаш очаква отговор. Но аз мисля за Никола и за краткия разговор, който водих с нея за секса. „Всеки се опитва да представи секса като нещо незначително, но той всъщност не е.“ Едва сега разбирам колко е права. Може да го наричаш „обикновен“, може да го наричаш „безопасен“, но той винаги притежава способността да преобърне живота ти наопаки.

Поглеждам Изи и отговарям на въпроса ѝ.

— Да, права си. Секс без последици може да е най-ужасното нещо на света.

— Нали разбираш — казва тя, — това е, което не мога да проумея. Кой разумен човек би искал да се нагърби с това доброволно? Аз не бих могла. Не мисля, че имам сили да го сторя, без значение колко много искам да имам дете.

— Но ти говориш така, сякаш провалът е предрешен.

— Нима?

— Да.

— Нямах пред вид това. Всичко, което казвам е, че в този момент нямам смелост да понеса провала. А ти?

— Не знам. Смятам, че в подобни случаи човек дори не знае на какво е способен, докато не го направи.

— Според теб страхливка ли съм?

— Не — отричам. — Абсолютно не.

— Знаеш, че можеш да ми кажеш истината.

— Знам. И казвам „не“. Не мисля, че си страхливка. Случилото се беше ужасно и тъжно. Всеки би станал предпазлив.

— А аз мисля, че ме е страх — изрича тя толкова тихо, че едва долавям думите ѝ, потъващи в шума на колелата, и после, без да ме погледне, ме пита:

— Имаш ли си любовница?

— Какво?

— Любовница. Съвсем прост въпрос, Дейв. Имаш ли любовница?

Сякаш някой ме залива със студена вода. Извързвам се към нея, целият изстинал от страх.

— Не, разбира се.

Говоря по-високо от необходимото. Двойката, която седи най-близо до нас, ни поглежда и извързва поглед. Веднага снишавам гласа си.

— Не разбирам какво те кара да ми задаваш подобен въпрос.

Това, естествено, е лъжа. Разбирам много добре защо ми задава въпроса. Десетки пъти съм обмислял приликите между връзката ми с Никола и любовната афера. Лъжи, увъртания и най-вече фактът, че съм се влюбил безнадеждно в друга. Наистина е афера — макар и не

любовна, но последиците ѝ ще бъдат точно толкова катастрофални и опустошителни, когато истината излезе наяве.

Виждам как очите на Изи се пълнят със сълзи и те се стичат по лицето ѝ.

— Извинявай — прошепва тя. — Просто не ми обръщай внимание. Не трябваше да казвам нищо.

— Не! Трябваше, ако така мислиш, Искан да знаеш, че никога няма да направя такова нещо.

— Вярвам ти.

— Тогава защо ме попита?

— Защото чувствам, че нещата между нас не са наред. Отдавна. Не знам. Сигурно ме гони параноя.

— Но защо? Защо ще си въобразяваш подобни неща? Аз те обичам. Никога не бих те наранил.

— Вината е моя. Аз те пренебрегнах. Имам чувството, че непрекъснато работя. Не те заслужавам.

Ако е имало момент, в който трябва да разкажа всичко на Изи, то това е сега, но аз не притежавам необходимата сила.

— Не говори така, скъпа. Никога не казвай подобно нещо.

— Защо? Истина е. Почти не се виждаме, все съм прекалено заета. А когато се видим, аз съм или изморена, или в лошо настроение, или нещо друго. Любовта не върви така.

— Как?

— Сякаш съществува безкраен резервоар, от който можеш да черпиш от време на време. Имам чувството, че от нашата връзка аз само взимам, без да давам. Сякаш те приемам за нещо сигурно. Какво ще стане, ако любовта ти свърши?

Гледам я и за секунда тя ми напомня Никола в деня, и който я видях за пръв път — изглежда тъй изгубена, тъй безнадеждно нуждаеща се от грижа, че сърцето ми литва към нея.

Когато стигаме у дома, Изи изглежда по-уморена от всякога. Затова предлагам да заминем някъде за уикенда, но тя възразява, че повече не желае да бяга. Искан да си останем вкъщи. Съгласявам се, но само при условие, че ще направим нещо специално.

Изключвам двата мобилни телефона, дърпам кабелите на домашния апарат, факса, компютъра, телевизора и видеото, пускам завесите и си лягаме, твърдо решени да избягаме от света.

Не излизаме от апартамента целия уикенд. Вместо това говорим, спим и се грижим един за друг като Джон и Йоко. Може и да не сме успели да дадем мир на света, но когато настъпва понеделник сутринта, той все пак изглежда като далеч по-добро място.

ПОРАСНАЛ

До: izzy.harding@bdp.co.uk
От: dave_atch01@hotmail.com
Относно: Рубриката на възмъжалия Дейв

Скъпа Изи,
Пращам ти новата си статия. Кажи ми, ако искаш да направя промени.
Надявам се да те разсмея.

С обич
Дейв ХХХ

P.S. Тази вечер ще сготвя моята специална лазаня с много чесън а ла Хардинг.

ДА ТРУПАШ ГОДИНИ

Страхът, че остаряваш, дълго време се смяташе само за грижа на носителките на естроген. Жените се притесняват, че биологичният им часовник неумолимо напредва, подхождат „творчески“, когато говорят за своята възраст, и се страхуват да не бъдат захвърлени на тавана като непотребна вещ. Докато мъжете, подобно на доброто вино и узрялото сирене, според всеобщото мнение с годините стават все по-добри. Предполага се, че застаряващият мъж задължително е преуспял. Нещо като Шон Конъри в „Златният пръст“ — хладнокръвен, образован и самоуверен. Жените го намират неустоим, двайсет и няколко годишните младежи — за заплашителен — и всички му завиждат. Смяташе се, че така трябва да

бъде. И аз исках да бъде така. Но сега, когато вече съм на трийсет и една и започвам да трупам години, вече не съм сигурен.

Всъщност какво се случи? Много неща. Първо: предишното поколение, което уж трябваше да навърши четирийсет, погълнато от грижи по своите градини, дребните си дечица и триковете за сваляне на данъци, реши да остарее позорно. Тази група, съставена от заклет ергени или бездетни разведени и серийни моногамисти, продължи да се държи като двајсет и кусур годишни пичове. Това е не само против природните закони, но и абсолютно обидно. Повечето застаряващи мъже, които познавам, имат интимни връзки и това положение им харесва. Мисълта, че някой ден цялата сигурност, която нашите партньорки предлагат, може да ни бъде отнета, като ни оставят да изживеем повторно второто си десетилетие, е ужасяваща. Така че сега ние, застаряващите мъже, не само се притесняваме как да открием и запазим госпожа Съвършената, но трябва да се изправим и пред възможността, че провалът в това начинание ще ни принуди да прекараме следващото си десетилетие, шофирайки спортни коли, срещайки се с тийнейджърки и носейки кожени панталони. Прекрасна идея, на теория, но на практика — бррр! пълен отврат.

Второ: сега, когато седмичните часове на жените при психотерапевта и учителите по йога и „тай чи“ са нещо нормално, ние, мъжете, имайки толкова малко поводи за оплакване от относително несложния си живот, решаваме да се присъединим към клуба. И ние като тях започваме да се тревожим за килограмите си, за интимния си живот и за това, че се тревожим. От друга страна, остаряващите жени си прекарват чудесно. За тях медиите дори създадоха новото понятие „средна младост“. Тези жени много по-смело от мъжете са склонни на развод, ако партньорите им не са на съответната висота и, на всичкото отгоре, постигат сексуалния си връх точно в момента, когато нормалният мъж изживява известен спад.

Най-големите ми страхове от това, че ставам по-стар, са свързани с постиженията ми в живота. Да разгледаме списъка „Какво от нещата, които обикновено съм постигал съвсем лесно, вече не мога да постигна?“. Както знаете, приглушените светлини допринасят за допълнителната злокобност на зловещите четива. В този ред на мисли ще си призная, че: първо, не мога вече да бия моя приятел Лий на спринт. Той е на двайсет и пет, само кожа и кости, не особено здрав и доскоро винаги го биех. Второ, не мога повече да будувам по цели нощи. Преди известно време бях в един лъскав клуб в центъра на Лондон и направо заспах, докато цяла тумба млади момичета, облечени само с мъхести сутиени, танцуваха около мен. А беше едва десет минути след полунощ. Трето: не мога повече да правя любов по цяла нощ. (Слава Богу, жена ми и аз винаги сме толкова изморени от работа, че тя вероятно няма да иска дори да го мога.)

Разбира се, животът няма да спре само защото остарявам. Знам, че скоро няма да сменя маратонките си „Еър Макс“ с домашни чехли, но онова, от което се страхувам и от което, подозирам, се страхуват всички мъже, е промяната, без значение колко постепенна и незабележима е тя. Но промяната е факт от живота, така че човек може или да се бори с нея и да се провали, или, като жените на милениума, да я приеме и да я обърне в своя полза. Но както при повечето неща в живота, съществува и средно положение: макар и да изпадам в ярост от демодирането на моите „Найки“, някъде дълбоко у мен съществува частица, която тайничко очаква да натрупам години.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА (МАРТ — ЮНИ 2001)

*Когато сърцето ти е разбито, когато
гемите ти са потънали, повече нищо няма
значение. Това е краят на щастието и началото
на покоя.*

Ели Дън от пиесата
на Бърнард Шоу
„Дом за разбити
сърца“

НАЙ-ХУБАВО

Карам обратно към Ууд Грийн с Никола, седнала до мен. Днешното ми алиби е, че съм излязъл да търся нов комплект крушки за фаровете на колата. Алибито на Никола не е толкова конкретно: тя е в междусрочна ваканция и е излъгала майка си, че ще излезе с приятелки. През целия следобед кръстосваме без цел и посока из северен Лондон, защото Никола иска така и аз съм щастлив, че тя е щастлива. Вали и затова сме спуснали гюрука, но въпреки това ни е приятно, защото слушаме хубава музика. Все пак открихме няколко общи допирни точки по отношение на музиката: тя ми пуска „Remedy“ на Бейзмънт Джакс, албум, който съм пренебрегнал, когато излезе на пазара, защото не обичам данс музика. Но той се оказва доста добър и ние за пореден път слушаме пилотното парче.

През последния месец животът сякаш се уравни. Изи и аз правим сериозни усилия да прекарваме повече време заедно. Всъщност днес, веднага след като оставя Никола, ще бързам за вкъщи да се преоблека, за да излезем с Изи. Тя е запазила маса в един нов ресторант в Найтсбридж, където, както всички твърдят, местата са заети три месеца напред. Изи за пръв път е използвала привилегиите си като шеф на списание.

Докато спирам на светофара, Никола изключва уредбата по средата на парчето „Red Alert“ и аз я поглеждам изненадано.

— Но защо? Аз го слушам!

— Съжалявам — казва тя. — Трябва да те питам нещо, Спомняш ли си, че преди много време ти говорих за едно момче от нашето училище?

— Брендан ли беше?

— Ъхъ. Тази вечер има купон. И той ще бъде. И... значи... с една дума, мисля да се опитам да го сваля.

— Да го свалиш ли?

Тя кима.

— Не знам обаче дали изобщо е навит да си хваща гадже. Винаги движи с момичета, но нищо повече.

Това момче Брендан ми харесваше много повече, докато беше само обект на несбъднатите фантазии на Никола. Познавам келешите като него. Всъщност някога самият аз бях такъв.

— Сигурна ли си, че го харесваш толкова много? — усъмнявам се.

— Тхъ. Разбира се.

— Тогава какво беше това „не съм сигурна, че иска да има гадже“?

Тя свива рамене.

— Може да не иска, нали? Съществува и тази възможност.

— Но нали точно това искаш? Ти да му бъдеш приятелка?

— Да.

— Тогава защо не нагласиш нещата така, че да те целуне?

— Защото искам аз да го целуна.

Когато светофарът сменя цвета на зелено, опитвам по-различна тактика.

— Той много момичета ли е целувал, този Брендан имам пред вид?

— Куп момичета го харесват. И доколкото знам, правил го е с някои от тях.

Точно това искам да чуя.

— Според мен той не е за теб — заявявам.

— И защо?

— Защото ти си по-добра и заслужаваш повече.

— От кое?

— От това да позволиш на някой петнайсетина годишен празноглавец да те целуне, без да ти стане гадже. Ти абсолютно сигурно си най-красивото момиче в училище и... просто мисля, че заслужаваш някой по-добър.

— Но аз не искам някой по-добър — отвърща ми тя унило. — Искam Брендан.

Никола се нацупва и въпреки че съм достатъчно възрастен, за да знам по-добре от нея как да се държа в подобни случаи, аз също се намръщвам. Гледам си пътя, въздишам тежко и включвам програмата на „Радио 4“, от което тя побеснява. Не си говорим, докато не я свалям на обичайното място на две преки от дома й.

— Отивам си — казва тя, грабва си чантата и отваря вратата на колата.

Неочаквано изпитвам вина.

— Не може да си тръгнеш просто така.

— Как?

— Така, сърдита само защото казах нещо, с което ти не си съгласна.

— Но аз харесвам Брендан.

— Знам, скъпа. Всичко, което казах, е, че момчетата... е, те понякога могат да бъдат гадняри. Не всички. Само някои от тях, така че... не знам. Просто... се пази и не им се доверявай сляпо. Казвам го само защото искам най-доброто за теб и се гордея с теб... и тъй де, ти понякога ме караш да се смея, което не е никак лошо.

— И ти ме разсмиваш... понякога.

— Е, сдобрихме ли се?

— Да. — Тя ме поглежда. — Най-добре да вървя. Ще ти се обадя утре да ти кажа как е минал купонът, съгласен ли си?

— О'кей.

— Доскоро.

— Да — повтарям. — Доскоро. И да знаеш, че те обичам.

Нямах намерение да го изричам, но е истина и го казвам на Никола толкова естествено, колкото и на Изи.

— И аз те обичам — отвърща тя и слиза от колата. Наблюдавам я как се отдалечава по улицата и изчезва от погледа ми. Тогава иззвънява телефонът ми.

ОЦЕЛЯВАНЕ

— Здравсти, Дейв. Аз съм.

Изи е.

— Какво има?

— Лоши новини. Мисля, че ще трябва да отменим плановете си за тази вечер.

— Защо?

— Заради Стела. Положението е трагично. Изглежда се е разделила с Лий.

Според Изи Стела решила да свърши тази работа по средата на една кавга за това дали да отидат на кино, или не. Лий искал да ходят, а тя искала да си останат вкъщи. Казала му да върви сам и той отговорил, че точно това смята да направи. Тогава тя се ядосала и попитала, ако толкова много иска да излезе без нея, защо просто не си вземе багажа и да не се мярка повече. А той това и сторил. Сега била потънала в океан от сълзи, а Изи щяла да прескочи да я види, за да се убеди, че всичко е наред.

— Наистина съжалявам, скъпи — извинява се жена ми. — Ще се реванширам, обещавам.

— Няма нищо — отвърщам. — Няма проблем. Да си двайсет и четири часа на разположение на приятелките си е едно от задълженията на душеприказчика... Има ли женски род тази дума?

Тя прихва.

— Ти обаче можеш да излезеш. Защо не направиш нещо приятно за себе си? Ще се чувствам много зле, ако знам, че заради мен си седиш сам в къщи в четвъртък вечер.

— Нищо ми няма. Ще си остана у дома.

— И какво ще правиш?

— Онова, което правих преди да те срещна.

— Какво-о-о? Ще ядеш нездравословна храна, ще гледаш долнокачествени филми и ще излизаш с леки жени?

— Не. Ще слушам музика. Много силно.

КАКВО ДА ПРАВЯ?

Наближава полунощ и аз съм изслушал всичките си любими песни, диск след диск. Седя във всекидневната, което не ми е позволено, с включен до дупка усилвател, за което сигурно вече ме ругаят съседите. Кутийките на дисковете се търкалят разпилени около мен, плочите са извадени от обложките им, а аз като обезумял диджей, чиято аудитория е сам той, не показвам никакви признаци на умора. Обзет от еkleктично настроение, тъкмо се каня да сменя седеминчовия сингъл „Seven Rooms of Gloom“ на Фор Топс с „50 Dresses“ на Анималс Дет Суим, като вече поглеждам към „Everyday“ на Анди Стоун и след това вероятно към „Sliver“ на Нирвана, когато мобилният ми телефон звънва. Колебая се дали да не си поправа оглушки, но може да е Изи.

— Дейв Хардинг ли е на телефона?

Гласът е момичешки, но не принадлежи на Никола.

— Кой се обажда?

— Вие не ме познавате. Казвам се Кийша. Аз съм приятелка на Никола.

Изправям се на нокти.

— Какво има? Тя не трябваше ли да бъде на купон заедно с вас? Случило ли се е нещо?

Настъпва дълга пауза. Чува се музика. Направо съм болен от нерви.

— Не съвсем...

— Какво значи „не съвсем“? Да не се е случило нещо на купона?

— Точно тук сме. В момента. Работата е, че...

— Какво? — Губя търпение с това момиченце.

— Ами... Никола се напи. — Кийша се разплаква. — Страшно е пияна и повръща навсякъде. Не ми позволява да я заведа при майка й, а не мога да я заведа у нас, защото мама и татко ще ме убият, като разберат, че сме пили. — Момичето сърцераздирателно се разридава. — Каза ми да позвъня на вас.

— Но тя е добре, нали? Не е в опасност?

— Добре е — хлипа Кийша.

— Тогава защо не се обади на майка си?

Дълго мълчание.

— Майка ѝ не знае, че е тук. И моята не знае. Решихме да кажем, че тя е у нас, а аз у тях. И ще стане страшно, ако родителите ни открият, че сме ги излъгали.

— Кажи ѝ, че идвам веднага — въздишам.

— Ще загазим ли, господин Хардинг? Ще кажете ли на нашите?

Страхът в гласа ѝ ми напомня собствената ми младост, когато най-ужасното нещо на света бе да забъркаш неприятности с родителите си. Не мога да ѝ помогна, но ѝ съчувствам.

— Не — успокоявам я. — Дай ми адреса, на който сте, и аз ще уредя всичко.

Приключвам разговора и се оглеждам из стаята, където са разпръснати всичките ми дискове и плочи. Едноличният ми купон е приключил. Трескаво мисля какво да направя, после намирам номера на Фран.

— Това е телефонът на Фран — отговаря мъжки глас. Предполагам, че принадлежи на легендарния Линдън.

— Здравейте, тя там ли е?

— Кой я търси?

— Кажете ѝ, моля, че е Дейв от службата. Спешно е.

Линдън изгруктява нещо неразбираемо и след секунди се обажда Фран.

— Дейв? Полунощ е — установява тя. — Къде си?

— Аз съм си у дома. А ти къде си?

— У Линдън в Тъфнел Парк. Не мога да повярвам, че току-що говори с него. Какво мислиш? Голямо прасе, нали?

— Слушай, възникна нещо непредвидено и се нуждая от твоята помощ. — Разказвам ѝ всичко, което ми съобщи Кийша. — Трябва да дойдеш с мен и да ги заведем в твоя апартамент. Знам, че искам прекалено много, но...

— Не ставай смешен, Дейв — прекъсва ме тя. — Разбира се, че ще ти помогна. И не се тревожи за нея, ще се оправи. Случвало ми се е — налях се с четвъртинка джин, когато бях на четиринайсет. Повръщах като Ниагарския водопад. Оттогава не съм близнала джин.

Но най-добре да отидем на този купон колкото е възможно по-бързо. Извикай такси, мини да ме вземеш и ще уредим всичко.

— Но какво ще правиш с Линдън?

— Какво по-точно да правя?

— Ами аз ти попречих да си с него, нали?

Фран се размива.

— Да, но така му се пада! Никой не му е виновен, като ми е само гадже, нали? Ти, доколкото си спомням, си ми приятел, Линдън ми е гадже, а в моя учебник приятелите бият гаджетата по всички линии.

УДАР

— Тук ли? — пита шофьорът на таксито и спира пред номер 55 на Роухит Роуд.

Надниквам през прозореца. Няколко десетки тийнейджъри пушат в градината пред къщата, а музиката е толкова силна, че прозорците на таксито вибрират. Три-четири двойки се целуват и натискат до предната врата.

— Очевидно — потвърждавам и разменям погледи с Фран.

— Е, какъв е планът? — пита тя, като излизаме.

— Ще вляза и ще открия Никола. Това е планът.

Фран ме хваща за ръката.

— Но ти си ядосан!

Права е. Много съм ядосан. Ядосан съм, защото не ми е минало през ума, че може да не е попитала майка си за позволение да отиде на купона. Ядосан съм, защото е пила алкохол. Ядосан съм, защото за пръв път откакто я познавам, трябва да действам като истински баща. Но най-много съм ядосан, защото мисълта, че нещо лошо може да се случи с моето момиченце, ме кара да се чувствам по-уязвим, отколкото когато и да било.

— Тя няма четиринайсет — обяснявам на Фран. — Всичко може да ѝ се случи в подобно състояние!

— Ако влезеш вътре и ѝ покажеш, че си ядосан, ще съжаляваш — предупреждава ме Фран. — Помисли, преди да действаш, Дейв. Знам, че се тревожиш, и разбира се, тя е постъпила твърде глупаво. Но от всички възможни хора на света, на кого се е обадила за помощ? — Тя ме мушка в гърдите с показалеца си. — На теб. Сега е моментът да спечелиш няколко червени точки. Няма нужда да ѝ крещиш, повярвай ми. Бездруго ще е покрусена, че си я видял в подобно състояние. И мога да ти гарантирам, че когато настъпи утрешният ден, горкото дете ще се закълне да не погледне алкохол в обозримо бъдеще.

— Би ли ми обяснила кой е душеприказчикът в случая, аз или ти?

— Ти — отстъпва Фран. — Аз само ти давам едно рамо.

БЕЗПОЛЕЗНО

В мига, в който хлапетата зърват мен и Фран, захвърлят цигарите и изчезват вътре. Без съмнение, за тях ние сме възрастните, които идват да развалят купона. В коридора се натъкваме на друга целуваща се групичка. Само заради собственото си забавление им казвам, че съм полицай, но не съм на смяна, и търся Никола О'Конъл. В рамките на две мили секунди едно момче на име Девън ми показва банята, а аз му конфискувам двацет цигари „Бенсън енд Хеджес“ и начената бутилка „Бакарди Бризърс“. На площадката, подпряно на вратата на банята, с поглед, изразяващ пълно отчаяние, стои красиво момиче с дълга тъмна коса. Носи тъмносини джинси и асиметрична блузка и държи мобилен телефон. Изразявам надеждата, че е Кийша. Тя кима и ме пита дали съм чичото на Никола. Чудя се дали „чичо“ не е някакъв непознат тийнейджърски евфемизъм, но осъзнавам, че дори и пияна, Никола се е сетила да измисли някаква правдоподобна лъжа. Затова отговарям утвърдително.

Кийша и аз поглеждаме едновременно към вратата.

— Тя вътре ли е? — питам.

Момичето отново кима отчаяно.

Чукам на вратата.

— Никола, аз съм скъпа, Дейв. Вече можеш да излезеш. Всичко е наред.

Тя не отговаря.

Поглеждам към Фран, която свива рамене и се обръща към Кийша.

— Какво по-точно прави там?

— Не знам, но основно плаче — съобщава Кийша. — И й е лошо.

— Тя ли заключи вратата?

— Да, но чак когато пристигнахте. Идеята да ви се обадя беше нейна, но мисля, че след това поизтрезня и когато ви видя да слизате от таксито, изглежда се разстрои и се заключи вътре.

— Колко изпи? — пита Фран.

— Не мога да ви кажа точно. Пи от всичко по малко. Не хареса бирата. Май точно бирата я напи... Никога преди не е пила. Днес пи, защото Емили свали момчето, което тя харесва.

— Да не би да е Брендан Кейси? — изричам подозрението си.

Кийша кима.

— Познавате ли го?

— Чувал съм.

Не изпитвам радост от откритието, че съм се оказал прав за Брендан Кейси. Абсолютно никаква. Имам желание да го намеря, че да си поговорим по мъжки, но какво ще му кажа? Лошо ти се пише, синко, защото си отказал да движиш с дъщеря ми? Единствената ми грижа е Никола.

— Сигурен ли сте, че ще ни се размине? — пита Кийша. — Майка ми направо ще се побърка, ако открие какво сме направили.

— Спокойно, ще отървете неприятностите — успокоявам я аз. — Фран и аз ще се погрижим за вас тази вечер. — Отново поглеждам към вратата на банята. — Какво ще кажеш да слезете долу с Фран и да ме изчакате, докато си побъбря с Никола?

— В такъв случай ще се видим след малко — Фран повежда Кийша по стълбите. — Желая ти късмет, Дейв.

— Благодаря, ще ми бъде нужен.

СКРИТА

— Сега сме само двамата, Никола. Аз и ти — казвам на вратата на банята. — Ще говориш ли с мен?

Тишина.

— Разбирам как се чувстваш, но се тревожа. Просто искам да знам, че си добре.

— Добре съм — долита гласът на Никола. Тих е и трепери.

— Чудесно, радвам се и... още повече се радвам, че си решила да ми се обадиш, когато си имала нужда от помощ.

Тя тихичко се разплаква.

— Какво има? Да не те обидих?

— Не — подсмърча Никола. — Аз съм виновна.

— За какво си виновна?

Тишина.

— Добре ли си?

— Чувствам се наистина глупаво. Не трябваше да ти се обаждам. Сега никога повече няма да ми имаш доверие.

— Въобще не мисля така. Обещавам. Всички сме вършили глупости в миналото, нали? Аз например съм правил и по-големи.

— Наистина се чувствам отвратително, Дейв.

— Сигурно, скъпа, защото си пила повечко.

— Не, не заради това, а защото те накарах да дойдеш. Забърках голяма каша, нали? Трябвало е да кажеш на Изи за мен, заради глупавата ми постъпка! Видях я през прозореца, когато слязохте от таксито. Не исках да ме види в този вид. Изцапах си цялата блузата. Обзалагам се, че тя вече ме мрази.

В гласа ѝ звучи искрена тревога. Дори не ми е минало през ум, че може да стигне до подобни заключения. Целият ми гняв излита яко дим.

— Жената с мен не е Изи — обяснявам. — Моя приятелка е, Фран. Работим заедно в „Тийн Сийн“. Сигурно си виждала снимката ѝ в списанието.

— Тогава къде е Изи?

— Остана при една своя приятелка. Разказвал съм ти за Стела и Лий, помниш ли? Е, те са се разделили. Стела е малко разстроена, така че Изи отиде да се погрижи за нея. Точно както аз съм тук, за да се погрижа за теб.

Минава време, след това вратата на банята бавно се отваря. Никола не изглежда блестящо, но виждам, че е добре. Без да обръщам внимание на изцапания ѝ пуловер, аз я прегръщам и я притискам към себе си, докато тя си изплаква очите.

Без съмнение това е един от най-гордите моменти в живота ми.

Фран предлага момичетата да спят на пода в апартамента ѝ при положение, че сутринта ще си отидат направо по домовете, и скоро четиримата се возим на задните седалки на едно черно такси, което ни отнася към дома на Фран в Брикстън.

Изтощена от събитията, Никола заспива на едното ми рамо, а Кийша на другото.

НА СУТРИНТА

Десет без четвърт на другата сутрин е и аз съм в „Тийн Сийн“. Преди да напусна жилището си съм се обадил на Фран, за да се уверя, че момичетата са добре, и тя ми е съобщила, че всичко е наред. Имам да сваля две телефонни интервюта с две почти идентични момчешки групи (никой от тях не казва нищо интересно), да вържа страницата с клюки за поп певци, да се справя с пощата за Доктор Любов, както и да измисля следващата си колонка за „Фам“ и да я изпратя по електронната поща на Изи. Тъкмо съм започнал да работя върху едно от интервютата, когато в офиса влиза Джени.

— Добро утро, Дейв — поздравява ме тя.

— Здравсти, Джен.

Тя приближава и се надвесва над единия край на бюрото ми.

— Сигурно вече си научил за Стела и Лий.

— Да.

— И какво мислиш по въпроса?

— Малко е тъжно, но в известен смисъл можеше да се очаква, нали? Изи прекара цялата нощ при Стела, която, изглежда, е много разстроена.

— Имам намерение да ѝ се обадя по-късно и да разбера как е. А ти? Говори ли с Лий да го видиш как е?

— Не.

— Защо? Нима истинските мъже не се обаждат на приятелите си, които са прекъснали продължителна връзка?

— Сигурен съм, че Лий е добре, но ти знаеш отлично, че повече няма да го видим. Стела е нашата приятелка, а Лий беше само гаджето ѝ. Според закона, когато една двойка се разпадне, този, който е дошъл последен, си отива първи. Става дума за приятелството. Стела беше наша приятелка преди да се появи Лий, така че повече няма да го видим.

Джени въздиша.

— Жестоко е, но сигурно си прав. Тогава какво ще правим, ако вие с Изи се разделите? Кой от вас двамата ще наследи приятелството

и кой ще трябва да си отиде?

— Нямаме намерение да се разделяме. Така че, слава на Бога, няма да се наложи да разгадвате този ребус.

ПО-КЪСНО

В десет и половина пристига Фран. Закъсняла е с половин час.

— Знам — мърмори тя, проследявайки погледа, който отправям към часовника в офиса. — Виновна е проклетата линия „Виктория“.

— „Виктория“ значи? — възкликвам. — Моля ти се, не на мен тия номера!

Фран прихва.

— Не мисля, че и Джен ми повярва, когато ѝ се обадох тази сутрин, че ще закъснея, но не се издаде. Тя знае, че винаги работя до късно... Много съм некадърна с лъжите. Та кога метрото е спирало за повече от час? Май ще трябва да измисля по-достоверно извинение.

— Кога си легна снощи? Никола и приятелката ѝ сигурно са ти причинили доста главоболия.

— Нищо подобно. Бяха страхотни! Забравила съм колко е прекрасен светът, когато си на тринайсет. Всичко е страшно готино и удивително — да живееш без родителите си е удивително, удивително е дори мивката да е пълна с неизмити чинии, оставени още през бронзовата ера. Много са сладки. Почти не вдигнаха шум тази сутрин.

— И наистина са добре?

— Гледаха телевизия, когато тръгнах. Кей, моята съквартирантка, каза, че ще ги наглежда, защото днес не е на работа. Оставих им парите, които ти ми даде, за да си вземат такси до Ууд Грийн, така че съм сто процента сигурна, че са добре. Искаш ли да се обадя и да проверя?

— Не, не се безпокой. Аз ще се обадя следобед на Никола и ще се уверя сам. Отново ти благодаря, че ги прибра, Фран. Наистина ми помогна много.

— Няма проблем — отговаря тя. — Удоволствието беше изцяло мое.

Няколко секунди по-късно мобилният телефон иззвънява в джоба на палтото ми.

— Ало?

Кратка пауза.

— Дейв Хардинг ли е?

Женски глас със слаб ирландски акцент.

— Да — отговарям. — Кой се обажда?

След като думите излизат от устата ми, осъзнавам колко неуместни са те.

— Обажда се Кейтлин О'Конъл — казва жената отсреща. — Майката на Никола. Мисля, че вие и аз имаме да си кажем доста неща.

ТИ

Рано вечерта е и тъкмо излизам от метростанцията на Ууд Грийн, за да се срещна с Кейтлин след почти петнайсет години. Натискам звънеца и чакам. След малко виждам през стъклото силует. Задържам дъха си, вратата се отваря и пред мен застава Кейтлин. Не избухват светкавици, нито запява ангелски хор, дори няма ръкопляскания, които да ознаменуват събитието. Вместо това ние стоим там и се чудим как е възможно да сме създали с Никола постоянната връзка между двама родители и в същото време да не знаем нищо за живота на другия. Ние сме двама непознати, събрани заедно след толкова много години само защото сме прекарвали заедно една нощ, една-единствена от хилядите нощи в живота ни.

Дори не съм сигурен как да я поздравя. Ръкостискането ми изглежда прекалено официално, целувката прекалено интимна, а простото „здравей“ направо смешно. В ръководствата по човешки взаимоотношения няма нищо, което да ни подготви за тази среща, така че продължаваме да мълчим, като се разглеждаме взаимно със сдържано любопитство. Да я видя пред себе си от плът и кръв, възвръща яснотата на спомените ми, отключва онова, което през всички изминали години съм мислел за забравено. Все още черната ѝ къдрава коса е опъната назад и открива лицето, на което носи малки кръгли очила и съвсем слаб грим. То е почти незабележимо поостаряло. Облечена е с тъмносини джинси, блуза с цип, закопчана догоре, вълнени чорапи на райета и не носи обувки. Питам се дали прилича на майка на тринайсетгодишно момиче. Не. Прилича повече на Изи, Стела и Джени — достатъчно млада, че да бъде безотговорна, и достатъчно възрастна, за да знае какво точно иска. Инстинктивно се питам дали още я намирам привлекателна и отговорът е — да, много. Но да оставим това настрана.

— Влез — кани ме тя.

Кимам и се усмихвам, а тя потъва в къщата. Следвам я. Вече в коридора, тя ме пита искам ли нещо за пиене. Отказвам ѝ с благодарност и тя ме повежда през вратата вляво към всекидневната в

задната част на апартамента. Телевизорът е изключен и къщата е тиха. Чудя се къде ли е Никола, но Кейтлин чете мислите ми и вдига очи към тавана:

— Тя е в стаята си. Смятах, че ще е по-добре, ако ние двамата с теб поговорим първо насаме, преди да я повикам.

Предлага ми да седна на малкото канапе, докато тя се отпуска срещу мен на фотьойла.

— Добре — казва Кейтлин. — Откъде да започнем?

НАЯВЕ

Тази сутрин към девет часа Кейтлин позвънила у родителите на Кийша, за да зарадва Никола с предложение да пазаруват в Блууотър Сентър. Когато установили, че нито Никола, нито Кийша са налице, двете с майката на Кийша бързо разбрали, че са ги излъгали. Едно обаждане до родителите на приятелката на Кийша — Емили, разкрило, че Емили се прибрала рано от прекараната у Кийша нощ, защото уж се сдърпала с Никола. Последвал разпит на Емили, от който се установило, че момичетата са били на купон. Кейтлин научила телефона на домакина на партито и говорила с някоя си госпожа Фелисио, която ѝ се оплакала, че домът ѝ бил до основи разрушен след събирането, което организирал синът ѝ Марио. Най-обезпокояващото било, че според думите ѝ нито едно от децата не останало да пренощува у тях. Кейтлин се побъркала от тревога и се обадила в полицията. Десет минути по-късно Никола цъфнала на вратата.

Първоначално твърдяла, че е спала у Кийша, но когато Кейтлин я притиснала с разкритието, че е говорила с майката на приятелката ѝ, признала, че е ходила на купона, но от страх да не ми навлече неприятности отказала да разкрие къде е прекарала нощта.

Накрая цялата история излязла наяве, не без кавга. Първо Никола признала, че е прекарала нощта в един апартамент в Брикстън. Чий е този апартамент? На една приятелка. Коя е тази приятелка? Как се казва? Фран. Къде са били родителите ѝ? Тя живее сама. Откъде я познаваш? От един друг приятел. На колко години е тази Фран? На двайсет и пет. В този момент Кейтлин избухнала. Отново притиснала Никола откъде познава Фран и тя през сълзи си признала:

— Приятелка е на баща ми.

НЕЙНАТА ИСТОРИЯ

Кейтлин плаче, докато ми разказва всичко това, и аз се чувствам ужасно виновен. Не мога да повярвам, че съм ѝ причинил подобни тревоги.

— Съжалявам — извинява се тя, като изтрива сълзите си със салфетка. — Беше ужасен ден! Докато не знаех къде е Ники, щях да полудея от страх, че се е случило нещо лошо! Много странен ден. Вероятно най-необикновенният в живота ми.

Тя прехапва устната си и се усмихва с половин уста. Също като Никола.

— Знаеш ли — продължава малко по-спокойно, — тази сутрин се събудих с мисълта, че ни предстои прекрасен ден. Времето е хубаво, ще отидем с Ники да пазаруваме, може да гледаме някой филм следобед. Щяхме да прекараме спокоен ден. А сега, не са минали и дванайсет часа, и ето че седя в собствената си всекидневна, заедно с теб... бащата на детето ми.

Ето, това е. Отговорът, който съм търсил през цялото време — но въздействието му е нулево. И да ми беше казала, че не съм бащата на Никола, това не би имало и най-малкото значение.

— Виж — започвам, — знам, че обърках всичко. Вината е моя.

— Не — възразява тя, като гледа встрани. — Вината не е нито твоя, нито моя. Тя е наша. Двамата заедно създадохме тази бъркотия. И двамата сме отговорни.

Кимам половинчато.

— Около седмица след като с момичетата се върнахме от Корфу, установих, че ми закъснява — продължава Кейтлин. — Опитах се да не мисля за това, защото... е, смятах, че от един-единствен път не може да е станало нищо. Опитвах се да не бъда параноичка. Но след още една седмица отидох на лекар и ми направиха тест. Спомням си всяка секунда, докато чаках да излязат резултатите. Сякаш беше вчера. Седях и се надявах резултатът да е отрицателен. Казвах си, че съм пълна глупачка, че съм постъпила неразумно и никога повече няма да правя така, стига само да си върна бъдещето и всичко отново да бъде

нормално. Когато докторът ми съобщи, че тестът е положителен, плаках, и плаках, и плаках. Бях страшно изплашена. Направо бях ужасена. Мислех само как съм могла да се забъркам в подобна каша.

Неочаквано ме обзема такава непреодолима тъга, сякаш някой ме връща обратно към онова време. Представям си как Кейтлин е преживяла всичко съвсем сама, само на седемнайсет години, и не мога да повярвам. В училище познавах момичета, които забременяваха на петнайсет и шестнайсет, но никога не съм мислил за тях, защото те винаги бяха от онези, от които всеки очакваше да имат деца преди да са завършили училище. Бяха силни момичета и можеха да се грижат за себе си. Онези, които ни шокираха, бяха като Кейтлин — когато новините за тях идваха до спортното игрище, никой не се смееше, защото всеки знаеше, че лесно може да му се случи същото.

А ПОСЛЕ?

— Винаги ли си знаела, че ще оставиш бебето? — питам я. (Въпросът ми е предизвикан от спомена ми за едно момиче в последния клас, което направи аборт след като забременя на седемнайсет. Странното е, че след толкова години не мога да си спомня нито името на момичето, нито лицето му, нито каквото и да било друго за него. Без значение какво е станало след това с живота ѝ, нито какво е постигнала през годините, тя винаги ще си остане за мен „момичето, което направи аборт“.)

— Не — прошепва Кейтлин. — Но нито за секунда не съжалявам.

— Разбира се. Никола е страхотно дете. Трябва да се гордееш с нея.

— Така е.

— Знам, че не постъпих като отговорен възрастен човек — признавам. — Искам да кажа, че тя е на тринайсет и ти си ѝ майка, която е законно отговорна за нея. А кой съм аз? Никой. Та искам да кажа, че ситуацията е наистина особена и че тя не е виновна за нищо. — Усмиввам се. — Е, че е отишла на купона, си е нейна грешка, но останалото — че се свърза с мен и че се виждахме... Просто е била любопитна. Не е искала да наранява чувствата ти. Така че не я обвинявай. Вината е моя. Трябваше да настоявам да ти каже веднага, но... аз не го направих и съжалявам.

— Когато Никола ми призна всичко, много ти се ядосах. Много. Бях и уплашена, защото не знаех нищо за теб и живота ти сега. Не знаех какъв човек си. Тя можеше лесно да попадне в беда... но предполагам, че причината да ти вярва толкова много е по моя вина.

— Защо?

— Защото винаги ме е разпитвала за теб. Дори когато беше съвсем малка. Винаги съм ѝ казвала, че ти не си с нас не защото не я обичаш. А просто защото не знаеш. Винаги се опитвах да те представя в най-добра светлина. Разказвах ѝ за всичко, което ти сподели, че мечтаеш да постигнеш в живота си. Предполагам, че в нейните очи те

превърнах в герой. Но действително исках да се гордее с теб. Така че, както казах, вината отчасти е моя. Въпреки това е ужасно, че през цялото време ме е лъгала, че е била в състояние да запази такава голяма тайна от мен. Това не е правилно. Аз съм й майка, най-близкият човек в целия свят. Тя трябва да знае, че може да ми каже всичко.

— Но тя действително може — уверявам я аз. — Просто не е искала да те нарани. Не е искала да си помислиш, че те обича по-малко, защото е пожелала да ме види. И трябва да признаеш, че ако беше ти казала, щеше да е принудена да се справя не само със собствените си чувства към мен, но и с чувството на вина спрямо теб.

— Затова ли ти също не си казал на жена си? — пита остро Кейтлин.

Не отговарям. Заслужавам упрека. Сигурно думите ми са прозвучали като оправдание за лъжата на Никола. Кейтлин веднага ми се извинява.

— Съжалявам. Беше напълно излишно. Всичко е толкова сложно.

— Но ти си права — казвам. — Това е една от причините, поради която не съм казал на Изи.

ДВАМА

Кейтлин се засмива тихо, сякаш на себе си. Когато я поглеждам учудено, обяснява:

— Сигурно си мислиш, че съм луда. Просто исках да те попитам как си и ми се видя странно. Не е ли така? След всичко, за което говорим, аз изведнъж ти задавам въпрос, сякаш току-що съм те срещнала на улицата... И все пак — как си?

— Добър въпрос — казвам. — Отговорът е, че определено съм имал и по-добри дни.

— Аз също. — Тя въздиша дълбоко, сякаш се опитва да се отпусне. — Никола ми разказа всичко за теб. Е, по-важните неща. Не мога да повярвам, че си душеприказчик на момиченцата в списание. Но тя ми показва снимката ти в „Тийн Сийн“.

— Вярно, особена работа за възрастен мъж, но все пак е само работа, нали? Когато си журналист, трябва да си готов да вършиш и налудничави неща, за да печелиш хляба си.

— Не искаше ли да свириш в някоя банда?

— Исках да бъда още много други неща през времето, което отмина, откакто се срещнахме с теб. А се захванах да пиша за музика. Ужасно е, но не мога да си спомня каква искаше да станеш ти.

— Учителка. Каквато и станах... От колко време си женен?

— От три години. Но сме заедно от шест.

— Моите поздравления.

— А ти? Срещаш ли се с някого? — питам повече от учтивост, отколкото от желание да чуя отговора, който вече знам. Ако не попитам, ще изглежда, че открито признавам провала ѝ да си намери партньор — провал, който, предполагам, се дължи отчасти и на факта, че има дъщеря в тийнейджърска възраст, за което виновник съм аз.

— Сама съм — отговаря Кейтлин. — Но по-скоро по собствено желание, отколкото поради обстоятелствата. Мисля, че винаги съм изпитвала страх от обвързване. — Тя става и взима някакво списание от масичката в ъгъла на стаята. „Тийн Сийн“. — Не знаех какво да мисля, когато Никола ми каза как те е открила. Всъщност не ѝ

повярвах, докато не ми показва снимката ти. Всичко звучеше толкова измислено, прекалено приказно. Първо, ти ставаш Доктор Любов в списание за хлапачки, след което Никола попада точно на теб. Какви са шансовете да те разпознае, след като е виждала само една стара снимка? Не съм сигурна дали аз самата щях да те позная. Беше само една нощ. Толкова, толкова отдавна.

Очите ни се срещат, след което и двамата поглеждаме встрани. Настъпва дълго неловко мълчание.

— Може ли да ти задам един въпрос? — питам.

Тя кима.

— Опитвала ли си се изобщо да ме откриеш?

— Не — отговаря Кейтлин. — През годините измислих около милион различни начини да се свържа с теб. Можех да пиша до хотела, в който бяхте отседнали, или да откроя туристическата фирма, организираща ваканцията ви. Знаех в кой университет ще отидеш и какво смяташ да изучаваш — бих могла да изпратя писмото си до факултета ти. Можех да прегледам електоралния регистър и да откроя всички Хардинг, които живеят в Стрийтхам. Но не направих нищо. Докато бях бременна, имах да върша много други неща, вместо да те търся. След като през май се роди Никола, трябваше да се справя с ролята си на майка и това беше най-важното. После учих в университета, после карах учителски курсове... Списъкът с извинения е безкраен. Но всеки самотен рожден ден на Никола ми напомня за това, че не те намерих.

ЦЕЛ

— И какво ще правим сега?

— Ти какво предлагаш да правим? — отговаря с въпрос Кейтлин.

— Искам да бъда част от бъдещето на Никола, защото не можем да поправим миналото. Понякога дори не съм сигурен кой съм за нея или каква роля бих могъл да играя в живота ѝ, но знам със сигурност, че тя вече е част от моя живот. Не мога да си представя какво бих правил без нея.

— Тя те обича. Прочетох го по израза на лицето ѝ, когато мислеше, че ще ти причини неприятности. И наистина много е харесала твоята приятелка, в чиято къща са преспали снощи. Изглежда са си направили малко парти тази сутрин.

— Какво ще бъде наказанието ѝ?

— Не съм мислила за това. Не мога да я накажа, защото се вижда с теб, няма никакъв смисъл, а и вече знам, че съжалява, че ме е излъгала за купона. Никола е добро момиче. Мисля, че ще бъде най-добре просто да загърбим всичко и да започнем наново. Без лъжи и без тайни.

Въпреки че вече е късно, Кейтлин и аз продължаваме да говорим, запълвайки празнотите. Разговорът ни бързо става откровен и искрен. Тя ми разказва за последната си връзка и за момента, в който осъзнала, че едва ли някога ще намери онова, което търси. Причината, обяснява, е проста:

— Въпреки че съм готова да правя компромиси, ако става дума за мен, отказвам всичко, което не е поне идеално, когато става дума за Никола.

Замислям се дали при подобни обстоятелства аз бих бил способен да направя такава саможертва в името на любовта.

Сетне Кейтлин предлага да извикаме Никола, за да ѝ кажем, че всичко е наред. Тя излиза, за да я повика да слезе от стаята ѝ на горния етаж, но открива, че Никола е седнала на най-долното стъпало. И така, пред мен Кейтлин ѝ обяснява, че сме изгладили нещата и че всичко ще бъде наред. Разтърсва ме съзнанието, че ние тримата — баща, майка и

дъщеря, за пръв път сме в една и съща стая. Чудя се дали сме семейство, и ако сме, от какъв вид? А ако не сме, тогава какво сме точно?

Този въпрос ми прави компания през целия път с метрото към къщи. Когато се прибирам, все още не съм открил отговора, но със сигурност знам едно — трябва да споделя истината с Изи. Трябва да й разкажа всичко.

НЕДЕЙ

Чувам, че Изи шета из кухнята, но не влизам веднага да ѝ кажа „здравей“. Насочвам се към втората спалня и започвам да търся плочата, в чиято обложка съм скрил писмото на Никола. Изваждам снимката и я пъхам в задния си джоб. Когато влизам в кухнята, Изи зарежда съдомиялната.

— Хей — казва тя и ме ослепява с лъчезарна усмивка. Преставя да се занимава с чиниите и ме прегръща. — Не те чух кога си влязъл. Как мина денят ти, скъпи?

— Добре. А твоят?

— Не ме карай да започвам. — Изи леко притиска устни към моите. Отвърщам на целувката по-бурно, и още повече, и още... докато превръщам тази проста форма на поздрав в истински вулкан от страст. Но през цялото време си мисля дали това няма да е нашата последна целувка.

— Ох! — останала без дъх, жена ми се измъква от прегръдката ми. — Какво беше това? — Тя се усмихва немирно. — Каквото и да беше, ще си поръчам още една порция, моля.

Сега тя ме целува, но целувката е различна. Моментът е отлетял. Страстта се е изпарила. Останала е само вина.

— Нещо не е наред. Какво?

— Най-добре седни. Трябва да говоря с теб.

Изи вижда, че съм сериозен, и на лицето ѝ се изписва тревога. Тя мълчаливо сядна на един стол близо до мивката.

— Каквото и да е, знаеш, че можеш да ми кажеш, Дейв. Знаеш, нали? Не е майка ми, нали? — По бузите ѝ се стичат сълзи. — Нищо не се е случило с мама, нали?

— Не.

— И с твоите родители също?

— Не — отвърщам. — Никой не е болен. Всички са добре.

— Тогава?

Бъркам в джоба си и подавам снимката на Никола.

— Не разбирам — казва жена ми, докато я гледа. — Коя е?

— Дъщеря ми. — За миг и двамата онемяваме. Изглежда няма какво да кажем. Изи разбира, че това не е шега. Няма как да е недоразумение. Всички възможни пътища за отстъпление са затворени.

— Казва се Никола — продължавам. — И е почти на четиринайсет. Срегнах майка й, Кейтлин, когато бях на осемнайсет. Бях на ваканция на остров Корфу. Прекарахме заедно една нощ и повече не я видях. Преди няколко месеца, когато започнах да водя рубриката в „Тийн Сийн“, получих писмо. Беше от момичето на тази снимка. Оттогава се виждаме без знанието на майка й. Тази сутрин тя разбра.

Липсва единствено заключителният надпис „Край“. Само аз съм способен да дестилирам подобна сага до няколко набързо навързани изречения. Гледам Изи и виждам, че пак иска да се разплаче, но шокът е пресушил сълзите й. Знам, че трябва да й разкажа подробности, които да й помогнат да проумее моята гледна точка, затова, без да бързам, започвам разказа си отново и докато говоря, си задавам един-единствен въпрос: „Защо не й казах всичко това още в самото начало?“

ОБИЧАМ

Изи ме слуша, без да ме прекъсва. След като става ясно, че съм свършил, тя се изправя и взима снимката на Никола от кухненската маса.

— Спрях да пия хапчета преди три седмици — съобщава тя.

— Какво?

— Спрях да пия хапчета преди три седмици.

— Искаш да кажеш, че си бременна?

— Не знам. Все още.

— Не разбирам. Защо не си ми казала? Мисля, че би трябвало да говориш с мен за...

— Искях решението да не зависи от мен. Звучи ми глупаво, като го изричам гласно, но точно това чувствах. Искях отново да забременея случайно. Страхувах се, че ако съзнателно опитваме да имаме бебе, отново ще се провалим.

— И какво ще стане сега, след всичко, което ти разказах?

— Не чувствам нищо — тя не ме поглежда. — Вцепенена съм.

— Разбери, не исках да те нараня. Действах глупаво. Безразсъдно. Обидно. Но не го направих, за да те нараня.

— Значи всичко е наред? — пита остро тя. — Не си имал намерение да ме нараниш, затова фактът, че си го сторил, няма никакво значение, така ли? Независимо дали си ми причинил тази болка умишлено, или не, резултатът е един и същ, Дейв. След като трябваше да се справя с болката от помятането, сега трябва да се справя и с това, че имаш дъщеря от друга жена, че през цялото време си крил от мен и си ме лъгал. Как смееш да ми отнемаш правото да ти се сърдя? Как можеш да стоиш тук и да ми казваш, че съжаляваш? Това е безсмислено! И ако то е безсмислено, какви други безсмислици си ми наговорил? Ти ми обеща да ме обичаш и да се грижиш за мен завинаги — това безсмислица ли беше? Обеща да споделяш всичко с мен — и в радости, и в мъка. Това също ли беше безсмислица? Как можеш да стоиш тук и да ми говориш така? Да ми казваш неща, които

напълно и трайно ще разрушат душевния ми покой? Не съм мислила, че е възможно да се чувствам така подло предадена.

Тя излиза от кухнята, грабва палтото и чантата си от коридора и отваря външната врата.

— Къде отиваш? Трябва да останеш! Трябва да оправим нещата! — викам след нея, настигам я и я сграбчвам за ръката. — Не си отивай! Моля те, само не си отивай!

Изи ме поглежда както никога досега — със смесица от болка и омраза.

— Не ме докосвай! — просъсква тя. — Да не си посмял да ме докоснеш отново!

СЛУШАМ

Понеделник късно следобед е, на работа съм. Можех да си остана вкъщи и да изчистя апартамента. Можех да прекарам деня в кревата. Но чувствам, че нямам право да се предавам. Всичко, което съм заслужил, е да ходя на работа и да страдам мълчаливо. Така че правя точно това.

До този момент, през целия уикенд, не съм чул нито дума от Изи. Обаждях се на мобилния ѝ телефон, но тя го бе изключила. Обадох се на Стела и Джени, но и двете отрекоха да знаят къде може да е. Тази сутрин звънях в работата ѝ и заместничката ѝ ми съобщи, че днес щяла да работи у дома.

Тъй като не мога да говоря с нея на живо, разговарям наум. Милион пъти ѝ повтарям колко съжалявам. Казвам ѝ, че искам всичко, което се е случило, да остане в миналото. Признавам ѝ, че искам да си изградим ново бъдеще — а какъв по-добър начин от това да имаме бебе? Нейната бременност ще бъде отговорът на всичко. Но искам да знам, че това е правилният път. Искам да съм сигурен. Искам да получа отговор, какъвто давам на читателките на „Тийн Сийн“. Те ми пишат, за да намерят решение на своите затруднения, и аз се задължавам не просто с някакъв отговор, а с отговора, който съкращава възможните начини на действие само до един, така че те знаят какво точно трябва да направят. Грабвам пълна шепа писма до Доктор Любов, отварям ги и започвам да чета.

Първото е в обикновен бял плик, изписано с дребен и четлив женски почерк:

Скъпи Доктор Любов!

Вече два месеца излизам с приятеля си. Той е страхотен във всяко едно отношение — забавен е, винаги е внимателен и постоянно ми купува подаръци. Има само един проблем — много е ревнив. Побеснява, ако някое

момче от нашия клас само ме погледне, камо ли ако ме заговори. Това наистина ме съсипва. Какво да правя?

Анонимна читателка на 15 години, Инвърнес

Избирам второ писмо в светлосин плик, надписан със сребристо мастило от без съмнение тийнейджърска ръка

Скъпи Доктор Любов,

Преди около месец на едно парти моят приятел ми измени с друго момиче. Бях много огорчена, но продължих да излизам с него, защото мислех, че го обичам. Миналата седмица обаче бях на купон, където се целувах с друго момче. Сега съм изправена пред двойна дилема: да кажа ли на приятеля си, че съм му изменила? Или да го оставя и да тръгна с момчето, с което се целувах? Той ми се обаждат вече няколко пъти и настоява да излиза с мен. Много съм объркана. Какво да направя?

Фенка на „Бъфи, убиецът на вампири“, 16 години,
Нотингам

Взимам трето писмо в кремав плик с изрисувана мишка и ъгъла, която дъвче стрък трева. Почеркът прилича на предишното писмо, но мастилото този път е сребристо зелено.

Скъпи Доктор Любов,

Мисля, че съм влюбена в учителя ми по математика. Той е доста млад, на двайсет и няколко, отскоро е в нашето училище. Не знам какво става, но помежду ни наистина има някаква връзка. Хващам се, че го гледам непрекъснато, а понякога улавям погледа му и той не отмества веднага

очи. Смяташ ли, че има възможност между нас да стане нещо?

Почитателка на Джанет Джаксън, 14 години, Корнуел

Сравнявам писмото в ръката си с предишното. Написани са с един и същи почерк. Проверявам пощенските печати на пликовете. Първото е пуснато в Кембридж, макар в него да пише, че момичето е от Нотингам. И второто е пуснато в Кембридж, а пише, че авторката живее в Корнуел. Излиза, че шестнайсетгодишната фенка на „Убиецът на вампири“ и четиринайсетгодишната почитателка на Джанет Джаксън са едно и също отегчено момиче от Кембридж, което обича „Тийн Сийн“, „Бъфи, убиецът на вампири“ и Джанет Джаксън, но няма проблеми в живота си, поради което си ги измисля, за да се почувства пълноценно. Ако бях в друго настроение, това щеше да ме разсмее, но сега ме потиска.

Губя си времето с тази работа, погубвам и таланта си. Читателките на „Тийн Сийн“ нямат проблеми. Проблеми имам аз. Събуждам компютъра си, който от доста време спи, отварям електронната поща и започвам да пиша бележка на Джени. Съобщавам ѝ, че ще продължа да водя рубриката още два броя, но че от утре няма да идвам на работа в списанието. След това пиша и на Фран, която за щастие днес е на снимки извън редакцията. Благодаря ѝ за всичко и изразявам увереност, че сигурно някой ден пак ще се срещнем. Натискам бутона за изпращане на писмата, взимам си чантата и излизам от редакцията.

ПОП

Седя на една пейка в градината в средата на Сохо Скуеър. Времето, макар и не особено топло, е приятно за сезона — достатъчно приветливо, че да примамва хората, които нямат какво друго да вършат, да седнат и да убият няколко часа, гледайки небето. Ровя в чантата си за уокмена. Когато бях по-млад, слушах музика по всяко време и при всяка възможност — в работата, на път за там и обратно и в онези редки моменти вкъщи, когато Изи си бе легнала, а аз будувах до четири сутринта, сменяйки албум след албум със слушалки на ушите, потънал в света, който разбирах. Сега копнеех точно за това чувство. Слагам слушалките, затварям очи за всичко наоколо и натискам бутона плей. Но не мога да се скрия дори в музиката, защото всяка песен е свързана пак с Изи. Това са песните, които тя обича, които тя мрази, които просто понася, които я разплакват, които я карат да се чувства щастлива. Неизвестно защо това ощастливява и мен. Дори и в музиката тя е средоточието на всичко. Да се загубя в музиката, означава да се загубя и Изи.

КАСЕТА

Песен 1: „Save From Harm“ на Масив Атак. Първата песен, която слушах, след като Изи и аз изкарахме първата си кавга, страховита като помитащ всичко тайфун.

Песен 2: „Debris Slide“ на Пейвмънт. Една песен от времето, когато бяхме само приятели и аз се опитвах да я убедя, че бъдещето е на рокендрола, като ѝ го пусках при всяка възможност.

Песен 3: „I Forgot to Be Your Lover“ на Уилям Бел. Соулзапис от шейсетте години, който открих в колекцията на баща ми. Обадох се на Изи по телефона в два след полунощ, за да ѝ го пусна — за мое оправдание, бях пиян.

Песен 4: „Everybody in Here Wants You“ на Джеф Бъкли. Друга песен, която пуснах на Изи по телефона, след като я чух за пръв път. Настоявах, че тя моментално ще се влюби в нея. Така и стана.

Песен 5: „Don't Believe the Hype“ на Пъблик Енеми. Повтаряхме я непрекъснато в деня, в който боядисвахме всекидневната си. Изи реши, че така боядисваме по-бързо.

Касетата продължава деветдесет минути.

АКО

Когато касетата свършва, решавам да се върна вкъщи. Отправлям се към Оксфорд Стрийт и докато вървя, проверявам за съобщения на мобилния телефон. Имам три — едно от Джени, която ми заявява, че отказва да наеме друг на моето място, докато не говори с мен, и две от Фран, която ме пита къде съм. Нищо от Изи. Набирам номера на Фран в редакцията.

— Добър ден, „Тийн Сийн“.

— Здравсти, Фран, Дейв е.

— Получих имейла ти. Наистина ли смяташ да се сбогуваш така?

— Не исках да вдигам шум.

— Сигурен ли си, че няма да се върнеш в списанието? Говорих с Джени и тя ми каза, че ще се опита да те убеди да останеш. Няма смисъл да си ходиш.

— Знам. Просто... просто днес прочетох две писма и те бяха така явно съчинени от едно и също момиче, че... Добре де, това ме депресира. Запитах се какъв е смисълът?

— Дейв, смисълът е, че си луд, ако мислиш, че две писма от едно и също момиче имат значение. Ти помагаш на децата. Момичетата, които четат твоята рубрика, се чувстват по-добре, когато ти пишат. Това е добро, нали?

Не отговарям.

— Защо имам чувството, че нещо не е наред — предполага Фран.

— Ти го каза.

— Дали не е онова, което си мисля?

— Да.

— Тя как откри?

— Аз й казах.

— О! И тя...

Довършвам изречението вместо нея.

— ... ме напусна. Да.

— Но ще се върне?

— Не знам. Не съм я виждал от петък вечер.

— Не бива да оставаш сам — решава Фран. — Ще приключа работата тук след пет минути. Имам да свърша няколко неща, за които Тина ме преследва от цяла седмица, и ще отидем някъде да пийнем или да хапнем нещо. Не приемам откази. Ще те чакам след половин час във „Финикс“ на Чаринг Крос Роуд. Чу ли ме?

— Не мога. Ще бъда ужасна компания.

— Това няма значение. Просто ще седим и ще мълчим.

— Не, наистина.

— Добре, кога ще те видя?

— Не знам. Не знам кога тази бъркотия ще се оправи. А дотогава просто не мога да мисля нормално.

— Тогава защо напускаш „Тийн Сийн“?

— И това не знам. Наистина не е за мен. Мисля, че може да се върна към музикалната журналистика. — Засмивам се. — Не съм убеден, че съм подходящо скроен за света на любовните взаимоотношения.

— Значи няма да те видя повече?

— Разбира се, че ще ме видиш. Просто не знам кога.

— Хайде, ела да пийнем по едно — примолва се Фран. — Ще бъде най-краткото парти за изпращане на колега. Само аз, ти и много алкохол.

Предложението ѝ ме разсмива и се съгласявам.

— Добре, ще те взема след работа и ще отидем да се напием — обещавам аз.

Изключвам телефона, пъхам го в чантата си и за малко да се сблъскам с една прегърната двойка. Извинението е на устата ми, когато осъзнавам, че ги познавам. Само че те не би трябвало да са двойка. Тревър и Стела.

— ...?

— Дейв — моментално изрича Стела. — Мога да ти обясня. — Поглежда Тревър и се поправя: — Ние можем да ти обясним.

— Знам, че изглежда странно — започва Тревър. — Но ние сме заедно, Дейв — пояснява ми той. — От известно време. Така или иначе скоро всички ще научат.

— И от кога по-точно? — питам.

— От известно време — повтаря Стела. — Преди да скъсам с Лий, ако това е въпросът ти.

— Тогава защо беше толкова разстроена, когато се разделихте с Лий?

— Защото въпреки че не исках да бъда с него, аз все още го обичах.

— О! — възкликвам. — Някой друг знае ли?

— Не — признава смутено Стела. Настъпва дълго мълчание.

Тайни, мисля си. Всеки си има тайни. Дори аз.

— Без да ви обиждам — започвам, — но никога не съм си представял, че може да бъдете гаджета. Не знам, приятели сме от толкова време, и никога не ми е минавало през ума, че може да се случи нещо подобно.

— Беше изненада и за нас самите — споделя Стела. — Но един ден сякаш ни удари гръм. Не можех да повярвам как до този момент не съм забелязала колко страхотен е Тревър!

— Отначало се чувствах много виновен — казва Тревър. — И продължавам, но Джени не е подходяща за мен, нито аз за нея. Бяхме заедно по навик, наистина. Отдавна мисля да се изнеса... обаче хич не ме бива да съобщавам лошите новини. Знам, че трябва да й кажа, но ми се струва, че все още не е дошъл подходящият момент.

— Вярно е — подкрепя го Стела. — Когато всичко излезе наяве, ще причиним много болка, особено на Джени, която ми е приятелка. Но нищо не можем да направим.

— Струва ми се, че най-накрая съм започнал да гледам сериозно на живота — продължава Тревър. — Дотолкова сериозно, че вече си търсим къща, която можем да си позволим... Къща с градинка и подходящи училища наблизо...

— Ти да не си...?

— Не — казва Стела. — Все още не съм. Но и това влиза в плановете ни. Ще си купим къща, може и да се оженим, но идната година искаме дете.

— Не действате ли малко прибързано? — питам. — Защо припирате?

— Изобщо не прибързваме — възразява Стела. — Точно тук е проблемът. Бях свикнала да мисля, че разполагам със страшно много време, за да направя всичко, което пожелая. Но какъв е смисълът да

имаш толкова време, ако го пилееш за неща, които нямат никакъв смисъл?

ГНЯВ

Тази сутрин по пощата пристигат няколко диска от различни звукозаписни компании. В такива случаи обикновено ги трупам във втората спалня, за да ги преслушам, когато успея. Но тъй като днес няма да ходя на работа, решавам да ги чуя веднага. Обикновено съм доста циничен по отношение на музикалната продукция — всички колеги в „Лаудър“ бяха такива, освен ако не ставаше дума за певец, когото наистина харесваме. Постъпвахме като крале с придворните си шутове — слагяхме диска или касетата в уредбата и им давахме малко време, за да се докажат, преди да бъдат изхвърлени на купчината с надпис „боклук“, за да не бъдат пуснати никога вече. Всеки музикален журналист е принуден да прави това, защото буквално те засипват с нови записи. Не всеки албум, разбира се, може да бъде преценен по този начин — някои имат скрити достойнства; не крия, че аз самият съм изпратил на боклука доста платинени или прехвалени от критиката албуми. Какво да се прави. Онова, което наистина обичам в тази професия, са редките моменти, когато попадна на албум на напълно неизвестен изпълнител. Пускам го, като очаквам, че ще прехвърля песните за нула време, а се оказва, че съм открил златна мина. Точно това се случва тази сутрин. Пускам диск, озаглавен „Small Moments“, на някакъв ирландски певец на име Дейвид Кит, лягам си и се заслушвам. Музиката е непретенциозна — записът сякаш е направен в гаражно студио. Китарист, подкрепян от няколко елементарни електронни трика, но резултатът е съвършен. Ако се възползвам от речника си на музикален журналист, бих казал, че това е Ник Дрейк на двайсет и първия век. Страхотно ми допада. Вдига настроението ми и ме пренася в други селения. Изслушвам целия албум още веднъж, после още веднъж и така до обяд. По средата на „Another Love Song“ — най-готиното парче от целия албум, на вратата се звъни. Нахлузвам джинсите и тениската си, които съм хвърлил на пода, и отварям. Дъщеря ми в ученическа униформа.

— Никола? — изненадвам се.

— Здравсти — отговаря тя.

— Какво правиш тук? Не трябва ли да си на училище?

— Искях да те видя. Тревожих се за теб. Защо не ми се обади? Оставих милион съобщения на гласовата ти поща.

Това е самата истина. Беше ми звъняла през целия уикенд. Оставила ми е дълги, несвързани съобщения, но аз не отговорих на нито едно.

— Наистина съжалявам, скъпа. Честно. Просто ми се случи нещо и всичко останало излетя от главата ми.

— Притесних се. Помислих, че ти се е случило нещо лошо.

— Наистина съжалявам. Извинявай. Трябваше да се съобразя.

— Не получи ли съобщенията ми?

— Получих ги, но ми се струпа много.

Изглежда посърнала.

— Значи не им обърна внимание?

— Не го направих нарочно, Никола! Това просто беше... е добре, бях зает.

— Но аз ти оставих цял куп!

— Знам.

— Не искаш ли да ме виждаш повече?

— Нищо подобно, искам.

— Тогава защо не ми отговори? Помислих си дори, че телефонът ми е развален. Откакто се познаваме не се е случвало да не се чуем толкова дълго.

Това не е истина, но няма значение. Трябваше да отговоря на съобщенията й. Знам, че постъпката ми е възможно най-неправилната, но да стоя в коридора на къщата и да ме поучава тринайсет годишно момиче, е последното, от което имам нужда, когато жена ми ме е напуснала. Абсолютно последното. И преди да се усетя, изтървавам нервите си пред моята красива дъщеря:

— Какво искаш от мен? Вече ти се извиних, нали? Казах ти, че съжалявам! Е, какво повече?

Изражението на ужас, което се изписва върху лицето на Никола, ме връща на земята. Ако съм искал да я нараня, добре съм се справил със задачата. За секунди от очите й потичат реки от сълзи, а тя продължава да ме гледа, сякаш не може да повярва, че съм способен на подобно поведение. Самият аз не вярвам.

— Какво лошо сторих? — прошепва тя. — Исках само да говоря с теб.

— Извинявай — моля. — Съжалявам.

— Какво сторих? — повтаря тя. В гласа ѝ звучи неподправена болка. — Защо не ме харесваш повече? Какво да направя, за да ме харесваш отново?

— Ти не си виновна — успокоявам я. — Аз те обичам. И съжалявам. Ти си всичко, което имам. — Прегръщам я и я притискам към себе си. Не съм сигурен дали ще я пусна някога.

КОНТРОЛ

Говорим, аз и моята дъщеря, говорим за всичко. Трудно е да ѝ призная истината, но искам да бъда честен. Разказвам ѝ, че Изи си е отишла, разказвам ѝ за помятането и дори, че може би отново е бременна, макар да съм почти сигурен, че това ще я разстрои още повече. Но тя не се разстройва. Реагира като възрастна. Изслушва ме внимателно и когато свършвам, ми казва да не се притеснявам. Каквото и да става, казва ми Никола, трябва да си върна Изи и тя ще ми помогне. Успокоява ме, че всичко ще бъде наред. И което е най-странното, аз ѝ вярвам.

Така че след като Никола си тръгва, за да отиде на училище, аз се отправям обратно, включвам лаптопа си и като разтягам лицето си във фалшива усмивка, започвам следващата си статия за „мъжкарската“ рубрика. Два часа по-късно я завършвам. Осемстотин думи на тема „Какво си мисли вашето гадже“, които ме представят като най-перфектния партньор в света. Писането ме кара да се чувствам добре. Достигнал съм дъното и сега единственият ми път е нагоре.

ЗАВИНАГИ

До: Izzy.harding@bdp.co.uk
От: dave_atch0l@hotmail.com
Относно: Моята мъжкарска рубрика

Скъпа Изи,
Шоуто трябва да продължи, нали?

Дейв ХХХ

СВАТБИ

Веднъж попитали Мадона защо, след като е знаела, че Шон Пен отдавна иска да се ожени за нея, не го е попитала по-рано. Тя отговорила: „Да прочетеш мислите на един мъж е едно, а да ги обясниш на самия него — съвсем друго.“ Това доста добре илюстрира разликите между мъжете и жените, когато става дума за брака — жените знаят всичко, мъжете — нищо. А в тази игра познанието е сила. Предложението за женитба никога не е било сред силните страни на мъжа. Доста често ние можем да бъдем щастливи с партньорките си, без идеята за брак да ни е минавала въобще през ума. Нищо лично, момичета. Развитието в рамките на връзката никога не е било от първостепенно значение за нас. Фактът, че тя съществува, е достатъчен знак за нашето съгласие. Обаче времето тече, намеците на партньорката стават все по-твърди и тогава ние проглеждаме за предимството. Накрая младоженците се радват на сватбата повече от булките — макар че никога не го признават. В деня на нашата сватба казах на жена ми:

„Ако ми беше описала тази сватба като шумно парти с много пиене, щях да те помоля да се ожениш за мен много по-рано“.

Планирането на сватбата винаги ще си остане женска работа. Жените, разбира се, се преструват, че усилията са били взаимни. Но ние, мъжете, знаем, че не е така. Аз например на шега се опитах да предложа нещо по-различно от обичайното — да се облечем с джинси и тениски за церемонията, ала жена ми ме погледна с изрази, който в нейния фасиален речник означава „О, недей! Просто недей!“ Но, да ви кажа сериозно, ако приготовленията за сватбата бъдат оставени на мъжете, ние най-вероятно ще планираме всичко в последната секунда, ще закъснеем за церемонията и ще се озовем в погрешната църква, обути с вчерашни боксерки и фланелка на Манчестър Юнайтид. Причината защо жените ни превъзхождат в приготовленията за сватбата е, че за тях малките неща в живота са толкова важни, колкото и големите. Дори и повече. А детайлите са всичко, когато става дума за сватба. В този ден нашият местен цветар зае първо място в списъка на хората, които жена ми мрази най-много — доста по-напред от фашистите и мъжете, които оставят тоалетната седалка вдигната, след като я използват. Защо ли? Защото въпреки най-стриктните инструкции, които са му били дадени за този велик ден, нейният сватбен букет пристигна с бяла панделка вместо с кремава.

Не само вашата сватба изисква планиране — генералщабна подготовка е необходима и когато ще ходите на чужда сватба, особено при избора на подарък. Моята жена и аз сме толкова надарени в тази дейност, че си имаме система — всичко прави тя. Трябваше ни известно време, докато открием, че това е най-добрият начин, но след последния път, когато аз ходих да купувам подарък и се върнах с три диска и конзола на Плейстейшън, но без сватбен дар, тя се предаде. Сега пазарува само тя и изглежда това ѝ доставя също толкова голямо удоволствие, колкото и ако пазарува за себе си. Първо, обикаля и

разглежда всички магазини в радиус от петдесет мили, за да състави кратък списък от възможни подаръци. Второ, повтаря посещенията си в избраните от нея магазини и прекарва поне пет минути в оглеждане и докосване на всеки от възможните предмети (контактните ѝ лещи са едва с диоптър и половина и въпреки това зависимостта ѝ да „вижда“ с пръстите си никога не е преставала да ме удивлява). Трето, тя свежда списъка до два потенциални подаръка, след което купува и двата, донася ги вкъщи, а на следващия ден се връща в магазина, за да купи трети.

И така, мисля, че ви обясних как се чувстват мъжете по повод на сватбите. Повърхностно погледнато ние може да изглеждаме разсеяни и незаинтересувани, но, метафорично казано, дълбоко в себе си знаем, че докато сме обикаляли от магазин на магазин по търговската улица на живота, сме открили съвършения подарък за себе си. Който, разбира се, си ти.

ПРАВИЛА

След още два дни късно вечерта Изи се появява в апартамента. Изглежда изморена и изстискана. Влиза мълчаливо във всекидневната, сядаме на дивана и тя започва разговора:

— Не съм бременна.

Никой от двамата ни не проговаря и аз се възползвам от възможността да се поддам на разочарованието. Разсъждавайки трезво, и двамата не би трябвало да се заблуждаваме, че е бременна. В днешно време и на нашата възраст дори един полупризнат намусен бивш музикален журналист притежава достатъчно аматьорски опит в зачеването, за да знае, че трябва да минат поне три месеца след като жената престане да взима хапчета, за да може хормоналното ѝ ниво да се възстанови до нормалното. Три седмици обаче са твърде кратък срок.

— Как се чувстваш? — питам я аз.

— Не знам... Но предполагам, че така е най-добре. Обстоятелствата не бяха най-подходящите, за да заченем дете, нали?

Не отговарям на въпроса и ѝ задавам своя.

— Къде беше?

— При мама.

— Как е тя?

— Добре. Полезно беше да прекарам известно време с нея. Тя ми помогна да видя много неща в истинската им светлина.

— Ще се върнеш ли вкъщи?

След кратка пауза тя ме пита:

— Ти искаш ли да се върна?

— Аз те обичам — отговарям.

— Никой не се е съмнявал в това — категорична е тя.

— Е, ще се върнеш ли?

— Ти не ми отговори — настоява Изи.

— Разбира се, че искам — убеждавам я. — Това е твой дом. — Настъпва дълга тишина. Аз отново я притискам. — Е?

— Какво? — пита Изи сякаш мисълта ѝ е някъде другаде.

— Ще се върнеш ли вкъщи?

— Всичко зависи от теб — отговаря разсеяно жена ми. — Опитвах се да видя нещата през твоите очи. Мога да разбера, че не си знаел как да ми кажеш за Никола. Как новината за нейното съществуване те е поразила до такава степен, че не си бил способен да разсъждаваш трезво. — Отново млъква, сякаш губи нишката на мисълта си. — Мога дори да разбера, че сигурно си мислил, че по този начин ме предпазваш от болката. Но аз не се нуждая от защита, а от честност. Искам да кажа, какво още криеш в живота си, което не знам?

— Няма нищо друго.

— Сигурно е така. Но от сега нататък ще живея със съмнението и страха, че има, а аз не го знам.

— Разбирам.

— Наистина? Разбираш ли ме? — Тя дори не изчаква да ѝ отговоря. — Как мислиш, че се почувствах, когато осъзнах, че не можеш да разговаряш с мен за това? Нали трябва да се подкрепяме? Без значение какво ще се случи, знай, че аз винаги ще бъда на твоята страна. Винаги. Независимо какво ще направиш, аз винаги ще те обичам. Това е любовта. Нима мислиш, че аз просто ще се обърна и ще кажа „Това е, повече не те обичам“? Аз те обичам без условия, Дейв. Да, станалото ме нарани и въпреки това аз продължавам да те обичам със сила, за която не подозирах. Обичам те, защото си част от мен. Обичам те, защото да обичам теб, е все едно да обичам себе си. Знам, че въпреки всичко, което се случи, ти си добър човек. И не искам да те оставя... не мога да те оставя... Има обаче едно нещо... Предполагам, че е най-важно от всичко. Опитвах се отново и отново да приема Никола. Но не мога. Тя е твоя дъщеря. Тя е част от теб и от твоето минало. А аз просто не мога да го приема, колкото и да те обичам. Това хубаво момиче всъщност е всичко, което исках ние с теб да имаме... Не мога да ти забраня да я виждаш. Дори не желая да престанеш да я виждаш. Тя е част от живота ти. Но аз не искам да я познавам. Просто не мога. Ето защо трябва да съм сигурна, че ще приемеш това мое условие, преди да се прибера у дома. Няма да променя мнението си. Така ще бъде.

Казвам ѝ, че я разбирам и най-накрая тя ми позволява да я прегърна. Притискам я силно и ѝ прошепвам, че съм готов да приема

всичко, което желае. Но не така съм искал да се развият нещата. Не трябваше да става така.

ПОДАРЪК

След няколко дни пристига покана от Деймиан и Адел за кръщавката на бебето Мади. Убеждавам Изи, че не е необходимо да ходим — бихме могли да изпратим само подарък. Но тя настоява да отидем, уверява ме, че всичко е наред. Накрая се озоваваме на една пейка в църква в Тотънбридж, където живеят родителите на Адел.

В единайсет часа викарият изнася кратка проповед за любовта, разбирателството и приемствеността в познанието. Той съветва Деймиан и Адел да възпитават малката Мади в дух на любов към истината и справедливостта, след което приканва всички да пристъпят към кръщелния купел. Цялото ни малко паство се скупчва в задната част на църквата и застава в полукръг, а Адел подава спящата Мади на Деймиан, той на свой ред я подава на свещеника, който кани кръстниците да излязат напред. После потапя ръката си в купела и поръсва главата на Мади с няколко капки.

След това всички се пренасяме в една кръчма зад ъгъла, наречена „Ръцете на играча на крикет“. Изи и аз се опитваме да побърбим с Деймиан и Адел, но те са принудени да обикалят салона като холивудски знаменитости на семейно тържество.

— Не е ли малко странно? — установява Изи, докато седи на бара. — Всичко толкова се промени много за тъй кратко време... Сякаш колкото повече остаряваме, толкова по-бързо стават промените — разсъждава тя. — Обикновено се плаша от промени, но те могат да са за по-добро. Показват, че се движиш напред и нагоре. Мислех си за работата и колко много я обичах, когато започнах... а сега... Ами, не ми се вижда и наполовина толкова важна, колкото да бъда с теб.

Вземам ръката ѝ.

— Знам какво имаш пред вид. Точно същото чувствах и аз спрямо „Лаудър“. Беше работата, за която винаги съм мечтал, но когато го закриха, разбрах, че не е всичко. Толкова много по-важни неща има в живота.

Изи замислено кима.

— И двамата живеем в свят, където всичко, което изглежда важно, е свързано с определения като най-съвременно, най-модерно, най-трябва да го имам. Колко пъти съм си купувала някоя дреха не защото я харесвам, а защото знам, че за нея мечтаят много хора.

— А колко пъти аз съм превъзнасял някоя група, че е най-важната след Бийтълс и Стоунс, само за да се отегча още преди да са пуснали албум.

— Спомням си как, още като приятели, ти все ми промиваше мозъка, за да ме убедиш, че групата, която в момента харесваше, е най-добрата. Даваше ми десетки дискове, обаждаше ми се и ми пускаше музика по телефона по всяко време на денонощието, след което ме замъкваше в някое мазе, за да слушам бъдещето на рокендрола.

— Но точно така човек трябва да се отнася към музиката — поучавам я. — Да очаква, че всяка нова банда, която чуе, може да се окаже по-велика от Бийтълс. Сега обаче всяка нова банда ми прилича на група хлапета, които рециклират моята колекция от записи, и макар че те вероятно това и правят, не мисля, че вече има някакво значение. Може би вече съм вън от играта.

— Знам какво искаш да кажеш. И аз не мога да остана вечно във „Фам“. Вероятно ще настъпи ден, и то в не много далечното бъдеще, в който ще трябва да се преместя от света на модните млади жени в по-улегнало женско списание или в някое хубаво издание за обзавеждане и интериор. Забелязвам тази тенденция у наши сътруднички. Може да са най-добрите авторки, които познавам, но статиите им започват да звучат кухо, защото те вече не живеят в света на нашите читателки. Разбираш ли? Читателките на „Фам“ излизат всеки петък с цяла тумба приятели и обръщат водка след водка по клубовете, а за нас петъчната вечер означава само аз и ти пред телевизора на дивана. Може да се преструвам още малко, но съвсем скоро списанието окончателно ще ми писне.

Тя отпива от питието си.

— Напоследък доста размишлявах за смъртта на татко. Никога не съм се опитвала да открия нещо добро в нея. Винаги ми бе по-лесно да я приема като най-ужасното нещо на света. Опустошително. Бях решила, че тя е съсипала живота ми. И едва напоследък започна да ми идва наум, че всъщност през цялото време съм я оценявала погрешно. Та аз имах най-прекрасния баща на земята. Неговата любов ме направи

онова, което съм днес. Какво повече бих могла да желая? Има хора по света, които никога не са изпитвали такава любов, и те са онези, които трябва да се сърдят на живота, а не аз. Представи си — баща ми можеше да го няма, можех изобщо да съм лишена от неговата любов. Тогава аз нямаше да бъда сегашната аз. Щях да съм друга. Друга, в която ти може би никога нямаше да се влюбиш. Понякога прекарваме прекалено много време в мечти животът ни да не е такъв, какъвто е. А всъщност трябва да сме благодарни за онова, което имаме. — Тя нервно се засмива. — Е, това е, край на проповедта.

ВРЕМЕ

В професионално отношение нещата относително бързо се връщат към нормалния ритъм. Започвам да сътруднича на свободна практика в редакцията на „Саунд Сийн“ в Бейзуотър и макар да не е онова, което искам да върша, решавам, че засега ме задоволява. Изи е много заета със списанието и с подготовката на няколко интервюта за поста на главен редактор. Колкото до отношенията ни, трудно е да се каже какво става, но знам, че не са нормални. Изи отказва да се срещне с Никола. Ако аз говоря по телефона, тя дори не ме пита с кого. Когато излизам, не любопитства къде отивам, а когато се прибирам, не се интересува къде съм бил. Накратко, тя не ми задава всекидневните въпроси, защото не е сигурна как ще приеме отговорите. Когато се опитвам да говоря с нея за Никола, тя отказва да ме слуша. Когато се опитвам да започна разговор за онова, което става с нас, въобще не желае да го обсъжда.

ИЗБОР

Две седмици по-късно, в петък вечерта, съм на път към дома на Никола, за да отпразнуваме със семейството и приятелите й четиринайсетия й рожден ден. Прекарал съм седмици в безплодно умуване какъв подарък да й купя, та макар и частично да компенсирам отсъствието си на всички пропуснати рождени дни. Спомних си за екскурзията ни по магазините и се обадох на Кейтлин, за да науча какъв размер дрехи и обувки носи дъщеря ми, а после се върнах в любимия й магазин. Видях дрехи, които смътно наподобяваха онези, които тя пробва тогава, но всеки път, когато вземех нещо, не бях сигурен дали ще й хареса. Не исках да й занеса подарък, за който да ми благодари и да го зареже в дъното на гардероба. Исках подаръкът ми да е такъв, че да я остави на място. Исках тя да почувства, че съм й купил най-подходящия подарък, защото я познавам.

Имах и идеята да й дам пари — идеалният подарък за всеки тийнейджър — но при нашите обстоятелства нямаше да е много правилно. Мислих за музика, но, както и с дрехите, всичко е въпрос на вкус и човек лесно може да сбърка. Другите задраскани възможности в списъка ми бяха: нов мобилен телефон, грим, маратонки, парфюм, кола (тук вече се хващах за сламка), Плейстейшън 2, билети за концерт, разни предмети с автографи на групи, които бях интервюирал. Накрая се върнах към всички неща, които вече бях отхвърлил, избрах две от тях и внимателно ги опаковах в тъмносиньо лъскаво фолио.

ТУК

— Дейв! — възкликва Никола, когато отваря вратата.

— Здравсти. — Целувам я и ѝ подавам двата пакета, но задържам бутилката вино, която съм донесъл.

— Благодаря. — Тя отново ме целува. — Мама каза, че трябва да изчакам всички гости и чак тогава да започна да отварям подаръците. Двама от братовчедите ми все още ги няма. Но те винаги закъсняват, така че ще почакаме.

— Е, как е на четиринайсет? — питам. Звуча като някой дядка.

— Изглеждам ли ти по-голяма?

Оглеждам я, преди да отговоря. Очевидно е облякла част от подаръците, защото всичко е чисто ново — чифт индиговосини цепнати джинси, относително високи сандали с ремъци и тясна черна блузка с надпис „Vabelicious“ на гърдите, изписана с лъскави камъчета. Спиралните ѝ къдрици, нейната запазена марка, са пуснати и въпреки че си е сложила грим тип „за излизане“, не е прекалено наклепана. Наистина изглежда по-голяма. Но също така и много красива.

— Да — усмихвам се широко. — Изглеждаш по-голяма. Може ли да вляза?

Никола се размива, когато осъзнава, че все още стоим на прага.

— Ами да — съгласява се.

Въвежда ме в дневната, където един от ужасните ѝ дискове с клубни миксове свири достатъчно високо, за да забавлява приятелите ѝ, но възрастните да не са принудени да си крещят. Стаята е претъпкана — има най-малко трийсет човека. Никола ме пита дали искам нещо за пиене, но аз ѝ казвам, че ще се самообслужам. Тя ме уведомява, че майка ѝ е в кухнята и се занимава с храната.

— Дейв! — възкликва Кейтлин, когато влизам в кухнята. Точно пъха във фурната някаква тава. Друга жена отвива табла със сандвичи, покрита с прозрачно фолио. Тя се обръща, измерва ме преценяващо, после поглежда Кейтлин и се усмихна.

— Радвам се да те видя отново — казва Кейтлин. — Наистина се радвам, че дойде. — Затваря фурната и избърсва ръце в хавлиена

кърпа. Изглежда напълно различна от последния път, когато я видях. По-блестяща. И тя като Никола е пуснала косата си, която обгражда лицето ѝ като красива рамка. Не носи очила. За мое учудване е облечена с цепнати джинси, сандали с ремъци и високи токчета и тясна черна блуза, на която пише „Babelicious“.

— Имам чувството, че и виждам двойно — казвам.

Кейтлин се засмива.

— Имаш предвид дрехите ли? Ние, момичетата О'Конъл, обичаме шегичките. С Никола от време на време се преструваме на сестри. Джинсите и обувките си ги имах, а блузката получих като подранил или закъснял подарък за Деня на майката — макар че се наложи да си я платя сама.

Подавам ѝ бутилката вино.

— О, благодаря — казва тя. — В момента пием доста по-евтино, така че промяната е добре дошла.

Забелязвам, че приятелката ѝ няма търпение да бъде представена. Нещо в нея ми се струва познато, но не мога да се сетя какво. Накрая тя изоставя всякаква тайнственост и казва:

— Аз съм Колийн, най-добрата приятелка на Кейтлин и кръстница на Никола. — Протяга ръка. — Приятно ми е.

— Аз съм Дейв — казвам, друсайки нейната.

Кейтлин се усмихва.

— Не е особено срамежлива, нали? Дейв това е Колийн, Колийн — Дейв. Смешното е, че вече си я виждал.

— Не си спомняш, нали? — пита Колийн. — Бях заедно с Кейтлин през онази ваканция. Тогава се отнесохме с твоя приятел Джейми.

Всичко изплува в съзнанието ми.

— Но, разбира се — отвърщам весело. — Радвам се да те видя отново.

— Умира да говори с теб, откакто разбра, че сме се видели.

— Защо?

Двете жени разменят заговорнически погледи.

— Макар да е само съмнителна възможност — обяснява Кейтлин през смях. — Колийн се надява, че все още поддържаш контакт с Джейми и че той все още е свободен. — И двете избухват в кикот.

— Искаш да ти дам телефона на Джейми Ърлс? — изумен съм.

— Той беше много сладък — задавя се от смях Колийн. — Имаше дупе като праскова.

— Не съм го чувал от векове — успявам да произнеса едва когато потискам смеха, който ме напушва при това определение. — Последното, което знам е, че живее в Бърнмаут и работи в хотелиерския бизнес. Имам телефона на родителите му, така че ще можеш да му звънеш.

— Отлично — доволна е Колийн. — Мисията е изпълнена, така че отивам да видя дали всички гости имат за пиене. И ви оставям насаме. — Все още кискайки се, тя сграбчва две отворени бутилки вино, едната бяло, другата червено, и излиза.

— Ще трябва да й простиш — оправдава я Кейтлин, бършейки един от плотовете с хартиена салфетка. — Току-що за пети път скъса с гаджето си и затова е малко нервна...

Усмивам се, но не казвам нищо.

— Значи накрая успя да избереш какво да купиш на Никола?

— Почти — отвърщам колебливо. — Много беше трудно.

— Каквото и да си взел, тя ще го хареса.

— Радвам се да знам, че ще бъде милостива към мен.

— Нямах пред вид това.

— Знам.

— Тя искрено се притесни заради присъствието ти тази вечер. Дрехите, косата, гримът — всичко е за теб.

— За мен ли?

— Днес следобед ми каза, че иска да изглежда идеално за теб. Уверих я, че ще ти е все едно, но тя не ми повярва.

— Наистина изглежда прекрасно.

— Така е. Дошли са няколко съученици и на всички им текат лигите.

— Без Брендан Кейси?

— О, не, той вече е минал в забвение.

Замлъкваме.

— Съжалявам, че жена ти не успя да дойде.

— Аз също — отвърщам. — В момента изпълнява длъжността главен редактор и има страшно много работа... — Гласът ми заглъхва. Очевидно е — Кейтлин не ми вярва. — Всъщност истината е, че тя не иска да дойде — поправам се.

— И аз така си помислих — поглежда ме с разбиране Кейтлин.
— Сигурно не ѝ е лесно. Не съм убедена дали няма да се държа по същия начин, ако си сменим ролите.

— Но какво е решението в такъв случай? Не мога да изключа Никола от живота си! Тя вече присъства в него, тя е част от мен... така както Изи е част от мен.

— Сигурно е трудно да стърчиш по средата.

— Ти не разбираш — разпалвам се. — Много по-сложно е. — И като си поемам дълбоко дъх, разказвам за помятането.

— Колко тъжно — изрича тя, когато свършвам. — Не се учудвам, че не иска да види Никола.

— Но какво да направя? Не искам Изи да се чувства така. И не искам Никола да си мисли, че вината е нейна. Сега, когато всички знаят, нежеланието на Изи да я види сигурно ще ѝ стори странно.

— Не искам да се месея... но, честно, ако има нещо, което аз мога да сторя за теб? Наистина ме боли заради това, как се обърнаха нещата. Чувствам се виновна, защото не се опитах да се свържа с теб, когато разбрах, че съм бременна. Заради мен Никола не е имала баща в живота си досега. Просто мисля, че ако има нещо, с което поне малко да поправа нещата, ще го направя.

— Благодаря ти. Наистина благодаря, че го каза. Но истината е, че никой от нас не може да направи нищо. В крайна сметка Изи трябва да се справи сама. Надявам се с цялото си сърце, че ще успее, но трябва да приема, че съществува и обратната възможност и то е нейно право.

12 ИНЧА

Девет часа е и всички гости са налице. Никола започва да отваря подаръците. През последния час съм представен на тримата братя на Кейтлин — Дейвид (най-младият, деветнайсетгодишен студент по право), Айдън (на дваайсет и пет, работи в ситито) и Пол (на трийсет, занимава се с компютри), на сестра й Елоиз (на трийсет и осем, най-голямата в семейството, майка на двете петнайсетгодишни братовчедчета на Никола), и на цяла камара от гости. Всички ме приемат радушно и вечерта щеше да бъде идеална, ако и Изи бе тук. Усещам отсъствието й като собственото си сърцебиене — постоянно напомняне, че ти е необходимо, за да живееш. Струва ми се несправедливо, че съм без нея. Чувствам се нелоялен. Решавам да си тръгна рано.

— Мисля, че трябва да си вървя — казвам на Кейтлин, която стои до мен и наблюдава как Никола разопакова подаръците си. Тя ме поглежда, замисля се, но не се опитва да ме разубеди, за което съм й благодарен, защото и без това имам усещането, че изоставям Никола.

— Ще хапнеш ли малко торта? — пита ме Кейтлин.

Отказвам с усмивка.

— Не, ще отида да се сбогувам с Никола.

Тя се приближава към дъщеря си, потупва я по рамото, прошепва й нещо в ухото и момичето обявява на присъстващите, че ще си почине малко от тежката задача с подаръците, за да обърне внимание на татко си, който ще си тръгва. Досега не съм я чувал да ме нарича „татко“ пред другите, освен в биологичен смисъл. И със сигурност никога досега не съм долавял толкова гордост в гласа й, сякаш съм страхотна ценност, която всеки мечтае да притежава.

— Но аз все още не съм отворила твоите подаръци — укорява ме Никола. — Бях ги оставила за последно.

Засмивам се.

— Не мисля, че трябва да се самонавиваш, скъпа. Не са нищо особено.

Тя не ми обръща внимание, взима ги от пода до дивана, където са оставени, улавя ме подръка и ме повежда към коридора.

— Какво ще правим? — питам, когато затваря вратата.

— Ще отделим малко време за нас — Никола сяда на стълбите и аз се настанявам до нея.

— Кой искаш да отворя първо? — пита ме тя.

— Няма значение.

Поглежда замислено двата пакета.

— Ще отворя по-големия. Какво има вътре? Ще отгатна ли?

— Не мисля, че ще успееш. Наистина не знам защо ти го подарявам. Сигурен съм, че няма да ти хареса.

Тя приковава очи в моите и аз не откъсвам поглед от нейните.

— Каквото и да е, вече го харесвам. — Отваря внимателно хартията и изважда дванайсетинчовия сингъл. — Плоча.

— Да, плоча.

Никола прочита заглавието.

— „Maybe I Can Wear Your Jacket“ от Парашут Мен. — Наистина ли е готино?

— Това е най-любимата ми песен за всички времена.

Тя отново ме поглежда.

— Твоята най-любима песен за всички времена? Искаш да кажеш, че е най-добрата от хилядите плочи и дискове, които имаш?

Усмиввам се.

— Не бих казал най-добрата, но тя ми е най-любима. Напомня ми на какво е способна музиката, когато е написана добре.

— Известна ли е?

— Не особено.

— Скъпа ли е?

— Съмнявам се.

Тя се замисля за миг.

— И това е най-любимата ти песен на света? Най-най-най любимата?

Кимам.

— Имаш ли друга плоча?

— Не. Тази ми е единствена.

Никола се разплаква.

— Но какво има, миличка? — питам внимателно.

— Ти ми подаряваш най-любимата си песен — хлипа тя.

Избърсвам сълзите ѝ с ръка, прегръщам я и я притискам силно.

— Давам ти я, защото искам да я имаш.

— Но тя ти е любима! Не мога да я приема. Нали нямаш друг запис?

— Искам ти да я притежаваш, скъпа. По този начин две от моите най-любими неща ще бъдат заедно.

— Но ние дори нямаме грамофон!

Тя се разсмява и аз също, защото изобщо не ми е минало през ума, че в днешните времена на компактдискове, минидискове и mp3 плейъри съществуват домове, в които няма обикновен грамофон.

— Ще ти купя. За следващия рожден ден.

— Това е най-прекрасният подарък на света. Най-най-прекрасният. Обещавам, че ще я пазя като очите си. Обещавам.

— Знам това. Но ти не си отворила другия подарък — посочвам аз втория пакет на стълбите до нас.

— Какво има вътре?

— Отвори го — казвам, — и ще видиш.

Тя го повдига.

— Много е лекичко.

— Да, знам. Някой може да си помисли, че е направен от хартия. Отвори го внимателно.

Наблюдавам я как следва инструкцията ми.

— Но това са пари! — очите на Никола се разширяват от изненада.

— Сто и четирийсет лири — казвам. — По десет лири за всяка година. Не исках да ти давам пари... изглеждаше ми малко... е, нали се сещаш — просташко. Но после си спомних за деня, който прекарахме по магазините, и понеже знам, че ти, също като мен, имаш много специфичен вкус, реших, че ще сбъркам, ако избира аз...

— Нямаше да сбъркаш. Ти не можеш да сбъркаш — прошепва Никола. — Каквото и да беше ми купил, щях да го харесам.

— Дори ако ти бях купил прани джинси с цикламени кантове?

Тя се разсмява.

— Щях да ги харесам, защото ти си ми ги купил. Сигурно нямаше да ги обличам, когато излизам, но щях да си ги слагам всеки път, когато идваш у дома.

— Много мило от твоя страна! Все пак сигурна ли си, че не те обиждам като ти давам парите?

— Абсолютно.

— И не ти позволявам да изхарчиш всичките наведнъж, чу ли? — предупреждавам. — Най-добре ги дай на майка си да ги пази. Може да си навлечеш неприятности в противен случай.

— Добре — обещава тя. — Знаеш ли, толкова много мога да си купя с тях! Като например... нещо за теб. Само да дойде твоят рожден ден и ще видиш! Не знаеш какво те чака!

Прибирам се и намирам Изи в дневната. Донесла си е работа вкъщи: папки, книжа, списания и бележки са пръснати около нея. Портативният ѝ компютър едва се крепи на масичката за кафе. Влизам, но тя не ме поглежда. Продължава да прехвърля листовите, които държи. Жест, предназначен да ми покаже, че изобщо не се интересува къде съм бил, макар че е точно обратното. Целта е да пришпори съвестта ми и да ме накара да се чувствам още по-виновен, отколкото вече съм.

— Добре ли си? — питам. — Как беше работата днес?

Тя ме изглежда за кратко и отново навежда очи.

— Всичко е наред. А ти?

— Добре. Нищо интересно.

— Както обикновено.

Кратка забележка, нищо особено, но тя красноречиво описва състоянието на нашите отношения. Съзнавам, че макар да се старах да бъда търпелив и да я разбирам, не се е получило. Изи просто не може да приеме съществуването на Никола и аз съм безсилен. Виждам как я изяжда отвътре и я разкъсва на части. И осъзнавам, че не е честно да ѝ причинявам всичко това.

— Мисля, че може би ще е най-добре да се изнеса — прошепвам.

— Това ли е твоят отговор на случващото се? — отвърща тя. — Да избягаш от брака си?

Изборът на думите, тонът ѝ, жестовете, всичко цели по-скоро да провокира, отколкото да умиротвори.

— Не, това не е отговор — признавам. — Но мисля, че ако остана у дома и нещата продължат по същия начин, от брака ни няма да остане много.

Тя си поема дълбоко въздух, сякаш да отговори, но вместо това прехапва устни. У нея няма ярост, а само страх — страх, който аз също усещам. Без значение колко време ще да бъдем разделени, проблемът, който е предизвикал тази ситуация, си остава — Никола ще продължи да бъде моята дъщеря от връзката ми с друга жена. И ако Изи не може

да приеме това, какво да направим? Мисля си какво ще стане, ако се разделим. Тригодишният ни брак, шестгодишната ни връзка — всичко на пух и прах. Обещанието цял живот да сме заедно, сведено до това колко дълго ще успеем да се самозалъгваме, че онова, което става, не се случва.

— Не искам да си тръгваш — казва тя.

— Знам — възразявам, — но трябва.

— Къде?

— Къде какво?

— Къде ще отидеш? Ще се тревожа за теб, ако не знам къде си.

— И аз не знам. Може би при родителите ми.

— О, недей — настоява тя. — Моля те! Не искам да знаят какво си причиняваме. Как опростастяваме живота си.

— Виж, не се тревожи. Сигурен съм, че мога да се подслоня при някой приятел. Например у Фил Кларк.

Той е рекламен директор, познавам го от времето, когато работех в „Лаудър“. Фил е приятел, с когото може да не се видя месеци и въпреки това, когато позвъня на вратата му посред нощ, ще ме приюти да спя на дивана, без да му създавам проблеми.

— Невъзможно — полуусмихва се Изи. — Той живее в Ню Крос, нали? Толкова опасно, колкото и далече.

Усмихвам се. Има право.

— Защо не отидеш при Джени? — предлага Изи. — Ще ѝ се обадя да я попитам.

— Сигурна ли си, че няма да има нищо против? Имам пред вид дали не е все още разстроена от раздялата с Тревър?

Тя не ми отговаря, но по лицето ѝ мога да прочета, че е шокирана от напомнянето колко лесно се разпадат връзките на приятелите ни и как ние може би ще сме следващите.

— Винаги мога да опитам при Фран в Брикстън — предполагам. — Но ще трябва да ѝ позвъня, за да съм сигурен, че няма нищо против.

Тя кима и това е всичко. Отново е старата Изи. От намусени кавгаджии за няколко минути двамата отново се превръщаме в нормална двойка — само че аз си отивам, а тя ми помага да го направя. Звъня на Фран и тя казва, че няма проблем. Събирам в голям сак дрехи за няколко дни, добавям дискове и касети, мятам всичко на задната седалка в колата, а Изи започва да плаче.

— Така трябва — казвам.
— Знам — съгласява се тя. — Трудно ми е, това е всичко.
— Трябва ти време.
— И на двамата ни трябва... Но какво ще стане, ако решиш повече да не се върнеш?
— Това няма да се случи.
— И ако все пак се случи?
— Няма — обещавам.
— Колко време смяташ да отсъстваш?
— Не знам.
— Ще ми липсваш.
— Виж какво — казвам. — Ще си говорим по телефона.
— Но аз трябва да те виждам. Ние трябва да се виждаме... защото така се разделят хората, Дейв, така загубват любовта си — заради разстоянието. Не можем да позволим това.
— Ще се виждаме. Понякога можем да излизаме на вечеря. Можем да си говорим и да се опитаме да сложим нещата в ред. Но ти знаеш, че не можем да продължим да живеем както досега, защото ако го направим, нямаме шанс да се спасим.
— Разделяме ли се? — пита тя.
— Не.
— Тогава какво правим?
— Не знам точно. Мисля, че правим онова, което трябва.

ВЕЧЕРИ

През седмиците след като се изнасям от къщи, Никола и аз се срещаме всяка седмица, понякога и по-често. Разширяваме репертоара на посещаваните заведения от „Бъргър Кинг“ и „Макдоналдс“ до „Пица Хът“ и „Бела Паста“. Понякога ходим на кино, понякога просто гледаме телевизия у тях, но любимото нещо на Никола си остава да седи до мен в мерцедеса с вдигнат гюрук и музика до дупка. Изи и аз се срещаме веднъж седмично, за да говорим за онова, което предстои да направим.

НА ДЪНОТО

Първа седмица: Вторник вечер, „Спига“, Уордър Стрийт

ОРДЬОВЪР

Часът е осем, аз и Изи влизаме в ресторанта направо от работа. Тя носи въгленосив широк панталон, бяла риза с три разкопчани копчета и сако от деним. Косата ѝ е прибрана. С една дума — много е красива.

— Как си? — пита ме тихо.

— Добре. А ти?

— Имала съм и по-добри дни.

— Изглеждаш страхотно.

— Липсваш ми — признава тя.

— Ти също ми липсваш.

Мълчим дълго.

— Как се оправяте с Фран?

— Спя на дивана. Всичко е наред, диванът е удобен.

— А как върви животът в „Саунд Сийн“?

— Добре. Но не мисля, че ще се задържа дълго там. Имам по-добри новини.

— Какви?

— Помниш ли Ник, моя стар главен редактор от „Лаудър“? Обади ми се вчера, за да ми каже, че се връща в Би Ди Пи, за да подготвя пускането на ново списание. Искане да говори с мен.

— Срегнах го няколко пъти в сградата, но не знаех нищо за проекта. Поздравявам те. Музикално списание ли ще бъде?

Свивам рамене.

— И аз не знам.

ОСНОВНО ЯСТИЕ

Става осем и трийсет и три, а ние все още не сме обелили дума за раздялата ни, за Никола или как смятаме да оправим нещата помежду ни. Никой от двамата ни не иска да засяга темата, след като не може да предложи решение, вместо това разговаряме за всичко друго, но не и за най-важното — онова, което ни разделя.

— Утре е последното ми интервю за поста — съобщава Изи.

— Как мина досега?

— Добре — отвръща спокойно тя. — Дадох най-доброто от себе си. Но за тях важен е опитът. А моят стаж на ръководна длъжност се изчерпва с пет броя на женско списание с национален обхват.

— Но си брилянтна. Поне аз така мисля.

Тя се усмихва.

— Благодаря.

— Ще получиш работата, сигурен съм.

— Бих искала да притежавам твоята увереност. Само че непрекъснато дочувам разни слухове за това, кого смятат да поканят, какво смятат да правят. Последната клюка е, че щели да докарат някого от дъщерните фирми в Щатите или Австралия. Изглежда вероятно. Рядко те ценят там, където работиш. Те вероятно си мислят, че съм прекалено обвързана със старите методи на управление и ако докарат човек от друг континент, ще дадат нов тласък на списанието. Ако имах малко мозък, отдавна щях да напусна „Фам“, да продължа другаде и някой ден да стигна до върха.

— Но ти не го правиш, защото обичаш списанието, в което работиш. Това сигурно се брои за нещо?

— Не — отрича Изи. — Изобщо не се брои.

ДЕСЕРТ

Става девет и петнайсет, отдавна сме приключили с вечерята. Обсъдили сме работата си, апартамента, плащанията по ипотеката и приятелите си, но все още не сме разговаряли за нас.

— Искате ли менюто с десертите? — пита сервитьорката.

— Не, благодаря — поклаща глава Изи. — Дейв?

— И за мен не.

— Кафе? — предлага жената.

И двамата отказваме.

— Сметката, моля — казва Изи.

— Остави на мен — настоявам, докато сервитьорката се отдалечава.

— Спокойно — отвърща Изи. — Ти ще платиш следващия път.

Сервитьорката се връща със сметката и Изи плаща с кредитна карта. Обличаме мълчаливо палтата си и излизаме на оживената нощна Уордър Стрийт.

— Не си говорихме много — чудя се как ще се разделим. — Поне не за нещата, за които би трябвало.

— Така е — съгласява се тя.

— Може би следващия път?

— Може би.

Тя се обръща към мен и ме целува по устните. Отвърщам на целувката.

— Обичам те — казва тя.

— Аз също те обичам.

С тези думи поемаме в различни посоки и се отдалечаваме.

МЯРКА

Втора седмица: Четвъртък вечер, „Кетнърс“ на Ромили стрийт

ОРДЬОВЪР

Пристигам малко след седем и половина. Изи вече седи на масата. Става да ме целуне и заемаме местата си.

— Как си? — пита ме тя. — Как мина срещата ти с Ник Рандал?

— Добре. Както върви работата, може отново да работим в една и съща сграда. При това доста скоро. След фалита на „Лаудър“ Ник разработил нов проект за списание и е получил зелена улица, очакванията са в следващите два месеца да го пуснат на пазара.

— Какво списание?

— Познай.

— За музика?

— Не, не е за музика.

Тя се размива:

— Не е и за тийнейджъри, нали?

— Не е.

— Не е и женско, надявам се — усмихва се тя. — Не ми казвай, че ще имам собствения си съпруг за конкурент.

— Точно обратното — отвърщам през смях. — Лайфстайл списание за мъже. Като „Джентълменс Куотърли“ и „Ескуайър“. Неколкостотин лъскави страници, пълни с интервюта с модели и филмови звезди, репортажи за скандално скъпи коли и всичко това, натъпкано между куп реклами за автомобили, одеколони и модни електронни играчки.

Изи прихва.

— Фантастично! Носеха се слухове, че Би Ди Пи се прицелват и в тази пазарна ниша, но никога не съм си представяла, че ще го направят. Направо съм развълнувана. Ти какво ще правиш?

— Ник ще бъде изпълнителен редактор, имат някакъв тип, който е работил преди в списание за мъже, и той ще бъде главен редактор, а аз негов заместник. Парите са добри и имаме уверението, че няма да гонят прекалено високи продажби и ако през следващите дванайсет месеца успеем да поддържаме разумен тираж, няма да дръпнат шалтера.

— Как ще се казва?

— „Фърст Клас“.

— Дейв Хардинг, заместник-главен редактор на „Фърст Клас“ — произнася тържествено Изи. — Добре звучи. И никакъв Доктор Любов повече?

— Джени иска да продължа рубриката, аз се допитах до шефа и той каза, че няма нищо против.

— Значи оставаш да решаващ любовните проблеми на момичетата?

— Да — казвам. — Защото съм най-добрият.

ОСНОВНО ЯСТИЕ

Става осем и петнайсет, и аз събирам сили, за да поставя основния въпрос, заради който седим на тази маса:

— Мисля, че е време да поговорим за Никола.

— Прав си — съгласява се жена ми. — Откъде да започнем?

— Не знам. Ти какво мислиш за нея?

— Ако трябва да бъда напълно искрена, макар да знам, че звучи ужасно, бих искала тя да не бъде част от нашия живот, никога да не беше я срещал. Бих искала да заживеем отново стария си живот.

— Но това не е възможно.

— Знам, но то не ме спира да го желая, нали?

— Предполагам, че е така.

— Най-странното е, че отлично си давам сметка, че ако знаех за Никола, по-точно, ако ти си знаел за нея и ми беше казал още когато се срещнахме, изобщо нямаше да има проблем. Толкова много хора имат деца от предишните си връзки.

— Тогава каква е разликата?

— Трудно ми е да определя. Свързано е с шока, също и с начина, по който ти ме лъга, но най-много от всичко с помятането. Искях да ти дам син или дъщеря, но не можах. Вместо това ти получи едно красиво момиче, което е част от теб и някаква друга жена. Страшно боли.

ДЕСЕРТ

— Разкажи ми за Никола — иска Изи. — Разкажи ми за чувствата ти към нея.

Девет и половина е, а ние почти не сме докоснали храната си.

— Мисля, че е страхотна. Не мога да говоря за нея с „ако“ и „може би“. Мога да говоря за нещата само такива, каквито са. Така че не мога да кажа, че бих искал тя въобще да не съществува, защото съществува. Не мога да кажа, че бих искал да не съм я срещал никога, защото я срещнах. И не мога да променя онова, което се е случило преди четиринайсет години, защото се е случило. Да, всичко е объркано. И нищо не е така, както бих искал да бъде в един свършен свят, но аз не живея в такъв. Нито който и да било от нас.

— Няма нужда да ми го казваш — отвърща Изи. — Събуждам се всяка сутрин и теб те няма. Връщам се в празен апартамент, защото те няма. Седя сама в дома, който създадохме, отчаяно желая да ме прегърнеш и да ми кажеш, че всичко ще бъде наред. И не мога да престана да мисля, че единствената причина, заради която не си до мен, в центъра на живота ми, е Никола. От това също боли. Боли много повече от всичко на света, защото дори и да не е така, оставам с чувството, че си избрал нея вместо мен.

— Не съм. Тук не става дума за избор. Тя е част от мен. Ти също. Това е като... не знам как да ти обясня... Все едно ме карат да избира между сърцето и белите си дробове.

— Знам. Но ти си моето сърце и бели дробове. Ти си всичко. И най-много боли, защото знам, че преди аз също бях всичко за теб.

— Искате ли десерт? — пита сервитьорът, застанал до масата ни.

— Аз не, благодаря — отвърщам. — А ти?

— Също не искам.

— Само сметката, моля — казвам, докато Изи става и си облича палтото. — Ако изчакаш една секунда, той ще се върне със сметката и ще излезем заедно.

— Не, така е по-добре. Предпочитам да си тръгна сама.

— Защо?

— Защото е прекалено тежко да се сбогувам с теб — обяснява тя, взима чантата си и излиза от ресторанта.

ВЪТРЕ

Трета седмица: „Бар & Грил Атлантдас“, Гласхаус Стрийт.

ОРДЬОВЪР

В девет и трийсет в петък вечерта се срещаме на бара. Облякъл съм черния си костюм на „Пол Смит“, който Изи ми подари миналата година за рождения ден. Тя носи бледосиня рокля и високи обувки и изглежда толкова красива, че не може да се опише с думи. Както обикновено се поздравяваме с целувка и оставаме край бара да побъбрим, а аз гледам отраженията ни в огледалото отсреща и се чудя дали изглеждаме като двойка за хората наоколо. Разговорът е общ, разпитваме се за новини. Изи все още не е научила дали ще я назначат за главен редактор и започва да се тревожи, че липсата на новини означава лоши новини.

Аз пък ѝ разказвам, че първата седмица във „Фърст Клас“ е минала отлично. Бях сигурен, че ще се натъкна на нея в асансьора или във фоайето, но така и не се случи. Очевидно и двамата работим по необичайно време. Описвам как са ми били необходими няколко дни, за да се приспособя към света на мъжката мода, електронни играчки, коли и, разбира се, красиви жени. Другата новина е, че Фран напуска „Тийн Сийн“. Научила, че във „Фашониста“ има свободна длъжност, за която смята да кандидатства, а ако не я получи, мисли да пътува една година със стари приятели от университета.

ОСНОВНО ЯСТИЕ

— Може ли да те питам нещо? — казва Изи. Вече е десет и петнайсет и сме преполовили вечерята си.

— Разбира се.

— През последните няколко седмици говорихме много за Никола. Но нито ти, нито аз не казахме и дума за майка ѝ, Кейтлин. Трябва да призная, че те ревнувам от нея, Дейв, и мисля, че това е една от причините, поради които ми е толкова трудно. Ти имаш неразрушима връзка с друга жена — жива, дишаща връзка, която обичаш, и аз се страхувам... да не те загубя.

— Няма от какво да се страхуваш. Просто не бива.

— Дълбоко в себе си знам това. Но какво да направя, че не се доверявам на логиката? Че не се чувствам сигурна в себе си? Независимо дали ти харесва, или не, вие тримата сте семейство — мама, татко и детето. Аз съм онази, която е в повече. Би било толкова лесно помежду ви да се случи нещо, защото тогава животът ви вече няма да е объркан — всичко ще си дойде на мястото. Ще можеш да бъдеш с майката и с дъщерята. Няма как да го отречеш.

Всичко, което Изи казва, е логично и ще си изкривя душата, ако твърдя, че не ми е минавало през главата. Част от мен — онази част, която обича Никола, — иска да направи нейния свят идеален, да ѝ върне онова, което ѝ е липсвало, а начело в списъка е свястно семейство. Изи е права. Животът на всички ни ще бъде много по-подреден, ако Кейтлин и аз се съберем. Но животът не е нито подреден, нито справедлив.

Аз не обичам Кейтлин. Обичам Изи и независимо какво казва или прави тя, това не променя нещата.

ДЕСЕРТ

— Дейв? — пита Изи, докато оправя сметката в края на вечерята.
— Знам, че може да ти прозвучи странно, но помниш ли снимката на Никола, която ми показа?

Кимам.

— Можеш ли да я вземеш със себе си следващия път? Искам да ми я дадеш за малко. Ако нямаш нищо против, разбира се. Просто... не знам... искам да я видя отново.

— Ще ти я донеса — обещавам.

Тя ми се усмихва плахо и добавя:

— Искам да знаеш, че каквото и да се случи с нас, аз наистина се старая. Но ми е много трудно. Понякога имам чувството, че никога няма да мога да изляза от този капан.

ВЪН

Четвърта седмица: Вторник вечер, „Берторели“ на Шарлот
Стрийт

ОРДЬОВЪР

Минава седем и половина, когато Изи пристига. Масата е запазена за седем.

— Съжалявам, че закъснях — извинява се тя. — Получи ли съобщенията, които оставих на мобилния ти?

— Не, нямах сигнал. Помислих, че са те задържали в редакцията. Какво се е случило?

— Обичайните грижи — изоставаме с графика, главоболия с рекламните, юридически пречки. Няма нещо, което да не ми се струпа днес.

— Все още ли няма новини за мястото?

— Днес след сбирката говорих с директора по издателските въпроси и той ме увери, че ще вземат решение най-късно до края на идната седмица. Това е. Още седем дни и мъките ми ще свършат.

— Не ти се вярва, че ще получиш мястото, нали?

— Не. И не от скромност. Знам, че нямам необходимия опит. Всички в офиса смятат, че наистина съм човек, на когото може да се разчита, но ако ме беше видял днес, Дейв, щеше да се увериш, че едва не се сринах.

— Но не се провали, нали?

— Днес не, но и утре е ден.

— Това няма да се случи, гарантирам ти. Защото си добра. Дори съм готов да се обзаложим. Давам петстотин лири, че до другата седмица ще си главен редактор на „Фам“.

— Бих искала да вярвам в себе си толкова, колкото вярваш ти.

— Това няма значение — казвам й. — Защото аз имам достатъчно вяра и за двама ни.

ОСНОВНО ЯСТИЕ

Разговаряме, докато вечеряме — по-малко за работата, повече за приятелите. Разказвам на Изи, че Фран се е явила на интервю във „Фърст Клас“ за щатен редактор.

Започваме да говорим за Никола чак когато изваждам снимката, както съм обещал, и ѝ я подавам. Тя се втренчва за дълго.

— Добре ли си? — разтревожвам се.

— Да. Просто се питам... Съмнявал ли си се някога, че Никола е твоя дъщеря?

— В началото, да.

— Ако аз бях видяла тази снимка, нямаше да се усъмня нито за секунда. В лицето ѝ има толкова много от теб, особено очите. И усмивката ѝ е чисто твоята.

Умълчаваме се, после Изи пъха снимката в чантата си и повече не споменаваме нито Никола, нито проблемите. До края на вечерята.

ДЕСЕРТ

За пръв път си взимаме десерт — разделяме си един крем брюле и аз неочаквано усещам, че помежду ни се промъква нова надежда. Няма значение какво ще ни струва, ще намерим начин да поправим нещата.

Плащам сметката и заедно излизаме от ресторанта. Изи решава, че е прекалено изморена, за да пътува с метро, така че се отправяме към Чаринг Крос с надеждата да хванем такси. Докато вървим ръка за ръка сред шума и светлините на Лестър Скуеър, имам чувството, че всичко е като едно време и не ми се иска да се разделим.

— Трябва ли да се прибираш? — питам, докато се опитваме да спрем такси. — Можем да отидем някъде да пийнем или нещо такова.

Това „нещо такова“ ме издава. По израза на лицето ѝ разбирам, че тя отлично знае какво имам предвид.

— Колкото и да го искам, Дейв, знаеш, че идеята не е от най-добрите. Същата мисъл мина през главата ми милион пъти тази вечер, но нали нашият проблем не е в това, че не се желаем? А като спим заедно, няма да решим нищо. Не можем да заобиколим този проблем, колкото и да ни се иска да го направим. Трябва да се изправим лице в лице с него.

Оглеждам улицата, забелязвам черно такси със запалена лампичка и му махам. Шофьорът превключва на „заето“ и спира до нас. Сваля надолу стъклото, а Изи му казва, че иска да отиде до Мусуел Хил.

— И ти ли ще вземеш такси? — пита ме.

— Ще взема метрото.

— Какво смяташ да пишеш в следващия брой? — подхвърля тя, докато се качва.

— Не знам. Не съм мислил. В главата ми се върти идеята за мъжете и тяхната връзка с колите. — Лицето на Изи изразява несъгласие.

— Добре, а ти какво предлагаш?

— След като не можем да правим онова, което искаме, бих ти предложила следващото най-хубаво нещо.

— И какво е то?

— Осемстотин думи за онова, което прави мъжа секси.

изкушение

До: izzy.harding@bdp.co.uk
От: dave_atch01@hotmail.com
Относно: Мъжага на месеца

Скъпа Изи,
Цяла нощ работих над това.
Не ми замести онова, но поне е платено...

Дейв ХХХ

КАКВО ПРАВИ МЪЖА СЕКСИ

Когато през седемдесетте години в една своя песен Род Стюард постави въпроса „Мислиш ли, че съм секси?“ моето предположение бе, че като мъж, и особено като мъж, който носи еластични панталони с леопардова шарка, той знае отговора. Една от мъжките странности е, че без значение кои сме или какъв е външният ни вид, всички си мислим, че изглеждаме секси.

Първото нещо сутринта. Отпуснати лениво на дивана. Чистим остатъците от снощния спанак между зъбите. Великолепни сме! Това не е въпрос на его или следствие на маниякална самозаблуда. Това е просто защото самоувереността, която се изисква, за да вярваме,

че сме секси, ни е вродена. И нищо не ни се струва по-разумно.

Откакто свят светува, та до днес, е всеизвестен фактът, че мъжете преследват жените, а жените (понякога) позволяват да ги хванат. Е, като знаете още от първия си ден, че в девет от десет случаи вие ще бъдете този, който ще страда от мъките на отхвърлената любов, че вие сте този, който, след като поднесе върху табличка сърцето и душата си на Сали Бийл (моята симпатия от детската градина), ще получи в отговор подигравателния смях на гореспоменатата, няма как да не вярвате, че просто сте олицетворение на сексапила. Чисто и просто — механизъм за оцеляване. Без него вие (или в случая аз) ще продължавате да ближете раните си от онази обида в детската градина. И тук е проблемът, защото без значение колко секси ние, мъжете, си мислим, че сме, докато не убедим женското съсловие в този факт, не сме за никъде.

Например аз знам, че най-привлекателното нещо у мен са очите, раменете и усмивката, макар че когато попитах жена си какво намира за най-секси у мен, първото, което тя посочи, бяха ръцете. Тъй, обаче аз не обръщам никакво внимание на ръцете си, въпреки че продължавам да работя върху очите, раменете и (о, какъв срам) усмивката си, та как е възможно тя да намира ръцете ми секси? Абсолютната неуловимост, странност и нелогичност на онова, което жените намират за секси, са толкова обезсърчителни.

Представителна анкета сред моите жени приятелки само допринесе за допълнителното ми объркване. Приятелката ми Стела сподели, че обожава пръстите на Ръсел Кроу в „Гладиатор“. Приятелката ми Джени ме информира, че ароматът на непарфюмираната шия на гаджето ѝ карал пулса ѝ да се ускорява. Приятелката ми Фран пък призна, че се заплеснала по един мъж просто заради начина, по който кожата му отразявала светлината в първия миг, в който го зърнала. Изумително е колко са различни плеядата известни мъже, които жените намират

за секси. Наред с имената на Джордж Клуни и Уил Смит се срещат и тези на Дани де Вито, Тони Блеър и Барт Симпсън. Тази информация е извънредно поетична и/или демократична, но съвсем не носи практическа полза за онези мъже, които желаят да увеличат сексапила си.

Така че лично аз, когато поискам да се чувствам секси, забравям какво искат жените, защото нямам представа, и избирам според собствения си вкус: черния ми костюм с три копчета, черна тишъртка с остро деколте и, ако наистина се старая, слънчевите очила, които ми купи жена ми. Великолепно? Е, почти. Дълбоко в себе си подозирам, че точно липсата и на най-малката представа за причините, поради които някоя жена ме намира секси, е възможно най-сексуалното усещане.

ЧУВСТВО

Във вторник следващата седмица съм в обедна почивка, което значи, че си седя на бюрото в редакцията на „Фърст Клас“ и работя върху поредната рубрика на Доктор Любов. Докато преглеждам писмата на момичетата, мисля за Стела, Лий, Тревър, Джени и накрая, разбира се, за затрудненията ми с Изи. Колко хора и колко проблеми — а аз не мога да направя нищо за никого от тях, най-малкото за себе си. Единствените, на които чувствам, че мога да помогна, са моите читателки от „Тийн Сийн“.

Започвам да изпитвам нещо като бащински чувства към тях и приемам ролята си по-сериозно, отколкото някога съм си представял. Така че без значение колко са луди, объркани или странни писмата им, правя всичко, което мога — изчитам внимателно всяко писмо и ако не успея да им отговоря, знам, че поне се чувстват по-добре, защото са изложили проблемите си, сложили са ги в плик и са ги адресирали до мен.

Скъпи Доктор Любов,

Мамя гаджето си с най-добрия му приятел. Ходим от два месеца и нещата наистина се развиваха добре, когато преди няколко седмици бях на един купон, в края на който най-неочаквано се целувах с най-добрия му приятел. Беше страхотно и оттогава съм го виждала три пъти. Обичам и двете момчета и не знам какво да направя. Но не ми харесва да лъжа и цялото това положение много ме разстройва.

Почитателка на Дженифър Анистън, 14 години,
Лондон.

Скъпа почитателко на Дженифър Анистън,

Струва ми се, че си малко объркана. Винаги става така — чакаш с часове да дойде автобусът, а накрая пристигат два почти едновременно и не знаеш кой да избереш. Е, какви са твоите възможности? Да видим: а) можеш да се качиш първо на единия, а после на другия, б) можеш да вървиш пеш и в) може да те откара приятел с кола. Това, което не можеш да направиш, е да се качиш и на двата автобуса едновременно, защото: а) физически е невъзможно, б) много е скъпо (ще трябва да си купиш два билета) и в) не е красиво по отношение на нито един от двата автобуса. Ако не можеш да си избереш, съществува реалната опасност да ги изтървеш. Кой знае кога следващият автобус ще спре на твоята спирка.

Скъпи Доктор Любов,

Излизах с едно момче три седмици и наистина го харесвах, но тогава най-неочаквано нещата се промениха. Той вече не иска да говори с мен в училище, не отговаря на обажданията ми у тях и разправя на всичките си приятели, че повече не ми е гадже. Не проумявам къде сгрехих, за да се държи по този начин?

Почитателка на MTV, на 15 години от Инвърнес

Скъпа почитателко на MTV,

Съжалявам, че трябва да ти съобщя лоша вест, но ми се струва, че ти просто си се сблъскала с онова, което наричам „нецивилизовано скъсване“. Това става, когато момчето по каквито и да било причини реши, че повече не иска да излиза с теб, но понеже няма смелостта да ти го

каже, се държи като грубиян с надеждата да проумееш онова, което ти казва без думи. Най-доброто, което можеш да направиш в този случай, е да се държиш достойно. Не си губи времето с него, тъй като струваш милион пъти повече. Ако обаче не чувстваш необходимост да бъдеш чак толкова великодушна, можеш да пуснеш из училище слуха, че има лош дъх и се целува ужасно.

Скъпи Доктор Любов,

Обикновено не пиша на такива като вас, но имам проблем, за който наистина се нуждая от помощ. Ходя с едно момиче вече два месеца и всичко върви добре. Тя е моят най-добър приятел. Напоследък прекарваме цялото си време заедно и вече съм на етапа, в който искам да ѝ кажа, че я обичам. Единственият проблем е, че не знам какво чувства тя към мен. Ами ако само ме харесва? Дали няма да си помисли, че съм сладникав мухльо?

Привърженик на Плейстейшън, на 16 години,
Ливърпул

Скъпи привърженико на Плейстейшън,

Обикновено не отговарям на писма, които започват с „обикновено не пиша на такива като вас“, но в твоя случай ще направя изключение. Въпросът, който ми поставяш, е доста труден — кога е дошло време да кажем двете малки думички „обичам те“? Ако го изпитваш, а не го кажеш, ще се чувстваш неудовлетворен, а ако го кажеш и тя не ти отговори със същите думи, може да изпаднеш в доста глупаво положение. И двата начина на поведение си имат своите предимства — но между възможностите да

изглеждам глупаво и да се чувствам неудовлетворен лично аз бих избрал първата. За нея се иска доста смелост, но затова пък, ако ти отговорят утвърдително, те чакат изкусителни награди.

САМ

Написвам точка след „изкусителни награди“ и се замислям дали изразът е подходящ за читателите на „Тийн Сийн“. В този момент звъни телефонът ми.

— Списание „Фърст Клас“, добър ден. Дейвид Хардинг слуша.

— Аз съм, Дейв.

Изи е.

— Как си? — пита тя.

— Добре, а ти?

— Аз също. Имам чудесни новини.

— Да не си получила поста?

Изи изпуска страхотен писък:

— Разговаряш с новия главен редактор на списание „Фам“! Управителят и изпълнителният директор ми го съобщиха преди по-малко от час!

— Сигурна ли си? Нали знаеш колко са непредвидими шефовете на издателските къщи?

— По-добре повярвай, че не е шега.

— Радвам се за теб. Заслужаваш го.

— Дейв, липсваш ми! Знам, че трябва да оправим много неща и че няма да стане за един ден, но просто искам да знаеш, че ми липсваш.

— И ти на мен.

— Какво ще правиш тази вечер? Вече резервирах маса за седем часа в „Беруикс“ на Беруик Стрийт. Ще дойдеш ли?

— Разбира се, че ще дойда. Само двамата ли ще бъдем?

— Не, някои от момичетата, с които работя, също ще дойдат... Нямах нищо против, надявам се?

— Нямам, естествено.

— Сигурен ли си? — пита подозрително тя. — Долавям неохота в отговора ти.

— Нищо подобно. Само че...

— Какво „само че“?

— Вторник вечер обикновено излизаме двамата.

— Можем да го направим утре.

— Да. Сигурно.

— Виж какво ще ти предложи. Защо не дойдеш утре вечер в апартамента, а аз ще приготвя вечеря? Но тази вечер — хайде да забравим всичко, което се случи, и да се забавляваме. Съгласен? — Тя се разсмява. — Аз съм главен редактор на тиражно женско списание. И имам намерение да направя от него най-доброто, на което съм способна. Трябва да празнувам!

Хуморът ѝ е заразителен. Права е. Оправянето на бъркотията, която сътворихме, може да почака още една нощ.

ДАЛЕЧ

Шест и трийсет и пет в края на работния ден е и аз излизам от мъжката тоалетна, където съм сменил хавайската риза, джинсите и маратонките, с които бях през деня, с черен костюм, черна тениска и обувки. Редакцията на „Фърст Клас“ е празна: приключихме с първия брой някъде към три часа сутринта и всички използваха пролуката в графика, за да се спасят по-рано — всички освен мен и най-новото попълнение на списанието Фран Митчъл. Тя, беше се оказало, превзхождала с класи шестимата млади журналисти, които интервюира главният, и той я назначи светкавично. Сега Фран е единственото нещо, което може би ще предотврати края на „Лаудър“ да сполети и „Фърст Клас“ и аз съм щастлив, че работим заедно.

— Я се виж! — усмихва се подигравателно тя. — Готвиш се да сваляш мадамите, а?

— Какво? С тези допотопни дрипи? — засмивам се аз. — Доста е необичайно, че се преобличам, за да вечерям с жена си и приятелките й, но... нали разбираш.

— Мисля, че е много мило. Не знам дали съзнаваш, Дейв, но никак не е трудно за едно момиче да се влюби в теб. Мислиш си, че си велик, непоклатим, сериозен музикален журналист, а отговаряш на тийнейджърските неволи и водиш мъжкарска рубрика в женско списание. Ти си идеалната смес от мъжественост и чувствителност, мъж, който може да прави луда, страстна, пещерна любов с една жена и все пак е способен да говори за чувства и всички останали глупости, по които се предполага, че си падаме ние, жените.

— Стига, Фран — протестирам. — Ти поне би трябвало да знаеш, че нищо от това не е вярно. В материалите за списанията не съм аз. Пиша онова, което Изи ми казва, че читателките на „Фам“ искат да четат. Пиша онова, което читателките на „Тийн Сийн“ искат да прочетат. Всичко е фантазия.

— Но фантазия, в която и аз бих искала да вярвам... а по-добре фантазия, отколкото всекидневната реалност. — Тя млъква и се размива. — И преди да започнеш да си въобразяваш, ще ти кажа, че не

те свалям — макар да си признавам, че ти бях хвърлила око в началото. Но не се притеснявай, че ще ти скоча, защото никога няма да го направя. Ти обичаш Изи, нали? И я превъзнасяш до небесата. Това е единствената жена в цялата вселена, която може да те направи щастлив, и тя държи ексклузивните права върху теб.

— Е, и какво?

— Нищо, това е. Бих искала да знам как се чувства човек на мястото на Изи. Бих искала да знам как се чувства човек, когато го обичат по този начин. Ти се тревожиш за нея, мислиш за нея и непрекъснато говориш за нея, горд си с нейните постижения, а появата на Никола ти показва, че се ужасяваш от мисълта да я загубиш. Изи означава всичко за теб. Не само по линията на „ще прекараме живота си заедно“, а в много по-дълбок и по-основополагащ смисъл. — Тя се кикоти. — Слушай, може да ти говоря като идиот, но фактът си е факт. Макар да обичам Линдън с цялото си сърце, знам, че той никога няма да има към мен чувствата, които ти имаш към Изи. Не защото е зъл или лош, а защото не съм сигурна, че изобщо знае какво е любов. — Фран поглежда часовника си. — Толкова по въпроса. Най-добре тръгвай, ако не искаш да закъснееш.

— Да — отговарям, — права си.

Казваме довиждане на чистачката и се отправяме да чакаме асансьора. Той пристига. Две редакторки от „Метрохоум“ и главният на „Фашониста“ вече са вътре, потънали в задълбочен разговор. Стигаме до първия етаж и двамата с Фран се подсмиваме на откъслеците, които сме чули. Отнасят се за прически, гаджета и епизода на „Али Макбийл“ от предишната вечер.

ОЩЕ ПО-ДАЛЕЧ.

Както си вървя по Оксфорд Стрийт по посока на Бериук Стрийт и ресторанта, започва да вали и аз се разбързвам, опитвайки се да се приведа в положително душевно състояние. Това е вечерта на Изи и не искам да я развалям с лошото си настроение. Искam тя да се забавлява. Искam да отпразнуваме нейната победа и дори съм готов още веднъж да си играя на Доктор Любов с колежките ѝ, ако това се очаква от мен. Просто искам тя да е щастлива.

Отварям вратата на ресторанта и започвам да търся с очи компанията на Изи, но не я виждам. Пълно е двойки, които разговарят на запалените свещи по масите. Изи никога не закъснява без причина и аз започвам да се тревожа дали не съм сбъркал датата, часа и дори още ми лошо — дали не се е случило нещо с нея. Казвам на сервитьорката, че имам среща с жена си и няколко нейни приятелки и че масата е запазена за седем часа на името Хардинг. Тя проследява с пръст дългия списък с имена в книгата за резервации.

— Да, така е. Гостите за Хардинг вече пристигнаха — казва жената. — Но масата е запазена за шест часа, а не за седем. — Не мога да повярвам, че съм сбъркал часа. Изи сигурно е бясна. — Да ви я покажа ли?

Кимам примирено и тръгвам след сервитьорката през ресторанта към маса в задната част на залата. Едва сега осъзнавам защо не съм я видял в началото. Търсех голяма група жени, а тях ги няма, но Изи не е сама. До нея на масата седи Никола. Изи се изправя, протяга ръце към мен и ме целува. После става Никола и също ме целува.

— Изи и аз имаме да ти разправяме много неща — съобщава ми тя.

— Не разбирам.

— Реших, че е време — казва Изи, като ме поглежда право в очите, — всичко това да свърши. Уморих се да бъда сърдита, да се самосъжалявам, да ми липсваш. И много исках да видя Никола. Така че миналата седмица ѝ се обадох — знаех, че мобилният ѝ телефон е написан на гърба на снимката, която ти ми даде — и се срещнах с нея

и с майка ѝ. Всичко мина толкова добре, че я поканих да се присъедини към нас тази вечер. Тя се съгласи, след което и двете решихме да се срещнем по-рано, за да си побъбрим, без да се месиш в нашите работи. Цялото ела-че-ще-празнуваме-с-момичетата-от-списанието си беше чиста измама.

— Изи е толкова готина — възторгва се Никола. — Знаеш ли, че получава безплатни парфюми от всички парфюмерийни фирми, които представя в списанието! — След което веднага се поправя. — Не искам да кажа, че е готина защото получава безплатни парфюми. Тя е готина, защото... ами такава си е.

— О, благодаря ти за комплимента, Никола — усмихва се жена ми. — Едно флаконче „Енви“ на Гучи още утре ще кацне в пощенската ти кутия. — Изи ме поглежда. — Но тя е права, знаеш ли, ние двете се разбираме, сякаш сме стари приятелки. Невъзможно е, и като казвам това, значи го мисля, невъзможно е да не харесаш Никола. Трябва да се гордееш с нея, Дейв.

— Да, много се гордея и с двете ви.

Изи ме целува отново и сядаме на масата. Сервитьорката ни носи менюто, отваря бутилка вино и заедно започваме нашата първа вечеря за трима.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.